

THƯ TỐ CÁO II

Kính gửi:

- Các vị Ủy viên Ban Chấp hành Trung ương Đảng
- Các vị Đại biểu Quốc Hội
- Các thành viên Chính phủ
- Các vị Ủy viên Ủy ban TW Mặt trận Tổ Quốc Việt Nam
- Các vị tướng lĩnh, sỹ quan cao cấp trong Quân đội, Công an

Kính thưa quý vị,

Ngày 21/4/2008, tôi gửi thư tố cáo các ông Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng và Hoàng Trung Hải lần đầu tiên đến các cơ quan hữu quan qua mạng Internet. Ngày 5/8/2008, Công an tỉnh Quảng Trị mời tôi lên làm việc (người chủ trì buổi làm việc với tôi là vị trung tá cảnh sát tên Nguyễn, quê ở Hưng Nguyên, Nghệ An). Tôi đã bảo lưu những lời buộc tội của mình và ký vào từng trang của Thư Tố Cáo do họ in ra.

Sau đó, từ tháng 8/2008, ông Nguyễn Minh Triết, người muốn lật đổ và thay thế vị trí của ông Mạnh, đã bí mật ủng hộ vợ chồng tôi tố cáo tiếp. Từ cuối năm 2008, Công an đã bí mật điều tra vụ việc (Ban Chuyên án do Bộ Chính trị chỉ định) và đến tháng đầu tháng 7/2009, Công an kết thúc điều tra. Kết quả điều tra đúng như những gì chúng tôi đã tố cáo. Tuy nhiên, Bộ Chính trị đã không đưa vụ việc ra xử lý trước pháp luật, thậm chí cũng không công khai vụ việc ra BCH Trung ương Đảng. Từ ngày 12/3/2009 đến ngày 23/12/2009, tôi đã gửi Thư Tố Cáo đến các cơ quan hữu quan qua mạng Internet thêm 19 lần nữa, cho đến khi tôi bị “bắt quả tang” vào ngày 25/12/2009. Xin quý vị đọc kỹ Nhật ký của tôi để biết thêm chi tiết.

Từ ngày 20/8/2009, một số trang mạng nước ngoài đã đăng Thư Tố Cáo của tôi, một số trang mạng tiếng Việt có uy tín về học thuật ở nước ngoài cũng đăng các bài viết của tôiⁱ. Tôi cũng xin gửi kèm theo đây cuốn sách tôi mới dịch xong, *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công*, mà tôi biết chắc là không thể in được (bài báo “Sách dịch thời hậu thảm họa” đăng trên trang mạng báo Tuổi Trẻ có nhắc đến tôi và cuốn sách tôi dịch đã bị người ta gỡ xuống sau khi tôi bị bắt, còn bài báo viết về tôi cùng cuốn sách *Friedrich Hayek: Cuộc đời và sự nghiệp* [do tôi dịch] trên trang web của Liên hiệp các Hội Khoa học và Kỹ thuật Việt Nam, VUSTA, đã bị chuyển sang địa chỉ khác [<http://www.vusta.vn/Temps/Home/template2/default.asp?nid=4B4F>]; các đường link dẫn nguồn trong các bài viết của tôi cũng bị vô hiệu hoá - người ta đã gỡ các bài tư liệu đó xuống).

Tôi kính đề nghị quý vị thành lập một Ủy ban Điều tra độc lập để tiến hành điều tra vụ

---

i

http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:FwH_p7u9OBcJ:danluan.org/node/3041+t%E1%BB%AB+chuy%E1%BB%87n+%C3%BD+th%E1%BB%A9c+c%E1%BB%A7a+ng%C6%B0%E1%BB%9Di+tham+gia+giao+th%C3%B4ng&cd=3&hl=vi&ct=clnk&gl=vn

<http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:ORzimxluObcJ:danluan.org/node/3285+s%E1%BB%B1+xu%E1%BB%91ng+c%E1%BA%A5p+c%E1%BB%A7a+%C4%91%E1%BA%A1o+%C4%91%E1%BB%A9c+x%C3%A3+h%E1%BB%99i+trong+n%E1%BB%81n+kinh+t%E1%BA%BF+th%E1%BB%8B+tr%C6%B0%E1%BB%9Dng&cd=1&hl=vi&ct=clnk&gl=vn>

việc. Tôi cũng đề nghị quý vị yêu cầu nhà chức trách bảo vệ chúng tôi. Lần tôi bị bắt trước đây, người ta đã đe dọa vợ tôi để buộc cô ấy phải khai theo ý họ.

Tôi kêu gọi ông Nguyễn Minh Triết, ông Nguyễn Tấn Dũng, ông Lê Hồng Anh hãy dũng cảm thừa nhận vụ việc trước Ban Chấp hành TW Đảng và Quốc Hội.

Tôi kêu gọi ông Trương Tấn Sang và các vị Ủy viên Bộ Chính trị có lương tri khác hãy yêu cầu đưa vụ việc ra BCHTW Đảng và Quốc Hội vì lợi ích của dân tộc.

Tôi kêu gọi các vị Ủy viên Trung ương Đảng, các vị Đại biểu Quốc hội, các thành viên Chính phủ, các vị Ủy viên UBTW Mặt trận Tổ Quốc VN, các vị tướng lĩnh, sỹ quan cao cấp trong Quân đội, Công an hãy yêu cầu Bộ Chính trị giải trình công khai vụ việc.

Tôi cũng kêu gọi những người liên quan khác mà tôi đề cập đến trong Nhật ký, đặc biệt là các sỹ quan Công an đã tham gia trực tiếp hoặc có biết đến vụ việc, hãy dũng cảm lên tiếng vì tương lai của đất nước, vì tương lai của chính con cháu quý vị.

Lần này, tôi sẽ không còn có cơ hội để gửi Thư Tố Cáo tới 20 lần như trước nữa, mà chắc chắn sẽ bị bắt khẩn cấp ngay. Vì thế, tôi khẩn thiết kêu gọi quý vị hãy nhanh chóng lên tiếng và ra tay hành động. Tôi chỉ có thể đem đến cho quý vị một SỰ THẬT và sẽ sống chết để bảo vệ SỰ THẬT ấy. Song nếu quý vị không lên tiếng, người ta sẽ lại “làm xiếc” ngay trước mắt quý vị, “làm xiếc” ngay trên lưng vận mệnh của dân tộc và dung dưỡng cho những tội ác tanh trời mà trời đất không thể dung tha.

Hà Tĩnh, ngày 11/3/2011

Lê Anh Hùng

NHẬT KÝ LÊ ANH HÙNG

Tóm tắt Nhật ký:

1. Ngày 21/4/2008: Tôi gửi thư tố ông Nông Đức Mạnh, ông Nguyễn Tấn Dũng và ông Hoàng Trung Hải đến các cơ quan hữu quan qua mạng Internet lần đầu.
2. Ngày 5/8/2008: Công an Quảng Trị mời tôi lên làm việc (người chủ trì buổi làm việc với tôi là vị Trung tá Cảnh sát tên Nguyễn, quê ở Hưng Nguyên, Nghệ An). Tôi đã trực tiếp ký vào từng trang của thư tố cáo do họ in ra sẵn.
3. Sau đó, ông Nguyễn Minh Triết bí mật ủng hộ chúng tôi tố cáo tiếp. Từ giữa tháng 8/2008, ông Triết đã chỉ đạo (qua ông Ngô Quận, Đại tá, PGĐ Công an Quảng Trị¹) tạo điều kiện cho vợ chồng tôi buôn rượu lậu từ Lào về Việt Nam qua cửa khẩu Lao Bảo. Người hỗ trợ vợ tôi buôn rượu là chị Nguyễn Thị Hương, sinh năm 1973, cũng là người mà trước đây vợ tôi cho vay trả góp cùng. Vì thời gian này Công an đang ngấm ngấm theo dõi vợ chồng tôi nên để cho phía Công an thấy là chúng tôi không có tiền (đồng nghĩa với việc không có ai đứng sau lưng chúng tôi cả), ông Ngô Quận đã chỉ đạo để vợ chồng tôi gửi tiền bạc của mình vào các tài khoản của Hương. (Ý đồ của ông Triết là để chúng tôi rơi vào cảnh khốn khó cho người ta khỏi nghi ngờ ông.)
4. Đầu năm 2009, Công an bắt đầu điều tra bí mật. Ban Chuyên án do Bộ Chính trị chỉ định, báo cáo trực tiếp với Bộ Chính trị, chứ không thông qua những trình tự pháp lý thông thường.
5. Đến cuối tháng 6, đầu tháng 7/2009, Ban Chuyên án đã kết thúc điều tra. Kết quả cho thấy đúng như những gì chúng tôi tố cáo. Ông Triết cũng phạm tội, dù nhẹ hơn 3 ông kia.
6. Bộ Chính trị quyết định không công khai vụ này ra Ban Chấp hành Trung ương Đảng. (Trước đây, tôi nhầm là họ đã đưa vụ việc ra trước BCHTW nhưng thực ra không phải.)
7. Các cuộc đấu đá tranh giành nội bộ diễn ra để thế chỗ ông Mạnh, ông Dũng.
8. Cuối tháng 8/2009, ông Triết chỉ đạo ông Quận lấy toàn bộ số tiền của chúng tôi, khi đó đang gửi ở tài khoản của chị Nguyễn Thị Hương, về các tài khoản của mình (hòng dễ bề không chế chúng tôi).
9. Ban Chuyên án đòi đưa vụ việc ra Ban Chấp hành Trung ương (họ cũng muốn ‘vòi’ tiền của Nhà nước nữa). Nếu đưa ra công khai trong BCHTW thì rất nhiều người bị mất chức, kể cả ông Triết. Số tiền đó chắc chắn là phải tương đương với số mà người ta định “đền bù” cho vợ chồng tôi, nhưng ngân quỹ của Đảng đã bị ông Nông Đức Mạnh và một số người nữa khoét sạch (trong đó có ông Nguyễn Phú Trọng). Vì thế, đến tháng 10/2009, ông Triết đã mua số chứng cứ này từ Ban Chuyên án.
10. **Ông Triết ủng hộ chúng tôi tố cáo tiếp để sao cho Bộ Chính trị buộc phải xử lý nội bộ vụ việc và giao chức vụ của ông Mạnh cho mình.**
11. Đến ngày 26/11/2009, ông Triết được Bộ Chính trị chính thức trao cho chức vụ cao nhất.

---

¹ Đầu năm 2010, ông Quận đã nghỉ hưu.

12. Tuy nhiên, sau đây người ta lại không thống nhất được phương án xử lý đối với tôi. Trong khi câu chuyện của tôi thì đã um ra (cho đến ngày 23/12/2009, tôi tung lên mạng 20 lần, đến hàng ngàn địa chỉ email trong và ngoài nước). Người ta sợ cho tôi tiền thì tôi sẽ ra nước ngoài rồi tố cáo tiếp. Ông Triết quá cầu toàn, thiếu quyết đoán, nên dần dần để vụ việc vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình, và của cả Bộ Chính trị.
13. Tôi tiếp tục gửi thư tố cáo qua mạng Internet, cho đến lần thứ 20 là vào ngày 23/12/2009. Tình hình rất rối ren, Trung Quốc đe dọa sẽ tấn công Trường Sa nếu chế độ này sụp đổ. Nhưng Bộ Chính trị vẫn không cho bắt tôi, vì tôi tố cáo đúng sự thật và vì sau lưng tôi có ông Triết cùng một số người nữa.
14. Đến ngày 25/12/2009, một nhóm sỹ quan an ninh cao cấp của Bộ Công an đã chỉ đạo bắt tôi (bắt quả tang!!!), đặt Bộ Chính trị vào thế đã rồi.

Nhật ký

Ngày 21/4/2008, tôi gửi các ông Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng và Hoàng Trung Hải lần đầu tới các cơ quan hữu quan qua mạng Internet.

Giữa tháng 5/2008, tôi bán nhà ở Hà Nội.

Ngày 20/5/2008, tôi chuyển vào Đông Hà, còn khoảng 500 triệu VNĐ từ 700 triệu tiền bán nhà (sau khi đã trang trải nợ nần).

Đầu tháng 6/2008, tôi mua nhà ở hẻm 211, Lý Thường Kiệt, Đông Hà (giá 200 triệu).

Nguyễn Thị Hương, sinh năm 1973, người trước đây thường cho vợ tôi vay góp rủ vợ tôi cùng cho vay trả góp. Vợ tôi rất vui và hạnh phúc, bệnh tật đỡ dần. Cô ấy còn tranh thủ mua gom rượu ngoại bán cho các nhà hàng. Thỉnh thoảng, vợ tôi nhờ ông Ngô Quận, Đại tá, Phó Giám đốc Công an Quảng Trị, giúp đỡ. Trước đây, khi tôi đang ở Hà Nội chờ bán nhà và khi vợ doạ mang con ra Hà Nội kiện, ba ông (ông Mạnh, ông Dũng và ông Hảiⁱ) đã phải viết một tờ giấy (có chữ ký của cả ba ông) nhận nợ vợ tôi 300 triệu Euro, ông Bùi Đại Thắng (Giám đốc Cty Công trình Đô thị Quảng Trị) đưa vào cho vợ tôi.ⁱⁱ Cô ấy có đưa cho ông Quận xem, và tâm sự với ông. Ông Quận nói là đừng lôi ông vào cuộc. Ông sắp về hưu rồi.

Sau khi Công an Quảng Trị mời tôi lên làm việc ngày 5/8/2008, ông Triết chính thức vào cuộc. Ông là một trong những nhân chứng của câu chuyện, hơn nữa sau khi tôi đã trực tiếp ký vào từng trang của Thư Tố Cáo và dứt khoát bảo lưu những lời buộc tội của mình (tại buổi làm việc với Công an Quảng Trị), ông đã có cơ sở vững chắc cho một cuộc lật đổ. Ý đồ ban đầu của ông Triết là muốn vợ chồng tôi có thật nhiều tiền để Công an tin vào THƯ TỐ CÁO của chúng tôi. Ông còn nói với ông Quận là “làm sao cho vợ chồng nó có càng nhiều tiền càng nhanh càng tốt” và chỉ đạo ông Quận tạo điều kiện cho chúng tôi buôn bán, bất kể thứ gì. (...)

Giữa tháng 8/2008, một hôm ông Trần Ngọc Cư, Thượng tá, Trưởng phòng PC14 Công an Quảng Trị, bảo vợ tôi thuê xe đi buôn rượu lậu bên Lào về và đảm bảo là sẽ không bị bắt. Ông này còn mượn của Nguyễn Thị Hương 500 triệu để gửi mua hàng. Ông bảo vợ tôi gọi điện cho ông Quận mà xem. Vợ tôi gọi điện và ông Quận đồng ý giúp đỡ. Vợ tôi mượn thêm của Hương 200 triệu, cả của mình nữa là 700 triệu. Sau này chúng tôi mới biết là ông Quận đã nhận được chỉ thị tạo điều kiện giúp đỡ vợ chồng tôi. (Bình thường nếu nhờ việc gì thì trước hết là ông nạt, sau đó ông mới giúp. Lần này, vợ tôi gọi điện là ông đồng ý luôn. Ông còn nói nếu bị mất sẽ đền từ tiền túi của ông cho.) Sau đấy, ông Quận đã tạo điều kiện cho vợ tôi buôn rượu lậu từ Lào về Việt Nam qua cửa khẩu Lao Bảo (với sự giúp đỡ của Hương).

Ông Quận nói sao chúng tôi không đòi ba ông kia trả đủ số tiền 300 triệu Euro, bọn họ thiếu gì tiền.ⁱⁱⁱ Vợ tôi nói lại với ông là “chồng cháu không cần”.

Từ tháng 7/2008, ông Nông Đức Mạnh chi cho vợ chồng tôi mỗi tháng 20 triệu. Chúng tôi đã nhận 2 tháng, mỗi tháng 20 triệu từ ông Bùi Đại Thắng, tháng thứ 3 không có và

ⁱ Quý vị cần đọc nội dung chi tiết của Thư Tố Cáo I (dài hơn 100 trang) để nắm được toàn bộ câu chuyện.

ⁱⁱ Tờ giấy ấy sau đó ông Thắng bảo với vợ tôi là tờ giấy giả, để ông mang ra Hà Nội đổi giấy thật cho, vợ tôi thật thà đưa lại cho ông Thắng.

ⁱⁱⁱ Đây thực ra là kế hoạch của ông Quận và ông Triết.

đến đầu tháng 10/2008, ông Thắng từ Hà Nội về chuẩn bị đem 40 triệu (2 tháng) cho vợ thì tôi bảo vợ không nhận tiền nữa. Lúc này, số tiền vợ chồng tôi thu được từ buôn rượu lậu đã kha khá.

Ba ông (ông Nông Đức Mạnh, ông Nguyễn Tấn Dũng và ông Hoàng Trung Hải) hoảng sợ. Ông Mạnh, ông Hải liên tục gọi điện nhờ ông Quận. Ông Hải định chuyển cho chúng tôi 10 tỷ VNĐ. Tôi không đồng ý. Ông Quận nói với họ là “phải chuyển cho vợ chồng nó đủ 300 triệu Euro trước khi vợ nó sinh. Nếu không nó sẽ tung thư tố cáo lên mạng lần nữa.” Ông Hải nói với ông Quận, “Nó mà tung lên lần nữa thì gì súng vào đầu mà tự xử cho rồi.” Ba ông này muốn mua chuộc ông Quận để nhờ ông theo dõi động tĩnh của vợ chồng tôi, họ không biết là ông Quận đã đứng về phía ông Triết. Ông Mạnh nhờ ông Quận theo dõi xem tôi có động tĩnh gì không, “thằng ấy ghê lắm chứ không vừa đâu!”

Ông Quận bảo là nghe giọng ông Hải nói mà ông nổi cả da gà. Ông Mạnh thì có nhã nhặn hơn. Ông Hải dọa, “Tôi không làm gì được anh nhưng sẽ có người làm được.” Bọn họ tìm mọi cách mua chuộc ông Quận nhưng không được. Tất cả các cuộc điện thoại của mấy ông này đều bị ông Quận ghi âm lại và về sau chuyển cho Ban Chuyên án, coi như một bằng chứng quan trọng.

Theo kế hoạch của ông Triết và ông Quận, chúng tôi làm ra vẻ như đang thiếu thốn: vay ngân hàng 50 triệu, đến nhà Hương vay 20 triệu (vờ vay), bán xe máy, điện thoại. Ông Quận bố trí quay phim, ghi âm để gửi cho ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải. Một mặt để cho họ tin là chúng tôi đang khó khăn thật sự, họ phải lo mà chuyển tiền cho chúng tôi; một mặt cho họ thấy là không có ai đứng sau lưng vợ chồng tôi cả. Tiền bạc của vợ chồng tôi đều gửi vào các tài khoản của Hương, để người ta khỏi nghĩ là chúng tôi có tiền. (Mặc dù kế hoạch ban đầu của ông Triết là muốn cho chúng tôi có nhiều tiền thật nhanh để phía Công an tin vào THU TỔ CÁO, nhưng sau đó do ba ông kia tố cáo là có ai đó đang đứng sau lưng xúi giục chúng tôi nên kế hoạch của ông Triết lại thay đổi, chúng tôi phải làm như đang gặp khó khăn để người ta tin là sau lưng chúng tôi không có ai cả.)

Ông Triết dần dần lộ diện. Ông hứa sẽ “đền bù” cho chúng tôi nếu chúng tôi không nhận 300 triệu Euro kia. Vợ tôi yêu cầu ông Triết phải gọi điện trực tiếp, nếu không sẽ tung thư lên mạng lần nữa mà không nghe theo chỉ đạo của ông (ban đầu ông Triết định núp sau lưng ông Quận để chỉ đạo chúng tôi). Ông Triết gọi điện gặp vợ tôi trực tiếp. Ông Triết cũng hứa là sẽ “tác động” để nhóm Công an điều tra không làm ảnh hưởng đến sức khỏe của vợ tôi, vốn đang trong thời gian phục hồi từ cuộc phẫu thuật chảy máu não. Ông bảo tôi (qua vợ tôi) đưa cho ông địa chỉ email để liên lạc với tôi, ông muốn chỉnh sửa nội dung thư tố cáo mới. Tuy nhiên sau đó, ông không liên lạc qua Internet với tôi (ông nói với vợ tôi là “chú sợ chết”).

Kế hoạch ban đầu là báo ngày vợ tôi sinh cho ba ông kia muộn khoảng vài tháng để họ không kịp trở tay. Khi vợ tôi sinh con xong, tôi sẽ bất ngờ tung thư lên mạng. Lúc đó Công an sẽ điều tra, nội công ngoại kích, vợ tôi cũng đỡ nguy cho sức khỏe. Ông Triết chuyển tiền cho chúng tôi qua ông Quận, ông Quận đứng trung gian giữ tiền cho chúng tôi.

Tuy nhiên, kế hoạch trên bị vỡ vì ông Triết "đính" chuyện. Có thể là vụ PCI... Thời gian ông Mạnh đi thăm Thanh Hoá, ông phát biểu về “uy tín của Đảng” (ý nói người ta còn nhìn vào người thân của cán bộ lãnh đạo..., hình như người nhà ông Triết “đính” vụ gì đấy).

Sau khi vợ tôi sinh con (1/12/2008), việc tung thư lên mạng lần thứ hai bị huỷ bỏ vì lý do trên. Lúc này, ông Hải bảo đã chuẩn bị đủ số tiền 300 triệu EUR. Song ông Quận bảo với ông Hải là hai đứa không nhận vì đã bị lừa quá nhiều rồi... giờ chỉ chí thú làm ăn thôi. (Ông Triết sợ chúng tôi nhận tiền rồi không tố cáo nữa.)

Tôi đã định tung lên mạng, vì sợ ông Hải ra tay (sau khi chúng tôi nghe lời ông Quận và ông Triết mà không nhận số tiền 300 triệu EUR của ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải). Vợ tôi gọi điện cho ông Quận báo, ông thuyết phục, dần dần tôi nguôi ngoai ý định đó.

Vợ tôi sinh con (đứa thứ hai) vào ngày 1/12/2008. Hơn một tháng sau, Công an bắt đầu điều tra: Vợ tôi điện thoại cho ông Quận trước, sau đó cô ấy nhá máy cho các sỹ quan điều tra để họ gọi lại. Nhiều lần như thế. Họ chủ yếu tìm hiểu xem có ai đứng sau lưng chúng tôi hay không... Chiến thuật thâm vấn của họ rất ma giáo. Đang nhẹ nhàng với những lời đường mật, bỗng dưng họ đổi giọng dọa nạt làm vợ tôi mấy lần thấy kinh hồn. May mắn là vì quá mệt mỏi nên vợ trả lời thâm vấn rất uể oải, khiến họ hầu như rất khó phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu đáng nghi vấn nào. Nhiều khi họ thuyết phục khéo quá, cộng với những mệt mỏi trong người khiến vợ tôi chỉ muốn khai quách ra là có ông Triết đứng sau lưng.

Ông Triết cho vợ tôi biết là ông Hoàng Trung Hải từng kéo ông tham gia làm ăn. Nhưng ông cảnh giác. (Chúng cứ về ông Triết rất hạn chế. Thậm chí ông còn có chứng cứ phạm tội của ông Hải. Dự định là sau khi tôi tung thư lên mạng, tôi vào Đà Nẵng gặp ông thì ông sẽ đưa chứng cứ phạm tội của ông Hải cho.)

Vợ tôi nói (dối) với Công an điều tra là ra Tết tôi sẽ vào phụ trách Chi nhánh một nhà xuất bản ở Đà Nẵng (theo chỉ đạo của ông Triết).

Hương đi bán rượu cho vợ chồng tôi, mãi đến ngày 20/12 AL (15/1/2009) mới về.

Đầu buổi chiều ngày 15/1/2009, Hương đến tìm vợ tôi để đòi nợ. Hương mang máy ghi âm trong người. Ông Quận¹ nói với Ban Chuyên án là ông đã mua chuộc Hương để Hương giúp. Họ muốn tìm hiểu xem vợ chồng tôi xoay xở với nợ nần như thế nào, có ai đứng sau lưng hay không. (Họ rất nghi ngờ ông Triết.) Lúc đó khoảng 2h chiều, tôi đang ở nhà ngoại, vợ tôi đang đi gặp Nhân (chồng Hương). Hương đến, hỏi nợ như thật, khiến tôi chột dạ. (Vì Hương vốn là một chuyên gia đóng kịch khi đi đòi nợ.) Một lát sau vợ tôi về, nháy mắt với tôi là trong người Hương có máy ghi âm. Sau đó cả ba về nhà tôi, diễn cảnh đòi nợ. (May mà họ không nghe ghi âm trực tiếp, sau đó ông Quận xoá đoạn đầu. Còn đoạn ghi âm cảnh đòi nợ ở nhà tôi thì ổn.) Chúng tôi nói sẽ bán nhà để trả nợ cho Hương (30 triệu tiền gốc; 2 triệu tiền lãi; và mượn ngoài 2 triệu nữa; tổng cộng 34 triệu). Xế chiều, Hương đưa chồng (Nhân) và em gái (Lan) đến. Định bán nhà cho Lan, em Hương (gọi Lan đến nhà). Nhưng lại giới thiệu là Lan em Hương ở nhà và ghi âm luôn vào băng nên chúng tôi đành huỷ phương án này (để phía Công an khỏi nghi ngờ là Hương đang đóng kịch cùng chúng tôi).

Theo chỉ đạo của ông Quận và ông Triết, chúng tôi tiếp tục diễn kịch đang gặp khó khăn, nợ đòi, bán dần đồ đạc trong nhà và rao bán nhà.

21/12 AL: Tôi đi nhậu với Phương, thầy giáo, nhà bên cạnh. Tối về say, tôi nói với vợ

---

¹ Ông Quận là người của ông Triết trong Ban Chuyên án.

“bảo ông Triết gọi điện cho anh.” Công an ghi âm được nên lại càng nghi ngờ ông Triết (họ bố trí máy ghi âm quanh nhà tôi).

Tối 24/12 AL (19/1/2009), tôi về nhà bà ngoại vợ ngủ (mấy hôm trước vợ tôi đã về đây ngủ để nhờ trông con, đi thu nợ) để người của ông Mạnh, ông Hải bí mật vào kiểm tra nhà. (xem có đúng là chúng tôi khó khăn thật sự và phải bán đồ đạc đi hay không).

Chiều 25/12 AL (20/1/2009), vợ tôi chuyển toàn bộ đồ đạc sang nhà bà ngoại vợ, chuẩn bị bán nhà, và báo với người nhà là ra Tết tôi sẽ chuyển vào Đà Nẵng công tác.

Tối thứ 5, 27/12 AL (22/1/2009), theo đề nghị của ông Triết, tôi gọi điện ra cho mẹ hỏi mượn tiền, 10-15 triệu. Bà bảo không có, mới sửa nhà xong. (Để Công an nghĩ là tôi túng thiếu thật, đến mức phải xuống nước với mẹ.)

Kế hoạch của ông Triết là ra Tết, khoảng mùng 3-6/1 AL, tôi sẽ tung thư lên mạng.

Hương lại tiếp tục đến “đòi” nợ (vẫn mang máy ghi âm trong người).

Việc bán nhà gặp khó khăn. Mãi tới tối thứ Sáu, 28/12 AL, người ta mới quyết định đặt cọc mua, sau khi ép giá xuống 95 triệu VNĐ (mặc dù chúng tôi mới mua 200 triệu và còn sửa chữa thêm mấy chục triệu nữa). Họ đặt cọc 15 triệu. Vợ chồng tôi trả cho Hương 6 triệu, nói “đổi” là bạn gửi cho 5 triệu; bán bếp và tivi được 2 triệu; cả thảy 7 triệu; xin giữ lại 1 triệu để mua sữa cho con. (Hương vẫn mang máy ghi âm theo trong người, để phục vụ Ban Chuyên án.) Chúng tôi hẹn Hương trước mùng 10/1 AL sẽ trả hết.

Ra Tết, ông Triết lại hoãn kế hoạch tung vào mùng 3-6/1 AL, vì việc của ông giải quyết chưa xong.

Ông Triết nói là trưa thứ Hai, 8/1 AL thì tung Thư Tố Cáo lên mạng. Người ta vẫn nghi ngờ ông Triết. Thậm chí Ban Chuyên án còn nói nếu bây giờ mà tôi tung thư lên mạng thì người bị bắt đầu tiên chính là ông Triết.

Tôi dự định trưa thứ Hai, 8/1AL (2/2/2009) sẽ tung lên mạng. Nhưng trưa đó, vợ tôi gọi điện cho ông Triết. Vợ tôi hỏi, “Chú có ‘trăng trời’ trước khi chồng cháu tung lên mạng không?” Ông Triết thú thật là hãy cho ông một tuần nữa, đến ngày 15/1 AL. Và lần này thì ông cam đoan là sẽ không hoãn nữa.

Ông Triết và ông Quận chỉ đạo vợ tôi mua nợ tủ lạnhⁱ (nhờ Long, kỹ thuật viên máy tính của Cty Thăng Bình, và Dũng, kỹ thuật viên điện gia dụng của Cty Thăng Bình, song lại mua nợ ở nơi khác [cửa hàng Lê Dũng] chứ không phải của Cty này, hai người “bảo lãnh” cho vợ tôi mua nợ). Ý đồ của họ là để người ta đến nhà đòi nợ, vì thế Ban Chuyên án càng tin là chúng tôi đang gặp khó khăn thật sự và không có ai đứng sau lưng chúng tôi cả. (Với việc ông Quận chỉ đạo Hương không đưa tiền cho vợ chồng tôi nữa, việc chúng tôi gặp khó khăn lại là thật sự.)

Sáng thứ Tư, 10/1 AL (4/2/2009), tôi quyết định đi gửi thư lên mạng vì cả đêm hôm trước tôi đã suy tính kỹ rồi, tôi không còn đủ kiên nhẫn nữa. Thực ra, tôi chỉ áy náy việc có thể làm lỡ chuyện của ông Triết thôi, nhưng tôi hoàn toàn có quyền làm vì đã thực hiện đúng cam kết về phía mình. Tôi mới đi được một đoạn thì vợ tôi chạy theo phía sau tôi từ lúc nào không hay. Tôi rất bực, vì đã cố tìm cách tự mình quyết định, không để ai

---

ⁱ Họ còn năn nỉ vợ tôi bán cả tủ quần áo (sau khi đã bán nhà và chuyển đồ đạc sang nhà bà ngoại), nhằm cho Ban Chuyên án và Bộ Chính trị thấy là chúng tôi đang khó khăn thật sự.

biết mà can thiệp, thế mà rồi lại bị can ngăn. Tôi quyết định đi Đà Nẵng chơi ít ngày cho khuây khoả (và cũng theo đúng những gì đã nói với gia đình vợ là ra Tết tôi sẽ vào Đà Nẵng công tác). Đi đến Tp Huế, khoảng 9h30, thì vợ tôi gọi điện (vào số máy của chủ xe ô tô, ở gần nhà bà ngoại vợ). Cô ấy nói là ông Triết năn nỉ tôi quay lại. Trước thái độ của ông Triết, tôi đang định sẽ xuống xe ở địa điểm thích hợp rồi sẽ bắt xe quay lại (vì xe đi đường vòng, không đi qua thành phố) thì một lát sau vợ tôi lại gọi điện và nói là ông Triết đồng ý là cứ vào ĐN chơi một vài hôm rồi về cũng được. Trưa hôm đó tôi vào nghỉ tại khách sạn Queen trên đường Lê Độ nổi dài. Trưa hôm sau, tôi liên lạc với bạn tôi là Nguyễn Xuân Tinh. Nó đón tôi tại khách sạn rồi cùng đến nhà Trần Đình Dần. Vợ Dần mới sinh con nên Dần tắt máy, ở nhà trông con với vợ. Cả ba chúng tôi nhậu một trận toi bời từ trưa cho đến chập tối.

Ông Quận lại nói với Ban Chuyên án là thực ra chúng tôi đã bịa ra chuyện vào Đà Nẵng công tác để cho bà ngoại và gia đình khỏi lo lắng trước việc chúng tôi bán nhà.

Sau khi từ Đà Nẵng trở về vào ngày thứ Bảy, 13/1 AL (7/2/2009), tôi vẫn dự định là ngày thứ Hai, 15/1 AL (9/2) sẽ tung Thư Tố Cáo lên mạng. Ông Triết và ông Quận nói là không dám cản tôi nữa. Ông Triết bảo vợ tôi nếu muốn ông không hoãn nữa thì đừng gọi cho ông. Với một số lý do tâm linh khác, tôi quyết định hoãn kế hoạch và bảo vợ báo cho ông Triết và ông Quận biết. Hai ông rất mừng. Kế hoạch là ngày 1/2 AL (thứ Tư, 25/2/2009) tôi sẽ tung Thư Tố Cáo lên mạng.

Công an vẫn tiếp tục thẩm vấn vợ tôi qua điện thoại, vừa điều tra thêm bằng chứng để buộc tội ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải. Tuy nhiên, họ vẫn một mực phủ nhận tội trạng. Ban Chuyên án nói với vợ tôi là nếu câu chuyện đúng như sự thật thì sau này họ sẽ trao cho vợ chồng tôi 2 tỷ USD để chúng tôi giữ im lặng. Sau đó họ nâng số tiền này lên 4 tỷ USD. (Trước Tết, vợ tôi đã “doạ” họ là “chồng tui đã chuẩn bị Thư Tố Cáo mới rồi, ra Tết sẽ tung lên lần nữa.”)

Hương vẫn thỉnh thoảng đến đòi nợ và mang sẵn máy ghi âm trong người (để Ban Chuyên án theo dõi). Tôi thì tìm cách lánh đi. Khi bị Hương bắt gặp thì vờ nói là mới ở Đà Nẵng ra (để Ban Chuyên án hiểu là chúng tôi đang lừa Hương).

Sáng thứ Tư, 25/2 (1/2 AL), sau khi ăn sáng xong, mới hơn 7h sáng, tôi quyết định đi ra tiệm Internet để gửi Thư Tố Cáo. Vợ tôi không dám ngăn cản tôi, nhưng sau khi tôi đi được một lúc thì Hương đến. Hương nói với vợ tôi là ông Quận nói bằng mọi giá phải ngăn cản tôi lại. Tôi ra đến tiệm Internet và đã bật một lúc cả ba máy lên (tôi định gửi một lúc dưới ba địa chỉ email của mình cho nhanh) thì vợ tôi đi xe máy ra. Cô ấy nói là ông Quận và ông Triết xin hãy cho họ thêm một thời gian nữa. Dần dần tôi cũng nguôi ngoai quyết tâm và sau đó quyết định hoãn lại.

Thứ Sáu, 27/2/09. Gửi Thư Tố Cáo mới cho Ban Chuyên án (qua địa chỉ email của một người tên là Thắng mà họ đọc cho vợ tôi).

Ban Chuyên án đọc, chuyển cho ba “bị đơn” đọc và sau đó quyết định chuyển cho tất cả các vị trong Bộ Chính trị đọc, kể cả một số người quyền cao chức trọng trước đây nay đã nghỉ hưu. Họ cũng cho người đến đọc cho ông Võ Nguyên Giáp nghe. (Vì người ta dự định thay đổi chế độ nên buộc phải cho các vị này biết về Thư Tố Cáo.)

Ông Triết và ông Quận cho biết là mọi người rất "sợ" bức thư "khủng khiếp" đó.

Lần này, số tiền mà họ đề nghị để “mua” bức Thư Tố Cáo của tôi là 7 tỷ USD. Sau khi có kết quả điều tra đúng như những gì chúng tôi tố cáo, họ sẽ chuyển trước cho chúng tôi 5 tỷ, sau đấy một thời gian sẽ chuyển nốt 2 tỷ còn lại.

Ông Nguyễn Tấn Dũng đang ở thăm Trung Đông có gọi điện cho vợ tôi. Ông nói với vợ tôi là "biết gì thì khai nấy."

Ông Triết nói với vợ tôi là "chú nghĩ Hùng sẽ không vì tiền. Chú mong Hùng sau khi nhận 5 tỷ USD rồi hãy ra nước ngoài tố cáo."

Đến ngày thứ Năm, 5/3/2008, tôi nhận được hồi âm của Ban Chuyên án.

Chào Hùng

Tôi đã nhận được thư của anh lâu rồi, hôm nay tôi có chút thời gian, tôi muốn nói chuyện với anh, tôi biết anh bây giờ đang rơi vào tình thế bế tắc, lòng đầy hận thù khi xung quanh mình toàn là những kẻ độc ác tôi biết anh bây giờ chỉ muốn trả thù và tố cáo bọn họ. Nhưng tôi khuyên anh hãy bình tĩnh và suy nghĩ lại đừng để ảnh hưởng đến đất nước Việt Nam của mình, không nên anh ạ. Tôi và bao nhiêu người nữa đã đọc hết bức thư tố cáo của anh rồi thật khủng khiếp

Nếu bức thư này được tố cáo thêm lần nữa, thì đất nước này hoàn toàn sụp đổ không thể cứu vãn được nữa chúng tôi hoàn toàn ủng hộ vợ chồng anh nhưng cũng xin anh nghĩ đến đất nước này. Tôi biết tâm trạng của anh lúc này, chúng tôi có 1 lời khuyên anh nên bình tĩnh hãy nghĩ đến tương lai sau này.

Suốt hai tuần nay chúng tôi đang thi hành tìm kiếm chứng cứ về ba ông kia . Chúng tôi cũng rất mong sự việc này sớm kết thúc vụ việc này càng nhanh càng tốt. Vụ việc này rất là phức tạp vì liên quan đến nhiều người có địa vị trong xã hội

Tôi đã nói với vợ anh rồi mọi chuyện từ từ cũng sáng tỏ cái ác sẽ lòi ra ngay có tội thì phải nhận không thể qua mắt luật pháp được. Chúng tôi tin là vợ chồng anh nhất là vợ anh .

Sau khi kết thúc vụ này chúng tôi sẽ thực hiện lời hứa với Vợ chồng anh như tôi đã nói với Vợ anh.

Còn trong thời gian này tôi đang điều tra bí mật chúng tôi đã có vài chứng đẽ buộc tội bà ông kia . Mong anh hãy cho chúng tôi thêm 1 thời gian để tìm hiểu và điều tra.

Chúng tôi rất cảm ơn anh. Mong anh hãy hợp tác với chúng tôi để bảo vệ đất nước này, có gì tôi sẽ liên lạc với vợ anh.

Họ hẹn chúng tôi là hết tuần sẽ “giải quyết” cho vợ chồng tôi. Tôi cảm thấy bức bối và quyết định tung luôn bức thư lên mạng. Tuy nhiên, tôi bấm gửi hai lần các email mà tôi đã chuẩn bị sẵn trong thư mục Draft mà đều trục trặc nên đành thôi.

Ngày thứ Bảy, 7/3/2009, tôi quyết định gửi thư cho con gái ông Dũng qua Diệp, thư ký của Nguyễn Thanh Phương.

*From: Le Anh Hung <lehunglpa@yahoo.com>
Subject: Thu
To: "Diep" <diep.nguyen@vietcapital.com.vn>
Date: Saturday, March 7, 2009, 10:16 AM*

Gửi Diệp,

Đề nghị Diệp chuyển thư này cho chị Phương. Nếu không có gì thay đổi, thứ Hai, 9/3, anh sẽ tung bức thư này lên mạng. (This is a "losing battle.")

Cám ơn em rất nhiều,

LAH

Sorry, I mean "This is a 'losing battle' for her father and she knows how to advise him."

Thanks,

LAH

Bức thư gửi cho con gái ông Dũng quả có tác dụng. Ông Quận cho biết, ông Dũng đã “ngâm” thú tội với Ban Chuyên án, trong khi ông Mạnh và ông Hải vẫn không chịu nhận tội. Ông Dũng yêu cầu Ban Chuyên án không được cho hai ông kia biết việc ông nhận tội và đề nghị họ tìm kiếm chứng cứ thông qua một người bạn thân của Trọng tên là Tuấn, hiện đang ở Mỹ. Ông đưa cho họ số điện thoại của Tuấn. (Trọng là sếp của vợ tôi ở Cty May Việt Tiến trước kia. Anh ta là đệ tử của ông Hoàng Trung Hải, cả hai cùng buôn bán mà tuý và dính vào nhiều vụ giết người. Sau đó, anh ta đã dùng chứng cứ tội phạm của ông Hải để không chế ông này.) Công an liên lạc với Tuấn thì được biết, trước khi chết Trọng đã giao toàn bộ chứng cứ cho Trinh (bạn Trọng). Tuấn cho Công an số điện thoại của Trinh, người hiện cũng đang ở Mỹ. (Thực ra, hôm thứ Năm, 5/3/2009, khi vợ tôi bảo mấy người trong Ban Chuyên án hỏi xem có còn nhớ manh mối nào trong vụ án không, tôi bảo vợ nói với họ là hiện nay chắc chắn Trinh còn nắm giữ một số chứng cứ vì thời gian ở London anh ta đã dàn xếp vụ cướp tiền bạc và tư trang của cô ấy và của Thủy. Họ bảo là tại sao không nói sớm để điều tra.)

Ban Chuyên án đề nghị vợ tôi gọi điện cho Trinh và hãy tỏ ra ngọt nhạt với anh ta để anh ta giao chứng cứ cho. Chủ nhật, 8/3, vợ tôi gọi điện cho Trinh thì được anh ta cho biết là trước khi về Việt Nam lần cuối cùng vào ngày 23/3/2008, Trọng đã linh cảm được cái chết cận kề của mình nên quyết định giao cho Trinh toàn bộ chứng cứ và dặn dò Trinh là “sau này nếu Phương mà bị Công an hỏi đến thì đưa chứng cứ ra để bảo vệ Phương; còn nếu Công an không hỏi đến nó thì thôi.” Trọng biết là kiểu gì tôi cũng tố cáo nên phòng xa cho vợ tôi. Trinh còn cho biết là vụ cướp ở London là do ông Hải và Trọng sắp xếp (?). Số chứng cứ Trinh đang nắm trong tay là rất nhiều và phong phú, chứa đầy một vali

mà Trinh nhận xét là “rất kinh khủng,” ngoài ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải còn có cả bằng chứng phạm tội của những người như ông Nguyễn Sinh Hùng. Các cuộc điện thoại này (một gọi từ máy của ông Bùi Đại Thắng và một do Trinh gọi từ Mỹ về số máy nhà bà ngoại vợ tôi) đều bị Công an ghi âm. Trinh biết tôi đã tung thư tố cáo lên mạng và nói, theo như lời Trọng dặn dò, anh ta sẽ chỉ giao số chứng cứ này cho vợ tôi hoặc cho tôi. Nếu vợ chồng tôi không sang Mỹ được thì anh ta sẽ sớm thu xếp trở về Việt Nam để trao cho vợ chồng tôi.

Công an liên lạc với Trinh. Trinh đồng ý cho một sỹ quan bay sang Mỹ để anh ta đưa cho một vài chứng cứ, tuy không mạnh lắm. Và viên sỹ quan là người do anh ta lựa chọn.

Ngày thứ Hai, 9/3, viên sỹ quan Công an kia lên đường sang Mỹ gặp Trinh. Trong tâm trạng vô cùng nóng ruột và ức chế, tôi gửi thư cho Ban chuyên án.

Kính gửi: Anh Thắng và các anh trong Ban Chuyên án

Tôi nghĩ vụ này coi như đã rõ trắng đen rồi, các anh đã có thể đưa ra kết luận, chỉ còn thiếu một vài chứng cứ để có thể chính thức buộc tội nữa thôi. Vậy thì không hiểu sao các anh lại không đáp lại thiện chí hợp tác của vợ chồng tôi, trong khi ngày nào tôi cũng cứ phải sống trong cảnh bức bối về tiền bạc và ức chế với bầu không khí ngột ngạt của gia đình vợ? Chúng tôi đã bị lừa quá nhiều rồi nên không bao giờ dám đặt trọn niềm tin vào bất cứ ai đâu, kể cả các anh cũng vậy. Rất mong các anh hiểu cho. Tôi thấy các anh cứ hện lần này đến lần khác, và đến bây giờ thì hình như các anh cũng không còn buồn hện nữa hay sao ấy. Tôi thực sự vô cùng nóng ruột và ức chế thần kinh.

Mong các anh suy xét và bớt chút thời gian hồi âm cho tôi.

Xin gửi tới các anh lời chào trân trọng,

Lê Anh Hùng

Đến ngày thứ 4, 11/3, viên sỹ quan Công an mới về đến sân bay Nội Bài, mang theo một số chứng cứ bằng văn bản về sự liên quan của ba ông kia, tuy nhiên lại không đủ sức nặng cho lắm. Với sự tác động của ông Quận, Ban Chuyên án quyết định cho tôi sang Mỹ gặp Trinh để lấy hết số chứng cứ còn lại.

Họ nói là sẽ chỉ đưa cho tôi 100 triệu VNĐ để đi thôiⁱ. Ông Lê Hồng Anh nhắn vợ bảo tôi gửi ảnh để làm hộ chiếu thì tôi bảo vợ nói với ông là chỉ cần đến kho lưu trữ tư liệu CMND, lục lấy ảnh của tôi, chụp lại rồi làm là được. (Ông Lê Hồng Anh đã dừng cảm thừa nhận những sai phạm của ông trong câu chuyện và được Bộ Chính trị giao phụ trách Ban Chuyên án.)

Ngày thứ 5, 12/3/2009: Ông Lê Hồng Anh nói là chiếu mai, thứ 6, 13/3, sẽ thông báo về chuyện hộ chiếu để chuẩn bị cho tôi đi nước ngoài. 5h chiều tôi đi mạng về, nghe vợ cho biết tình hình. Do quá bức tức thái độ của lần lừa của họ, đặc biệt là từ sự thôi thúc bấy lâu chất chứa trong lòng, dù đã chiều tối, đã cởi quần áo, lại gần cuối tuần nhưng tôi mặc

---

ⁱ Họ vẫn muốn tìm hiểu có thể lực nào đang đứng sau lưng chúng tôi nên chưa muốn đưa nhiều tiền cho chúng tôi. Họ nói là sẽ chuyển tiền ngay cho chúng tôi nếu chúng tôi khai ra người đang đứng sau lưng mình (họ rất nghi ngờ ông Triết). Song chúng tôi không thể làm điều trái lương tâm đó.

lại quần áo rồi đi một mạch đến tiệm Internet để quyết tung THƯ TỔ CÁO lên mạng.

Mấy tay Công an trong Ban Chuyên án gọi điện dọa vợ tôi. Ông Quận tắt máy, không liên lạc được. Trinh cũng tắt máy.

14/3: Hương sang đòi nợ. Tôi hiểu là ông Quận cử Hương sang tiếp tục màn đòi nợ để cho vợ chồng tôi yên tâm.

17/3: Vợ tôi liên lạc được ông Quận. Ông mừng lắm, bảo kế hoạch vẫn tiếp tục như cũ.

Thứ Tư, 18/3: Vợ chồng tôi sang nhà Hương khát nợ thêm 15 ngày, đến 1/4/2009.

Thứ 6, 20/3: Vợ tôi gọi điện cho mẹ tôi, được biết là Tình (bạn tôi) mới đưa cho bà 7 triệu VNĐ. (Trước đây, cuối năm 2008, tôi gửi tiền cho Tình hai lần; một lần 4 triệu, nhờ Tình gửi cho mẹ tôi mỗi tháng 2 triệu; một lần tiếp theo 6 triệu, nhờ gửi cho bà mỗi tháng 3 triệu. Vì tham gia vào vụ việc của ông Triết nên tôi không còn tiền để gửi tiếp cho mẹ.) Tôi liên lạc với Tình. Tình bảo lâu không liên lạc được với tôi nên chưa gửi cho bà 3 triệu còn lại. Tôi đề nghị Tình gửi 3 triệu còn lại ra cho tôi. Tôi gọi từ số máy cố định của gia đình bà ngoại vợ, Công an bố trí ghi âm.

Ông Quận, ông Triết cho vợ tôi biết tình hình đang rất phức tạp.

Theo đề nghị của ông Triết và ông Quận, thứ Năm, 26/3, tôi gọi điện cho Nguyễn Vĩnh Hà (bạn tôi). Hà đang ở Biên Hoà, không có tiền. Sau đó tôi gọi điện cho Tuấn Minh. Tuấn Minh gửi cho tôi 1,5 triệu vào tài khoản. Đầu buổi chiều, Tình báo đã gửi 3 triệu vào tài khoản cho tôi. Tối, tôi gọi điện ra Hà Nội cho mẹ (vợ đã gọi từ mấy hôm trước). Bà không cho mượn tiền, nói là không có, mới sửa nhà xong. (Những việc này chúng tôi làm theo ý của ông Triết và ông Quận, để cho Ban Chuyên án thấy là chúng tôi đang khó khăn thực sự, không có ai đứng sau lưng chúng tôi cả.)

Ông Triết nói với Ban Chuyên án là nếu họ không gửi tiền cho vợ chồng tôi thì ông “sẽ gửi. Ông ông Mạnh và ông Dũng không bảo vệ được đất nước, tôi phải bảo vệ. Các anh nghĩ gì thì nghĩ...” (Ban Chuyên án trước kia bị giải tán sau khi tôi tung THƯ TỔ CÁO lên mạng lần thứ 2, Bộ Chính trị chỉ định một Ban Chuyên án mới.)

Thứ Sáu, 27/3: Buổi sáng, tôi gọi điện cho Dũng (em trai). (Để Công an nghĩ là tôi bí bách đến mức phải cầu viện cả đứa em mà tôi coi như đã “tù” mất.) Chiều, chúng tôi đi nhận tiền do Dũng gửi. Ông Triết rất mừng. Công an gần như không còn nghi ngờ ông nữa. (Ông bảo là thế là tốt lắm rồi, không phải gọi cho ai nữa đâu.)

Vợ tôi bắt đầu đi làm lễ tân ở khách sạn mới mở của Hương (khách sạn Bảo Minh trên đường Hoàng Diệu).

Thứ Bảy, 28/3: Tôi gửi email cho con gái ông Nguyễn Tấn Dũng để thông báo rằng nếu không có gì chuyên biến, thứ 2, 30/4, tôi sẽ tung lên mạng tiếp.

Chiều thứ 2, 30/3, ông Lê Hồng Anh gọi điện cho vợ tôi. “Chúc mừng...”

4/4/2009: Lên mạng nghe tin ngày 1/4 ông Dũng xin từ chức trong một cuộc họp đặc biệt của Bộ Chính Trị [trang mạng của đài RFA loan tin]. Sau đó vợ tôi hỏi ông Quận thì ông nói có nghe phong thanh như vậy.

7/4: Ông Quận, ông Triết, cho vợ tôi biết là ông Dũng đã xin từ chức.

Thứ Sáu, 10/4: ông Lê Hồng Anh, ông Triết, ông Quận gọi điện cho vợ tôi. Ông Anh nói

là cứ yên tâm, nhà nước sẽ trích ngân sách cho vợ chồng tôi (họ gọi vào số điện thoại công khai của vợ tôi, Ban Chuyên án vẫn ghi âm số máy này). Tình hình ở Hà Nội đang “khủng hoảng”.

Ngày 12/4/2009: Ông Triết cho biết ông Nông Đức Mạnh đã dự định sẽ từ chức. Hương sang nhà đòi nợ vợ chồng tôi. Tôi đành phải xuất hiện (tôi rất ghét chuyện đóng kịch này), sau đó cả hai vợ chồng sang nhà Hương tiếp tục "xin khẩn nợ." Chúng tôi ngồi trên thành lan can ngoài sân, phía dưới máy quay phim bí mật của Ban Chuyên án. (Để Ban Chuyên án và những người trong Bộ Chính trị thấy là chúng tôi nợ nần thật sự, không có ai đứng sau lưng vợ chồng tôi cả.)

15/4: Chiều, tôi hết tiền ngồi mạng. Đi lang thang, chán nản.

16/4: Ông Lê Hồng Anh và ông Triết liên lạc với vợ tôi. Ông Hải đã thú tội, tuy không nhận hết tội (và tố cáo vợ chồng tôi là “vu cáo”). Ông Mạnh đã viết đơn xin từ chức. Ông Triết cho biết, họ đã thống nhất là sẽ thay đổi chế độ trong năm 2010. Mọi chuyện bên ngoài vẫn giữ nguyên như không hề có chuyện gì xảy ra để giữ uy tín cho đất nước. Tình hình vẫn đang “khủng hoảng”. Ông Lê Hồng Anh nói, “không ngờ chế độ này có ngày tận thế hôm nay”. Ông Dũng đã xin từ chức nhưng chưa chọn được ai thay thế nên vẫn tạm tiếp tục tại vị. Ông Dũng cho biết là ông nghe theo lời khuyên của con gái. Ông Mạnh thì coi như đã bị thay thế, chỉ chưa chính thức thôi. Ông Nguyễn Sinh Hùng cũng “dính” và sẽ bị bãi chức. Rất nhiều đối tượng liên quan...

Tôi bảo vợ sáng hôm sau nói với ông Triết là "được tin chế độ này sắp sụp đổ mà tôi mừng cả đêm ngủ không được."

17/4: Vợ tôi gọi điện cho mẹ tôi. Bà báo bấy lâu cố liên lạc mà không được. Bà sẽ chuyển cho tôi 5 triệu VNĐ, số tài khoản của tôi do Dũng (em tôi) đưa cho.

Vợ liên lạc với ông Triết, ông nói, "biết Hùng vui là chú vui lắm." Ông rất vui vì chế độ này đã đến ngày tàn của nó. (Ông rất lo lắng vì sợ tôi bức bối quá mà nóng nảy làm liều.) Ông mô tả bức thư tố cáo giống như một “quả bom nguyên tử” nổ giữa trời quang mây tạnh.

19/4: Vợ tôi gọi điện cho ông Triết và ông Lê Hồng Anh. Tình hình vẫn rất “khủng hoảng”. Người ta đã “quên” vợ chồng tôi rồi. Ông Triết nói, ông phải động viên mãi ông Dũng mới chịu lên truyền hình, vì quá xấu hổ. Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường nhưng chỉ là “diễn kịch” để giữ thể diện cho đất nước mà thôi. Bọn họ đang không ngớt công kích và chửi rủa lẫn nhau.

20/4: Ông Triết và ông Lê Hồng Anh gọi điện cho vợ tôi (vào số điện thoại bí mật). Ông Lê Hồng Anh nói “70% nhân dân mong chế độ này sụp đổ rồi. ‘Phe ta’ vẫn nhiều hơn.”

21/4: Buổi tối, vợ gặp nhóm Công an (6 người) đã vào nghỉ tại khách sạn Bảo Minh (nơi vợ tôi làm nhân viên) mấy hôm trước. Họ nói là chế độ này đã sụp đổ rồi, tất cả chỉ là diễn kịch để giữ thể diện và an ninh cho đất nước mà thôi. Họ bảo tôi “là người là dũng cảm, một mình mà lật đổ được cả một chế độ.” Họ hỏi vợ tôi sao lại vu cáo ông Hải giết người, bằng chứng đâu? Vợ tôi nói, “không lẽ họ thú tội với tui là để lừa tui à? Tui mà có chứng cứ thì tui đã gửi cho Công an lâu rồi.” Họ cũng nói là đã có tờ trình đề nghị trích tiền cho vợ chồng tôi, đang chờ ký thôi.

Ông Triết đề nghị tôi tiếp tục gọi điện cho Dũng để mượn tiền.

22/4: Chiều, gần 5h, tôi gọi điện cho mẹ xong gọi cho Dũng (em trai). Tôi xin khất nợ cũ 5 triệu thêm 1-1,5 tháng; đề nghị mượn thêm 5 triệu. Nó bảo không có, đang nợ ngân hàng 500 triệu VNĐ và phải làm trả nợ vì thua chứng khoán.

28/4: Chiều tối, tôi gọi điện cho Dũng (trước đó nó gọi điện cho vợ tôi bảo tôi liên lạc lại). Nó báo tin ba tôi bị tai nạn xe máy.

29/4: Sáng, tôi về Hà Tĩnh. Ba tôi bị ô tô tải hạng nhẹ kéo làm gãy 7 xương sườn và một bên xương bả vai. Dự tính phải nằm điều trị 3 tháng mới khỏi.

Vợ không còn tiền đưa cho tôi để về nhà. Vợ tôi nói là số tiền 3 triệu còn lại từ tiền mẹ tôi gửi đã dùng để trả nợ. Tôi sinh nghi vặn hỏi. Sau đó vợ tôi mới thú nhận là không phải đã trả nợ mà đã gửi cho Hương. Thì ra, không chỉ 3 triệu này mà cả lần trước 4 triệu (từ số tiền 5 triệu Dũng gửi và vợ tôi mượn 4 triệu từ ông Tường, Kế toán trưởng Cty Công trình Đô thị Quảng Trị), bà Hương cũng đã tìm cách “mồi” từ vợ tôi theo chỉ đạo của ông Triết và ông Quận, vì sợ vợ tôi có tiền sẽ chi tiêu lung tung và trả nợ tiền tử lạnh cho ông Dũng. Bởi nếu để vợ tôi cầm thì phần vì sợ vợ tôi tiêu xài hoang phí, phần vì sợ tôi sẽ chỉ đạo vợ trả nợ tiền tử lạnh cho ông Dũng (Cty Thăng Bình, 5,8 triệu). Hôm ấy tức giận quá, tôi mắng cho vợ một trận, thậm chí tát cho vợ một cái, vì vợ làm những việc đó mà không cho tôi biết, và cũng thấy “nghĩ nghĩ” ông Triết và ông Quận. Tôi vẫn lên đường về Hà Tĩnh. Về sau vợ cho biết là ông Triết và ông Quận biết vợ chồng tôi cãi nhau đã rất mừng. Công an theo dõi biết chuyện tôi chửi mắng và đánh vợ vì không có tiền về quê. Hai ông cũng cho biết là lần này thì Công an đã “thực sự” tin vợ chồng tôi. Thời gian này họ đã quay sang quan tâm đến vợ chồng tôi và sẽ sớm thu xếp. Ông Triết và ông Lê Hồng Anh cũng nói là từ đầu tháng đến giữa tháng 5 là sẽ thu xếp cho vợ chồng tôi. (Tôi thực sự “phục” mưu mô của ông Triết và ông Quận.)

Sau vụ này, Công an đã ra quyết định và khám xét nhà ông Hoàng Trung Hải, ông Nguyễn Đình Trường (Công ty May Việt Tiến) và ông Lê Quốc Ân (Tập đoàn Dệt May). Nhưng hầu như không tìm ra gì (ngôi nhà xây cho vợ chồng tôi trước đây thì họ đã bán). Ông Hải không được gọi điện thoại, bị phong tỏa tài khoản (không còn tiền). Ông vẫn thực hiện nhiệm vụ nhưng có Công an giám sát chặt chẽ.

3/5/2009: Tôi trở vào Đông Hà.

Tình hình vẫn đang rất rối beng. Nhưng họ cho biết là trước tháng 12 năm nay sẽ làm cuộc “cách mạng”. Ông Triết cũng bị tấn công nhưng vẫn đang ở thể thượng phong.

Tôi bảo vợ nói với họ là những tài liệu ông Bùi Đại Thắng lấy từ nhà tay trợ lý ông Hải ở Quy Nhơn (Bình Định) đều được ông Thắng chuyển cho ông Mạnh và ông Dũng. Vì thế, hai ông này đang nắm chứng cứ phạm tội của ông Hải. Buổi chiều, vợ gọi điện cho ông Quận, ông Triết và ông L.H. Anh biết. Họ nói là tại sao không bảo sớm cho họ biết.

5/5: Sau khi biết tin kia, nhà ông Dũng cũng bị khám xét. Ông Quận nói chắc là ông Dũng bị ông Hải dọa nên không dám cung cấp chứng cứ về ông ta. Ông Quận nói “quân” của ông Hải nhiều lắm, kể cả các băng nhóm tội phạm.

Ông Bùi Đại Thắng giờ đột nhiên lại “sợ” phải đi tù vì tội “che giấu tội phạm” và khai là “không biết gì cả.” Tuy nhiên, sau đây ông lại khai hết những gì ông biết cho Ban Chuyên án.

6/5: Sau khi biết tôi chửi mắng và đánh vợ, bọn họ thực sự tin là vợ chồng tôi không có

tiền. Thế lực ông Triết lúc này đã rất mạnh, hầu như thôn tằm mọi quyền lực ở Trung ương. Ông quyết định mạnh tay và sẽ điều tra đến nơi đến chốn. Bởi ba ông kia vẫn ngoan cố, không chịu nhận hết tội. Các phe phái khác lúc này quay sang “nịnh” ông Triết. Ông nói công khai là sẽ đền bù danh dự cho vợ chồng tôi.

Ngày 12/5: Trưa Hương và Nhân (chồng Hương) gọi điện cho tôi, đòi tiền. Tôi lại nhũn nhận khất lần thêm 1 tháng nữa.

Vợ tôi cho biết là sáng 12/5, Công an khám nhà ông Mạnh. Ông Triết ký giấy, quyết làm đến nơi đến chốn vụ này. Cả ba ông vẫn gan lì lắm. Thế lực của ông Triết đang lên. Ông Triết đề nghị Ban Chuyên án phải bố trí nhà cho vợ chồng tôi ở Hà Nội.

Ông Đỗ Mười cũng dính sâu vào vụ này. Công an đã khám xét cả nhà ông Mười. Thực ra, trước đây trong số những tài liệu ông Thắng thu được tại nhà tay trợ lý ông Hải (đã bị ông Hải giết) ở Quy Nhơn, có nhiều tài liệu liên quan đến vị “bố già” này.

Công an tìm ra nhiều bằng chứng về tội tham nhũng tại nhà ông Mạnh, lên đến hàng tỷ USD.

13/5: Ông Dũng bí mật cung cấp cho Công an bản thiết kế một ngôi nhà bí mật của ông Hải, nơi nhiều khả năng ông Hải cất giấu tài liệu ở đó. Ông Dũng nói nếu không có bản thiết kế đó thì có đào cả nhà lên cũng chưa chắc tìm được gì. Công an vẫn đang điều tra quyết liệt. Nếu phanh phui vụ việc ra sớm sẽ thay đổi chế độ ngay trong năm nay. Nếu không thì sang năm.

Công an tìm kiếm ngôi nhà của ông Hải nhưng không phát hiện được gì. Sau đó, có một người mật báo một ngôi nhà khác của ông Hải nhưng Công an cũng không tìm thấy gì.

Ông Dũng cũng chỉ khai báo lảng nhãng, toàn những tội không thể bắt giữ, chứ chưa chịu thú nhận toàn bộ câu chuyện. Ông Quận nói với vợ tôi là phía Công an nói ông Dũng ngu. Nếu ông thú nhận thì vừa lập công chuộc tội, vừa không bị bắt giữ, bởi ông Hải mới là trùm Mafia thực sự và phải bị “xử”.

Vợ tôi thỉnh thoảng khi khách yêu cầu lại đi tiếp khách (rót rượu, phục vụ) để được họ cho tiền. Vừa để chi tiêu cho cả gia đình, vừa cho phía Công an thấy là vợ chồng tôi khó khăn thực sự và tôi đã phải chấp nhận cho vợ làm việc đó.

29/5: Ông Mạnh đã bị khuất phục sau một cuộc đấu trí cân não kéo dài 13 tiếng liền. Người ta phải tra tấn bằng điện. Tiếp theo, thứ Hai tuần tới sẽ lấy lời khai của ông Hải và ông Dũng.

Tình hình diễn ra thuận lợi, nhiều khả năng cho phép kết thúc điều tra sớm. Ban đầu Công an dự tính phải trong vòng ba tháng, nghĩa là phải sang tháng 8 mới xong. Họ cũng nói là dù chứng cứ có bị ba ông kia đốt họ cũng khai ra vụ này.

30/5: Vợ hết tiền. Phải cầm điện thoại được 200 ngàn VNĐ.

31/5: Buổi trưa vợ về. Tôi gọi điện cho Hương, đề nghị cho vợ mượn 500 ngàn để tôi vào Đà Nẵng. Rằng tôi mới ra được mấy hôm vì vợ con bị ốm. Hứa với Hương là ngày 18 sẽ trả nợ, nếu không trả hết thì trả dần dần. Hương nói là vợ tôi đã ứng lương thâm cả tháng sau. (Thực ra là tháng vừa rồi vợ tôi chưa nhận đồng lương nào.)

4 & 5/6: Ông Hải bị thẩm vấn và bị tra tấn, nhưng ông ta vẫn quyết không khai.

7/6: Ông Dũng bị thẩm vấn. Ông ta thừa nhận những việc liên quan đến mình nhưng nói không biết những việc liên quan đến ông Hải.

7/6: Trinh (bạn Trọng, Trọng là đệ tử của ông Hải) bị bắt ở Trung Quốc.

10/6: Ông Triết cho biết, Trinh đã bị đưa về Mỹ. Bị tra tấn nhưng anh ta không chịu khai. Cảnh sát (Mỹ) ra điều kiện cho anh ta hoặc là chọn cái chết (tử hình) hoặc là chịu khai, cung cấp bằng chứng để được khoan hồng. Họ cho Trinh ba ngày để đưa ra câu trả lời. Họ đã lục soát nhà của anh ta ở Mỹ nhưng không tìm thấy gì. Họ đang chuẩn bị lục soát ngôi nhà ở Pháp của anh ta.

Ông Triết cho vợ tôi biết, ông Dũng đề nghị với Ban Chuyên án là “Hãy sớm thu xếp cho vợ chồng nó, đừng làm khó dễ vợ chồng nó nữa. Con vợ đang phải nuôi hai đứa con nhỏ, thằng chồng thì không có việc làm.” Ông Dũng hy vọng sau này vụ án sẽ được đưa ra xét xử công khai, minh bạch. Tội của ông làm thì ông chịu.

Tôi không biết lời đề nghị của ông Dũng được đưa ra trước hay sau khi tôi gửi thư lần cuối cho con gái ông ta (thứ Hai, 7/6).

Ông Triết cho vợ tôi biết là tình hình sắp xong rồi. Ban Chuyên án nói là nếu không tìm ra chứng cứ thì cũng tạm khép lại vụ án, điều tra bổ sung sau, đồng thời chu cấp cho vợ tôi một số tiền bạc. Nếu có chứng cứ thì sẽ thay đổi chế độ ngay trong năm nay; nếu không thì sang năm.

Buổi sáng, vợ đến khách sạn Bảo Minh, sau đó xin Hương nghỉ, nói là vào Đà Nẵng thăm tôi và lấy tiền về trả nợ cho Hương. Vợ tôi làm ở đó rất cơ cực, một mình làm từ lễ tân, đến dọn phòng, giặt giũ... cả 8 phòng khách sạn. Nhiều lúc gần như kiệt sức, có lần bị ngất xỉu. Tất cả các phòng, cả sảnh và tầng thượng đều có gắn máy quay nên Công an theo dõi được hết.

11/6: Ông Quận cho biết là Trinh vẫn chưa chịu khai. Ban Chuyên án quyết định sẽ tạm khép vụ này lại, đưa cho vợ chồng tôi một số tiền. Trong vòng một tháng nữa họ sẽ mở lại cuộc điều tra. Chỉ dăm ba ngày tới là họ sẽ thu xếp tiền cho vợ chồng tôi.

13/6: Trinh khai là chứng cứ anh ta đã bàn giao cho ông Hải. Sau khi tôi tung bức thư lên mạng lần thứ hai (12/3/2009), ông Hải đã liên lạc với Trinh và “mua” số chứng cứ mà anh ta đang nắm trong tay với giá 1 tỷ USD. Vợ cũ của Trọng cũng đã bị giết để bịt đầu mối.

14/6: Trinh bị dẫn độ về Việt Nam.

15/6: Trinh đối chất với ông Mạnh và ông Hải. Anh ta khai là chính ông Hải đã thuê anh ta giết Thủy (vợ thứ hai của Trọng và là bạn của vợ tôi ở Cty May Việt Tiến). Ông Mạnh thì mặt trắng bệch ra, im lặng lầm lỳ không dám hé răng. Ông Hải thì vẫn cố cãi. Ông ta vùng lên đâm vào mặt Trinh khiến tay này bị chảy máu mồm, máu mũi. Công an liền lấy roi điện quất vào người ông Hải.

Trinh còn khai là ông Hải chưa hủy chứng cứ mà đang gửi tại nhà của một người ở ngoại thành Hà Nội.

Vụ án coi như đã nhìn thấy hồi kết, tuy chưa thể “khép hồ sơ” lại ngay. Người ta dự định sẽ công khai vụ án trong BCH TW, sau đó cả ba bị can ngoại hạng này sẽ được an trí ở quê nhà của họ, không được phép ở Hà Nội. Cả ba đã bị giám sát nghiêm ngặt suốt một

thời gian, không được phép liên lạc điện thoại, không được về nhà.

Sau lưng ông Hải là cả một tập đoàn tham nhũng, các băng nhóm xã hội đen.

Người ta dự định sẽ tiến hành thay đổi hiến pháp triệt để.

Trong tuần này, người ta sẽ giao trước cho vợ chồng tôi 1 tỷ VNĐ. Sang tuần họ sẽ giao tiếp. Họ sẽ liên lạc với tôi, mời tôi ra Hà Nội để làm việc thêm.

Ông Dũng khóc, hối hận vì đã làm vợ chồng tôi điều đúng. Ông có đề nghị với Ban Chuyên án là sau này đem vợ tôi ra nước ngoài khám.

Ông Triết có nói là ông xem băng hình ghi cảnh làm việc của vợ tôi ở khách sạn của Hương mà ông khóc. Cô ấy đã phải cắn răng chịu đựng, vì biết tôi thương vợ, nếu kêu ca nhiều thì tôi sẽ nổi khùng mà tung thư lên mạng tiếp.

Buổi tối, vợ đi tiếp khách (ông Lê Hữu Phúc và mấy tay Công an điều tra ở Hà Nội và Quảng Trị). Công an gạn hỏi, khai thác xem có ai sau lưng vợ chồng tôi không, nhưng cô ấy vẫn đủ tỉnh táo. Họ nói là chuyện vợ chồng tôi cực khổ thì họ tin. Người ta vẫn nghi ngờ ông Triết, tuy không có bằng chứng gì.

16/6: Vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Tình hình tốt. Người ta sẽ giao trước cho chúng tôi 1 tỷ VNĐ. Sang tuần mới khép hồ sơ vụ việc lại.

Ông Nguyễn Thanh Thắng, Phó GD Công an Quảng Trị kể lại chuyện tôi đến gặp Công an tỉnh ngày 5/8/2008 cho vợ tôi (khi cô ấy tiếp đoàn khách Công an Quảng Trị) nghe: “Nó đến gặp Công an mà mặt cứ tỉnh bơ. Mẹ nó bảo nó bị tâm thần mà tâm thần đâu chẳng biết.”

Trinh than thở là “tự đứng lại rơi vào cảnh này.” Anh ta cho biết đã có người đánh động cho anh ta (không phải ông Hải) rằng Công an đang truy lùng gắt gao, bảo anh ta đi trốn. Anh ta cũng không ngờ Công an truy lùng mạnh mẽ và gắt gao đến thế.

17/6: Công an đang nghi ngờ một trong hai người là ông Hải và Trinh có kẻ nói dối. Vì họ cho rằng một kẻ như Trinh không đời nào trao hết chứng cứ cho ông Hải. Khuôn mặt anh ta rất cáo già, xảo quyệt. Họ sẽ tra tấn hai người này đến nơi đến chốn. Nếu Trinh không khai, anh ta sẽ bị tử hình.

Kế hoạch của họ là trong tuần này sẽ giao tiền cho vợ chồng tôi. Thứ Sáu tuần tới sẽ khép hồ sơ lại. Chắc họ phải đợi họp Quốc hội xong để công khai vụ việc trước Bộ Chính trị.

Theo lời ông Quận, nhóm Công an điều tra này rất “ghê”, ông Triết cũng phải sợ. Họ đã gần như hoàn chỉnh hồ sơ vụ việc, chuẩn bị báo cáo trước BCHTW. Hầu như từ ông Mạnh trở xuống ai cũng “dính,” kể cả ông Triết (tuy nhiên, ông này chỉ phạm tội nhẹ hơn). Ban Chuyên án sẽ báo cáo trước Bộ Chính trị và quyền quyết định là thuộc BCT, họ không có quyền đưa ra phán quyết. Trong tuần tới sẽ họp từ đầu tuần cho tới thứ Sáu, 26/6. BCT sẽ quyết định việc xử ai, loại ai, giữ ai lại, nhưng sẽ không có ai bị kết án công khai. Cả ông Nguyễn Đình Trường, ông Lê Quốc Ân và Lê Văn Toại cũng bị triệu tập. (Lúc đầu, người ta định xử tử Toại nhưng sợ bị kiện ngược lại là phải xử ba bị can ngoại hạng kia trước.)

18/6: Vợ liên lạc với ông Quận, sau đó ông đưa máy ông Dũng. Ông Dũng nói "Bố không dám xin được tha thứ. Tội của ai làm người ấy chịu. Tội của bố làm bố chịu. Chỉ có người trong cuộc mới hiểu được." Ông có hỏi thăm sức khoẻ của tôi. Tình hình theo

như ông Quận và ông Triết nói là đang tiến triển rất tốt, coi như thành công rồi, thứ Sáu tuần tới là khép vụ án lại.

19/6: Công an đang mài đầu tranh với ông Hải và Trinh nên dường như quên khuấy mất vợ chồng tôi. Ông Mạnh thì lậm lỳ, đưa gì ký này, không có phản ứng gì cả. Ông Hải thì đã bắt đầu lộ rõ vẻ sợ sệt nhưng vẫn cố đòi bằng chứng. Trinh yêu cầu đưa anh ta trở về Mỹ để anh ta giao chứng cứ cho. Anh ta nói là đã giao chứng cứ cho ông Hải nhưng vẫn còn một ít ở Mỹ. Công an nói “Mày hành bọn tao đến bao giờ nữa đây?” Anh ta bị tra tấn và Công an ra hạn cho anh ta đến thứ Tư tuần tới, nếu không chịu giao chứng cứ thì sẽ bị tử hình.

Ông Triết cho biết là sẽ sa thải một loạt, bản thân ông Triết cũng bị kỷ luật, nhưng vẫn được lưu nhiệm.

Thứ Sáu tuần tới (26/6) mới khép hồ sơ vụ án. Tình hình này chắc cũng phải đến lúc đó vợ chồng tôi mới có tiền.

22/6: Trinh được áp giải sang Mỹ (từ hôm 20/6) rồi đưa trở về Việt Nam, với một số chứng cứ về ông Hải, nhưng chỉ là những chứng cứ làm ăn buôn bán với Trọng, không có chứng cứ nào về các vụ giết người.

Thứ Hai, thứ Ba sẽ diễn ra các cuộc đối chất giữa các đương sự (ông Quận nói là cả một binh đoàn). Dự kiến thứ Tư sẽ bắt đầu họp.

Ông Hải bắt đầu thể hiện sự lo sợ trên khuôn mặt (tôi nhận thấy qua TV), đồng thời cho thấy dấu hiệu xuống sức. (Trước đây, Công an đã thử máu và biết ông ta nghiện ma túy. Thời gian trước tôi đã nghi nghi vì thấy ông ta vẫn tỏ ra khá sung sức giữa lúc bao chuyện xảy ra như thế. Hơn nữa, trước đây ông ta đã từng thú nhận với vợ tôi về chuyện sử dụng ma túy.)

Sau khi tôi tung bức thư lên mạng lần thứ hai (12/3/2009), ngày 19/3 Trung Quốc đã lên tiếng mời ông Triết sang thăm. Họ biết việc ông Mạnh rút đài chỉ là chuyện ngày một ngày hai thôi.

Ban Tuyên giáo Trung ương mở cuộc thi Tìm hiểu Biển Đảo Việt Nam (bắt đầu từ 1/4); các tin tức về Hoàng Sa - Trường Sa bỗng trở nên sốt dẻo hơn bao giờ hết trên các trang báo Việt Nam.

Ngày 17/3, một hội thảo đầu tiên về tranh chấp chủ quyền trên biển Đông đã được tổ chức ở Hà Nội.

Trong 2 ngày 20 và 21/3, tại Hải Phòng, Ban Bí thư Trung ương đã tổ chức “Hội nghị toàn quốc Tổng kết công tác tuyên truyền biển - đảo, phân giới - cắm mốc và thông tin đối ngoại năm 2008, triển khai nhiệm vụ năm 2009”.

Phe bảo thủ thân Tàu do ông Mạnh cầm đầu đã bị giáng một đòn chí mạng.

Thứ 6, 3/7/2009, vợ đi tiếp đoàn khách là nhóm sỹ quan điều tra trong Ban Chuyên án ở Hà Nội vào. Họ đưa máy và bảo vợ gọi điện cho ông Quận. (Họ nửa đùa nửa thật, “Cứ ở đây mà gọi, đừng đi đâu nữa!” Hình như họ nghi ngờ vợ tôi hay chạy ra ngoài gọi điện cho ông Triết và ông Quận.) Ông Quận chuyển máy cho gặp một sỹ quan cấp cao trong Ban Chuyên án. Ông sỹ quan này nói, “Cháu đang đi làm à? Làm như thế chắc chồng cháu buồn lắm phải không? Nhưng mình làm ăn chân chính chứ có gì đâu mà phải thế.”

“Chú chưa được gặp vợ chồng cháu. Nhưng chồng cháu đã viết một lá thư thật ‘kinh khủng’. Lúc đầu không ai tin vào câu chuyện này cả. Bức thư đã tạo ra một bầu không khí còn hơn cả chiến tranh.” “Chú tin 100% là có ai đấy đứng sau lưng vợ chồng cháu nhưng bọn chú chưa tìm ra được.” “Các chú không như nhóm Công an điều tra trước đây đâu. Các chú không sợ ai cả. Kể cả ông Trời xuống đây các chú cũng không sợ.” “Sắp xong rồi à?” “Sao cháu biết là sắp xong?” Vợ tôi nhanh trí nói, “Lần trước ông Quận có cho cháu gặp một ông và ông ấy nói là sắp xong rồi. Thế mấy tháng, mấy năm nữa thì xong hả chú?” “Cháu nghĩ các chú là một lũ ngu cả hay sao? Sắp xong rồi cháu à.”

Ông Triết cho vợ tôi biết là trong tuần này hoặc giữa tuần tới sẽ khép vụ án lại. Bộ Chính trị đã bỏ phiếu và quyết định không công khai vụ này. Ông nói nếu vụ này mà đưa ra công khai, chắc chắn sẽ có chiến tranh. Ông bảo cứ về nói với Hùng là nó biết. (Tôi cũng lờ mờ ý thức được chuyện này. Trung Quốc luôn chờ chực Việt Nam rơi vào khủng hoảng để gây hấn, xâm lấn và ăn cướp.) Giọng ông lộ vẻ mệt mỏi.

4/7: Ông Quận cho biết tình hình vẫn đang hồi gay gắt. Bộ Chính trị bỏ phiếu không công khai vụ này, nhưng Ban Chuyên án vẫn đòi đưa vụ này ra công khai (trước Ban Chấp hành TW Đảng). Nếu vậy thì bất lợi cho ông Triết, bởi ông cũng phạm tội.

5/7: Vợ cho biết là ở các bàn nhậu người ta bàn tán rất nhiều về câu chuyện của chúng tôi. Họ chửi ba ông kia (Mạnh, Dũng, Hải) rất ghê.

Tối 6/7/2009, vợ tôi lại được gặp một viên sỹ quan cao cấp khác của Ban Chuyên án qua điện thoại. Ông này cho biết là chỉ trừ chứng cứ giết người của ông Hải là chưa tìm ra được (với một kẻ cáo già như ông Hải thì đây là điều hoàn toàn dễ hiểu; hơn nữa, bọn họ đã có một thời gian dài để tìm mọi cách xóa hết dấu vết tội lỗi của mình), còn những chứng cứ khác đã đủ để kết tội ba ông kia. Và nếu đây là một vụ kiện thì coi như chúng tôi đã giành phần thắng. Ông ta hỏi thẳng vợ tôi là có phải ông Triết đang đứng sau lưng vợ chồng tôi không, vì có thư tố cáo ông Triết làm chuyện đó. Trước đây họ cũng từng úp mở chuyện ấy nhưng lần này họ đã huých toẹt vấn đề ra luôn. (Ban Chuyên án dường như muốn thông báo tình hình cho vợ chồng tôi để chúng tôi gây ‘sức ép’ với Bộ Chính trị, trong trường hợp đó, họ cũng được lợi. Vì nếu người ta ‘đền bù’ cho vợ chồng tôi thì chắc chắn không thể bỏ qua Ban Chuyên án được.)

Ông Quận nói với vợ tôi là trong tuần tới sẽ xong thôi.

Thứ Ba, 7/7: Tôi gửi thư cho Ban Chuyên án qua địa chỉ email togiactoi@canhsat.vn, gopycanhsat@canhsat.vn và cho cả con gái ông Dũng qua địa chỉ của cô thư ký con gái ông (diep.nguyen@vietcapital.com.vn).

Kính gửi: Ông Lê Hồng Anh và các ông trong Ban Chuyên án

Vợ chồng tôi đã quá mệt mỏi và quá sức chịu đựng rồi. Vợ tôi lại đang bị những cơn đau đầu hành hạ ngày một nhiều và rất cần được đưa đi khám ngay. Vì thế, tôi khẩn thiết đề nghị các ông hãy giúp đỡ chúng tôi.

Nếu không có gì thay đổi, thứ Hai tuần tới tôi buộc phải tung lá thư lên mạng lần nữa để tự giải thoát mình khỏi tình cảnh hiện nay. Và nếu tôi gặp phải mệnh hệ gì thì cũng có người tung bức thư lên mạng.

Tôi rất muốn hợp tác với các ông và mong các ông hiểu rằng đây không phải là

sự dọa dẫm mà chỉ là sự lựa chọn duy nhất của một kẻ đã bị dồn tới chân tường, đặc biệt là trước tình hình sức khỏe nguy cấp của vợ. Bệnh tình của vợ tôi rất dễ xảy ra tai biến khó lường, và chỉ cần bị tai biến thêm một lần nữa thì coi như vô phương cứu chữa.

Xin gửi tới các ông lời chào trân trọng,

Quảng Trị, ngày 10/7/2009

Lê Anh Hùng

Thứ Tư, 8/7: tôi lại gửi tiếp cho họ, có chỉnh sửa và bổ sung. Thứ Sáu, 10/7: tôi gửi lần nữa.

Ông Triết xem ra rất sợ tôi tung thư tố cáo lên mạng tiếp. Ông dặn vợ tôi nói lại với tôi là bảo Hùng hãy “bình tĩnh.”

Tối Chủ nhật, 12/7: Vợ đi tiếp một viên sỹ quan cao cấp trong Ban Chuyên án mới từ Hà Nội vào buổi sáng, tên là Tuấn. Ông Tuấn cho biết là Ban Chuyên án đã đề nghị lên trên chi tiền cho vợ chồng tôi. Nhưng lúc này các phe nhóm đang mải mê đấu đá lẫn nhau, tranh giành quyền lực. Ông Triết hóa ra cũng dính vào một vụ tham nhũng lớn nên có sức ép đòi cách chức. Thậm chí có một thư tố cáo nặc danh đòi khai trừ ông Triết ra khỏi Đảng. Công an cũng muốn công khai vụ này, nhưng một số người lại phản đối, sợ ảnh hưởng tới uy tín và an ninh của đất nước. Họ cũng không muốn gạt ông Triết vì biết là không ai có đủ khả năng thay ông này.

Ông Công an này trông rất lạnh lùng và ghê. Vợ tôi cầm ly rượu vang mà tay cứ run quỳnh lên. Gai ốc chạy dọc cánh tay. Ông ta hỏi là “cháu bị sao thế?” Vợ tôi nói, “nhìn chú thấy sợ quá. Con nít mà nhìn chú chắc mất hồn luôn.”

Ông Quận và ông Triết cho biết là đợt tới có rất nhiều đối tượng bị sa thải. Ở Quảng Trị nhiều người dính vào đường dây của ông Hải. Ông Lê Hữu Phúc (Bí thư Tỉnh uỷ) cũng tham gia vào đường dây ma túy của ông Hải. Lẽ ra Đông Hà đã lên thành phố nhưng bị hoãn lại, vì ông Triết yêu cầu phải giải quyết xong cho vợ chồng tôi đã. Sắp tới, sang tháng 8, một loạt quan chức của Quảng Trị sẽ bị sa thải, kể cả ông Phúc, trước khi Đông Hà trở thành thành phố.

Sáng thứ Hai, 13/7, người ta sẽ bỏ phiếu để xem ông Triết có được lưu nhiệm hay không. Ông Quận nói là không ai gạt được ông Triết cả. Ông này “ghê” lắm. Ông Triết nói với vợ tôi, “Chú mà bị gạt thì có mà chiến tranh xảy ra à?”

Ông Lê Hồng Anh vẫn được tin nhiệm. Ông Nguyễn Khánh Toàn sẽ nghỉ. Tháng Tám tới ông Quận cũng nghỉ hưu vì đã quá tuổi.

13/7: Tôi, vợ tiếp ông tướng Công an hôm trước cùng với 17 người khác; trong đó chỉ vài ba người biết vợ tôi. Viên tướng Công an này đã đi hôm qua và mới quay trở lại Đông Hà. Tại nhà hàng Lộc Phát (ông Quận có gắn máy quay và máy ghi âm). Có cả một số cảnh sát nước ngoài là người gốc Việt (Canada, Australia) nói giọng lơ lớ.

Vợ nghe lỏm được một nhóm Công an nói chuyện với nhau là “ông Triết chỉ có thắng chứ không có phần nào là thua cả.”

Có tay Công an hỏi “sao em lại tên là Phương Anh, lại cũng có hai con nữa?” hình như anh ta ngờ ngợ điều gì đó. Vợ tôi trả lời, “Em tên Phương nhưng thấy ca sỹ Phương Anh đẹp nên thêm chữ Anh nữa vào tên thôi.” (Vợ tôi phục vụ rót rượu, và không phải ai trong nhóm này cũng biết cô ấy là ‘nhân vật chính’ của câu chuyện.)

Ông Quận và ông Triết cho biết là người ta đang lo đầu đá nhau nên chưa chuyển tiền cho vợ chồng tôi. Ông Quận nói và ông Triết cũng khẳng định vị thế của mình. Hai ông này nói là đành chịu khó chờ đợi thôi.

18/7/2009: Vợ gọi điện gặp ông Triết. Ông nói là chính ông đã ký duyệt đề nghị chi tiền cho vợ chồng tôi. Nhưng ông nói là ông không muốn giục vì sợ người ta nghi ngờ. Ông cũng nói là nên hạn chế gọi điện cho ông. Các phe phái đang đầu đá ghê lắm; người ta đang nhăm nhăm gạt ông Triết, nhưng ông này nói là không bao giờ gạt được ông.

19/7: Vợ tiếp đoàn khách Công an ở Hà Nội và Quảng Trị (5 sỹ quan Công an từ Hà Nội và hơn mười người ở Quảng Trị); có mặt hai “đệ nhất bò” của ông Dũng và ông Hải. Hai cô gái đẹp mê hồn. “Cả nhà hàng hầu như không ai thiết gì đến ăn uống cả, mà cứ bị hai cô gái kia hút hồn.” Một viên sỹ quan Công an nói, “Hôm nay Phương chịu khó lép vé nhé.” Hai cô gái uống rất kinh. Mỗi cô 1 két Heinneken. Họ cung cấp cho Công an một số bằng chứng của ông Dũng và ông Hải.

Một cô tên Phương, biệt danh là Chip, sinh năm 1982, bồ của ông Dũng. Cô kia vợ không rõ tên gì, sinh năm 1985, bồ của ông Hải. Phương cho mọi người xem đoạn phim lưu trong điện thoại (cô ta dùng đến 6 điện thoại) mà cô ta thuê người quay cảnh tình tự giữa mình và ông Dũng. Vợ tôi vờ mượn máy để lưu số điện thoại và có mở xem một được một đoạn, thấy rõ hình ảnh ông Dũng. Hai cô gái kể chuyện về hai ông này, nào là được các ông này đưa ra nước ngoài trong những chuyến công du; hai cô cũng nói là lâu rồi không hiểu hai ông kia lặn đâu mất mà liên lạc không được. Phương nói là nhờ thuê quay phim thế này mà cô ta đã tổng tiền được các đại gia, dĩ nhiên ông Dũng là đại gia “ngoại hạng.” Thật khôn khổ cho ông Dũng! (Cả ba ông đều đang bị giám sát chặt chẽ, không một phút lơ lửng; các cuộc liên lạc điện thoại đều phải được phép của Công an mới được nghe.)

20/7: Ông Triết nói là ông đã ký đề nghị chi tiền cho vợ chồng tôi, 2 tỷ USD. Nhưng ông đang bị người ta tấn công mạnh; ông động viên vợ chồng tôi chịu khó chờ đợi. Ông Quận cũng nói là “đành phải theo tình thế thôi.” Theo kế hoạch, hôm nay hai cô gái kia rời khỏi Đông Hà.

22/7: Trưa, vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Hai ông cho biết là tình hình đang căng thẳng. Nhiều kẻ muốn lật ông Triết. Hoặc chỉ cho ông Triết ở nguyên chức vụ cũ. Còn chức vụ của ông Mạnh sẽ do người khác thay. Ông Triết nói là ông sẵn sàng từ bỏ chức vụ, về làm vườn. Ông Triết bảo vợ nói với tôi là hãy chịu khó chờ, “đâm lao phải theo lao.” Không lâu nữa đâu. Tuy nhiên phía Công an cũng nói là khó có ai thay thế được ông Triết.

Ban đầu họ dự định là tháng 8 thay đổi nhân sự; tháng 10 thay đổi chế độ. Ông Triết cũng đã đưa một số nhân vật trẻ tuổi tài cao, được đào tạo ở nước ngoài, vào bộ máy.

Ông Hải phản công rất mạnh; đòi ông Triết phải từ chức. Ông ta đã tính đến chuyện này từ lâu, đã đề phòng mọi chuyện sẽ đến như ngày hôm nay. Ông ta đã làm ăn một số vụ với ông Triết. Ông ta cũng khai với Công an là đã từng định thuê người giết cả hai vợ

chồng tôi, nhưng sau lại thôi vì “không nỡ, bởi dù sao cũng đã từng nhận làm cha chú...”

23/7: Buổi tối, vợ tiếp ông Tiểu (Giám đốc Công an QT), ông Hoàng và ông Nguyễn Thanh Thắng (hai lãnh đạo khác của CAQT). Họ cho biết là ông Triết đã viết đơn xin ra khỏi Đảng trong buổi sáng hôm đó. Ông Tiểu nói ông Triết đúng là “lùi một bước tiến mười bước.”

Rời khỏi nhà hàng về khách sạn Bảo Minh, vợ tôi liên lạc được với ông Quận. Ông Quận cho biết là bản thân ông cũng “bất ngờ”, không ngờ ông Triết lại cao tay thế.

24/7: Buổi tối, vợ tiếp một ông sỹ quan Công an từ Hà Nội vào cùng ông Ngô Văn Tiểu (giám đốc CA tỉnh) và khoảng 4 người nữa. Ông Công an kia cho vợ biết là “sắp có tiền rồi.” Ông Tiểu lại nói là nhanh lắm cũng phải 1 đến 2 tuần. Họ thảo luận với nhau về vụ ông Triết bất ngờ xin ra khỏi Đảng. Người thì nói là ông Triết “ghê,” người thì nói là ông “cao thủ,” “cao tay.” Ông Công an kia nói vụ này đang “rất nóng hổi và gay gắt.”

25/7: Vợ gọi điện gặp ông Triết. Ông bảo ông từ chức và xin ra khỏi Đảng là vì vợ chồng tôi. Vợ tôi hỏi “chú có buồn không?” Ông nói là không hề buồn gì cả. “Chỉ chỉ muốn lật đổ cả chế độ này.”

26/7: Vợ nói là mấy anh Công an cho biết rằng ông Dũng sẽ vào dự lễ tưởng niệm ngày thương binh liệt sỹ ở Quảng Trị. Tuy nhiên, sau không thấy ông vào, chắc là vì ông quá xấu hổ.

Ông Triết không vào vì đã viết đơn xin từ chức và ra khỏi Đảng. Ông Dũng thăm Cần Thơ; ông Triết thăm Trà Vinh; ông Mạnh bị đẩy đi Bà Rịa – Vũng Tàu. Cả ba nhân vật chóp bu đều không có mặt tại sự kiện chính của dịp kỷ niệm ngày thương binh liệt sỹ 27/7 ở thị xã Quảng Trị. (Chỉ có ông Hồ Đức Việt, Trưởng BTCTW và ông Phạm Quang Nghị, Bí thư Thành uỷ Hà Nội đại diện.)

27/7: Vợ nói là câu chuyện của vợ chồng tôi bây giờ đến cả những cán bộ cấp thấp cũng biết và bàn tán. Vợ gặp ông Lê Hữu Thắng và Nguyễn Đức Chính, 2 vị Phó CT tỉnh Quảng Trị. Người ta hỏi han cả tôi, thậm chí vợ chưa trả lời nhưng họ bảo là cũng biết tôi đang ở nhà.

28/7: Vợ gọi điện gặp ông Triết và ông Quận. Ông Triết nói ông đã suy nghĩ kỹ rồi. Ông mệt mỏi và chán nản trước cảnh người ta cứ tranh giành, kiện cáo lẫn nhau. Ông Quận nói là “phải tùy tình hình và tùy ông Triết thôi.”

Ông Dũng, ông Triết, ông Mạnh đều vắng mặt trong lễ kỷ niệm 80 năm ngày thành lập Công đoàn Việt Nam (28/7) và trao tặng Huân chương Sao Vàng. Sự vắng mặt của ông Mạnh là đáng chú ý nhất, người đứng đầu đội tiền phong của giai cấp công nhân mà lại vắng mặt trong lễ kỷ niệm 80 năm ngày ra đời tổ chức đại diện cho lợi ích của giai cấp công nhân.

30/7: Vợ tiếp đoàn khách của ông Nguyễn Thanh Thắng, Phó GD CA tỉnh QT. Ông nói là ông có gọi điện ra ngoài kia đề nghị họ thu xếp cho vợ chồng tôi sớm, vì vợ tôi phải vất vả xoay sở kiếm tiền trong lúc đang nuôi hai con nhỏ. Ông cho biết là ông gọi vợ tôi đi tiếp khách như thế vừa để tạo điều kiện có thu nhập cho vợ tôi, vừa cho người ta thấy là vợ chồng tôi đang khôn khổ đến thế nào.

Vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Lâu lắm mới thấy hai ông vui vẻ. Ông Triết nói là người ta đang họp ở Hà Nội để phân định “ngôi thứ.” Chỉ vài hôm nữa là vợ chồng tôi

có tiền. Ông nói là để xem họ giải quyết thế nào; nếu họ không chịu đối xử công bằng với vợ chồng tôi, ông sẵn sàng công khai vụ việc này và xác nhận chuyện đã đúng sau vợ chồng tôi. Ông bảo vợ tôi về nói lại với tôi thế “để Hùng yên tâm.” Về chuyện ông có quay lại chính trường hay không, ông nói là “tùy tình hình.”

Ông Dũng hiện đã tỏ thái độ bất cần, bảo gì thì ông làm nấy. Người ta đặt cho ông biệt danh là ông Dũng “người máy.” Ông Hải thì vẫn cô tỏ ra cao ngạo; lúc nào cũng kè kè một hộp keo vuốt tóc trong người. Người ta giám sát cả ba ông rất chặt, kể cả khi đi đái.

31/7: Vợ tiếp khách, ông Ngô Văn Tiếu, ông Nguyễn Thanh Thắng (Giám đốc và Phó GD Công an Quảng Trị)... Vợ “xin” ông Tiếu tiền để trả nợ cho ông Lê Dũng, “vì hẹn người ta ngày mai trả mà chưa có tiền.” Ông nói là nhiều thì không có chứ ít thì được, vì thứ Bảy không rút được tiền, chiều mai ông đưa cho; sau nếu còn thiếu thì ít hôm nữa ông đưa thêm.

(Không hiểu ông Tiếu quan hệ với ông Triết thế nào nhưng ông rất hay động viên vợ chồng tôi.)

Vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Ông Triết cho biết là họ thích kiểu gì ông sẽ chơi kiểu ấy. Nhưng tình hình đang có vẻ thuận lợi cho phía ông Triết. Vì những người kia vẫn tranh giành đấu đá nhau, không ai chịu phục ai cả, chửi bới om sòm cả lên, giờ cả “tao, mày” ra. Tình hình này có nhiều khả năng ông Triết lại trở thành “ngư ông đắc lợi,” bọn họ sẽ phải quay sang ông Triết.

1/8: Vợ tiếp khách, ông Tiếu, ông Nguyễn Thanh Thắng, ông Sinh, bà Phương... (Công an QT). Ông Tiếu cho biết là thứ Năm tới, người ta sẽ chuyển tiền cho vợ chồng tôi, 3 tỷ USD. Máy người nói là nếu họ chuyển cho 3 tỷ thì dành luôn 1 tỷ cho người nghèo để chơi cho đẹp. Với tôi thì 1 tỷ còn quá ít; tôi phải dành chừng 2/3 số tiền đó để làm từ thiện.

Ông Tiếu nói vợ tôi là sáng thứ Hai đến cơ quan ông sẽ xuất cho 5 triệu. Coi như tiền cơ quan ông chi “thưởng” cho vợ tôi. Vì ông Triết yêu cầu như vậy. Dự kiến buổi chiều tôi phải đến cửa hàng Lê Dũng (nơi vợ tôi mua nợ tủ lạnh và đầu VTC theo chỉ đạo của ông Triết và ông Quận) để khát đến thứ Hai tuần sau vậy.

Vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Ông Triết cho biết là họ đề nghị ông quay lại đảm nhiệm chức vụ, nhưng ông ra điều kiện là phải chuyển tiền cho vợ chồng tôi đã. Sau khi tranh cãi, đấu đá chán chê, giờ đây họ lại phải quay sang ông Triết. Còn ông Triết thì đặt ra yêu cầu trên. Ông nói nếu không chuyển tiền cho vợ chồng nó thì vợ chồng nó lâm vào đường cùng sẽ làm liều, tung thư lên lần nữa. Mà lần này lại còn mạnh hơn lần trước. (Có vẻ như lá thư tôi gửi cho ông Lê Hồng Anh vào thứ Hai đầu tuần đã có tác dụng nhất định.) Ông Triết nói là nếu họ không chuyển tiền cho vợ chồng tôi thì sẽ tung thư lên, khi đó ông sẽ công khai đứng đằng sau vợ chồng tôi. Lúc đó, vợ chồng tôi sẽ lấy số tiền ở Hương để sử dụng trước. Ông cũng nói là nếu họ không cho 3 tỷ trên thì ông sẽ cho.

2/8/2009: Buổi chiều, vợ đi tiếp đoàn khách Công an QT. Ngồi một lúc, vợ đi toilet (tranh thủ gọi điện gặp ông Quận thì được ông cho biết là hôm nay ông Triết vào Quảng Trị; ông Quận nói, ông Triết đi là chuyện lạ đó, hình như ông đi để xả stress) rồi hồi sau quay vào, mở cửa ra thì bất ngờ gặp ông Triết cùng nhiều người nữa đã ngồi đầy từ bao giờ. Dù bất ngờ nhưng vợ vẫn tỏ ra bình tĩnh, nói là “trông ông này quen quen, đã gặp

một lần rồi; cũng hay thấy trên TV...” Một lúc sau, vợ vừa mệt (vì mấy hôm liền ăn uống vào cứ hay bị nôn ra hết) vừa có rượu vào (mặc dù đã nôn) nên giả vờ say, ăn nói lung tung. Ông Triết cũng chỉ hỏi thăm vài câu xã giao. Mấy người đi theo ông hỏi khá sẫm soi. Vợ kể là “họ nghiêm lắm, đứng bên họ mà nổi hết cả da gà.” Chỉ có ông Tiểu động viên này nọ. Một lúc sau, vợ lại vờ say rồi đi vào toilet. Ông Triết sau đó lấy cớ nghe điện thoại cũng rời khỏi bàn tiệc và vào bếp nghe điện thoại; ông Tiểu đi theo. Vợ gặp ông Triết và ông Tiểu ở bếp; ông Triết nói là “con cứ yên tâm; chắc chắn trong tuần tới người ta phải chi tiền thôi, nếu giữa tuần chưa có thì cuối tuần; mọi chuyện đang thuận lợi.”

Quay lại bàn tiệc một lúc, vợ tôi vờ say dữ, ăn nói lung tung (đây là bài mà vợ đã quá quen từ hồi làm nhà hàng Thăng, nhà hàng Lạc Dương); mọi người nói “thôi nó say rồi, đừng ép nó uống nữa, chi tiền cho nó rồi cho nó về đi.” (Phòng tiệc ở đây có quay phim bí mật.)

Bấy lâu thấy ông Tiểu và các ông Công an QT khá quan tâm, động viên, tạo điều kiện để vợ tôi có thu nhập; bây giờ mới phát hiện ra là ông Tiểu cũng cùng một phe với ông Triết.

3/8: Vợ gọi điện cho ông Lê Dũng (nơi mua nợ tủ lạnh và đầu kỹ thuật số VTC), xin “khất” nợ thêm một tuần nữa.

Vợ gọi điện gặp ông Triết và ông Quận. Ông Quận khen là “giả say giỏi thế.” Tình hình vẫn vậy. Thứ Năm tới họ sẽ giao tiền cho chúng tôi.

5/8: Vợ tôi đi Huế với ông Tiểu và một số lính của ông. Vào tới nơi thì người ta đã dọn sẵn tiệc. Vợ không liên lạc với ông Quận và ông Triết. Vì trước đó ông Quận đã dặn là nếu đi thì đừng liên lạc. Liên lạc với ông Triết rất khó. Ông bị cấm dùng máy tính xách tay. Có lần vừa liên lạc xong, vợ muốn gọi lại mà cũng không được. Hình như ông phải đi lẫn vào đám đông; hoặc ở một nơi vắng vẻ nào đó để liên lạc. Vợ hỏi ông Tiểu là ngay mai có tiền chưa, ông nói, “đằng nào mà chả có.”

6/8: Sau khi chờ cả buổi sáng không thấy tăm hơi gì, buổi trưa, tôi gửi thư cho ông Lê Hồng Anh qua 2 đ/c email của Bộ Công an; tiếp theo lại gửi cho toà báo điện tử ĐCS Việt Nam, với lời nhắn: Xin vui lòng gửi GẤP tới các vị Ủy viên BCT.

Buổi tối, vợ đi tiếp đoàn khách Công an QT (ông Tiểu, ông Nguyễn Thanh Thắng, ông Hoàng, ...). Nửa chừng buổi tiệc thì bất ngờ, ông Triết từ Hà Nội vào. Cùng đi khoảng 6 người. Ông không hề nói gì với vợ tôi cả. Nhưng vẫn vui vẻ tươi cười. Ông đi vào toilet cũng có người đi theo. Điện thoại không được dùng. Ông bị giám sát rất chặt. Ông vào độ nửa tiếng thì rời khỏi bàn tiệc. Vợ tôi cũng không nói gì với ông cả. Ông đi xe mang biển 75 màu xanh; đoàn xe khoảng 6 chiếc; có cấm cờ.

Sau khi ông Triết ra về; vợ có tranh thủ gọi điện cho ông Quận thì được biết ông vào là cốt để vợ chồng tôi yên tâm. Ông Triết sợ tôi nóng ruột và manh động. Ông Quận bảo cứ yên tâm, có chuyện gì xấu ông báo ngay.

7/8: Sáng vợ liên lạc với ông Quận. Ông cho biết là ông Triết nhắn lại là lợi thế vẫn đang nghiêng về ông Triết. Ông Triết bị giám sát chặt, không liên lạc được.

Tối, tiếp khách của Công an QT, một đoàn khách Công an, chủ yếu là người nói giọng miền Nam. Vợ kể, mọi hôm họ thường hay sẫm soi, lạnh lùng với mình, không hiểu sao

lần này họ hỏi han, ra vẻ tình cảm, lại còn bắt tay bắt chân nữa. Họ cũng hỏi han tôi, bảo với vợ là “chắc mệt mỏi lắm nhỉ?”

Vợ tôi liên lạc với ông Quận, sau đó gặp ông Triết ở đây luôn. Ông nói là chỉ ngày một, ngày hai nữa thôi; vì ngân quỹ có hạn nên họ yêu cầu 3 ông kia phải góp phần chi tiền cho vợ chồng tôi. Ông Mạnh và ông Dũng đồng ý, còn ông Hải thì nói “tôi không biết.” Ba ông kia một nửa và ngân quỹ riêng của TW một nửa. Ông nói là ông được người ta báo là ngân quỹ riêng của TW đã hết, nhưng ông nghi là người ta đã chia nhau, ông sẽ kiểm tra lại.

8/8: Buổi chiều vợ đến trông khách sạn cho Hương (vào Đà Nẵng dự đám cưới em ruột). Trời mưa to suốt mà vợ thấy có hai người khả nghi cứ đứng ngoài khách sạn như có ý theo dõi vợ. (Trong khách sạn thì đầu đầu cũng gần máy quay nên chẳng thể liên lạc với 2 ông kia được.) Đầu buổi tối đi tiếp khách với ông Hoàng (Công an QT), vào nhà hàng một lúc, vợ xuống bếp định gọi điện thoại thì thấy một trong hai kẻ khả nghi ban chiều cũng đi vào bếp lấy cốc gọi mời. Vì thế vợ quyết định không gọi điện nữa. Hương đi vào Đà Nẵng nghe ông Quận nói cũng có người theo dõi.

9/8: Buổi tối, đi tiếp đoàn khách của ông Tiểu. Ông ghé tai nói nhỏ khi vợ tôi đi gọi mời: “Đừng gọi gì cho hai ông kia cả. Mọi việc vẫn tốt. Bây giờ thì nhiều người đứng về phía vợ chồng cháu chứ không như trước đây đâu.” Dường như vẫn có kẻ theo dõi sát vợ tôi, để xem cô ấy có gọi điện cho ai không. Tôi cũng bảo vợ là nếu không an toàn thì không cần phải gọi.

10/8: Buổi sáng, vợ đến trông KS cho Hương. Đầu buổi chiều, ông Tiểu cố thuyết phục vợ đi Huế. Ban đầu, vợ sợ không có ai trông KS cho Hương nên từ chối, nhưng ông Tiểu lại cố thuyết phục. Bảo là “phải có cháu mới thành công được.” Vợ đi theo đoàn cả thấy 7 người, cả lái xe, chỉ có ông Tiểu là người Quảng Trị. Vào đến Huế, ông Tiểu và hai người nữa đưa vợ tôi vào Bệnh viện TW Huế để khám bụng và chụp CT đầu. Họ nội soi bụng và chẩn đoán vợ mắc chứng trào ngược. Chụp CT đầu thì kết là tốt, não phát triển bình thường. Còn chứng hay đau đầu gần đây là do bị rối loạn tiền đình. Một ông bác sỹ nói là trường hợp tụ máu não như vợ tôi hầu hết đều chết, sống sót như cô ấy là điều thần kỳ. Không hiểu ông có biết chuyện gì về vợ chồng tôi không mà ông nói, trường hợp của vợ tôi là ca thứ hai trên thế giới. Vợ tôi nói cô ấy sống được là vì “tui còn nợ chồng tui nhiều quá, chưa trả được.”

Ba người còn lại trong đoàn đi săn. Được một con gấu con và một con chồn hương. Họ vào nhà hàng nhờ làm. Hai người ở bệnh viện theo dõi vợ tôi kỹ lắm. Ông Tiểu trước đây đã nói nhỏ với vợ là tuyệt đối không gọi điện cho ông Quận và ông Triết.

Đến khoảng 8h mới rời Huế về Đông Hà. Đi đến chừng nửa đường thì ô tô bị hỏng. Lái xe phải bắt taxi quay lại Huế lấy phụ tùng. Vợ bèn thuê xe ôm một mình về Đông Hà trước, đến nơi thì đã hơn 10h đêm.

11/8: Vợ liên lạc được với ông Triết. Ông nói là tình hình đang phức tạp lắm. Nhưng nếu bọn họ không chấp nhận thì mình sẽ tung thư tố cáo lên. Vợ chồng cố lên. Có gì liên lạc qua ông Tiểu. Vợ đã gọi điện cho ông Lê Dũng xin khất nợ 10 ngày nữa.

13/8: Vợ tôi liên lạc được với ông Triết. Ông cho biết là ông vẫn chưa nhận lại chức. Ông đề nghị họ hãy chi tiền cho vợ chồng tôi xong đã thì hãy tính. Họ hỏi, tại sao lại giục thế. Ông nói, cứ chi tiền xong rồi sẽ biết. Ông dự định là sau khi họ chi tiền cho vợ chồng tôi,

ông sẽ cho công khai vụ này, kể cả việc ông đứng sau lưng vợ chồng tôi suốt thời gian qua (từ chuyện buôn rượu...). Sau đó, ông sẽ ký lệnh thay đổi chế độ. Muốn thế, ông yêu cầu vợ chồng tôi phải tố cáo thêm lần nữa. Ông bảo vợ chồng tôi hãy chờ đến khi ông nhận lại chức rồi hãy tố cáo, bởi khi ấy ông nắm lại quyền lực rồi thì mới giúp được vợ chồng tôi. Ông bảo vợ chồng tôi cứ chịu khó, hện đi hện lại nhiều quá mất hay. Nếu họ không chịu chi tiền thì ông cũng sẽ cho tố cáo lần nữa rồi công khai chuyện đã ủng hộ vợ chồng tôi.

Ông nói mọi chuyện đang trục trặc vì vấn đề tài chính, tiền nong chưa sẵn sàng.

15/8: Ông Tiểu vẫn cho người của mình gọi điện cho vợ tôi đến tiếp rượu cho các bữa nhậu của mình để có cơ đưa tiền cho vợ tôi. Ông thường giới thiệu với mọi người vợ tôi là “một nhân vật đặc biệt.” Vợ thường không phải làm gì, chủ yếu chỉ ngồi tiếp chuyện cho vui thôi. Ông cho biết là thực ra vợ chồng tôi đã đề “hớ” nhiều chuyện (chẳng hạn như trong chi tiêu, ăn uống; nói chuyện điện thoại...) nhưng ông đã tìm cách “đỡ đòn” cho. Ông Tiểu có kể là trước đây, trong giai đoạn Công an đang điều tra vụ án, ông Triết đã từng bí mật vào Đông Hà nhưng không cho vợ chồng tôi biết. Lần đó ông đã nói thẳng với lãnh đạo Quảng Trị là “Quảng Trị không đủ tư cách để [Đông Hà] lên thành phố, vì không dám đối mặt với sự thật.”

17/8: Buổi chiều vợ liên lạc được với ông Quận và ông Triết. Vợ nói với ông chuyện tôi đề nghị ông là ngoài số tiền ở Hương, ông cho vợ chồng tôi bao nhiêu thì cho chứ chúng tôi không đòi hỏi gì cả. Tôi linh cảm là họ sẽ không giao tiền cho vợ chồng tôi đâu, vì thế ông hãy nhận lại chức và tôi sẽ tung thư lên mạng lần nữa cho chế độ này sụp đổ luôn. Ông Triết nói với vợ tôi là ông cũng đồng ý như thế. Thực ra ông cũng đã có kế hoạch đâu vào đó rồi. Ngoài này chuyện tiền bạc đang rất phức tạp vì kiểm tra lại cho thấy ngân quỹ bí mật của nhà nước bị rút ruột sạch. Mà thủ phạm chính là ông Mạnh, ông Hải cùng ba người khác nữa. Ông nói cho ông thêm độ 1 tuần đến 10 ngày nữa.

Vợ tiếp khách của ông Tiểu là một đoàn sỹ quan Công an gồm 6 người từ HN vào. Ông Tiểu cho biết là ông cũng ủng hộ chuyện vợ chồng tôi tung thư lên mạng lần nữa. Mấy người sỹ quan Công an kia cũng tỏ thái độ ủng hộ vợ chồng tôi, họ nói là “bây giờ sau lưng vợ chồng cháu toàn là kẻ mạnh cả.”

19/8: Nung nấu quyết tâm sẽ tung thư tố cáo lên mạng tiếp.

20/8: Sáng, tôi tung thư tố cáo lên mạng lần thứ 3. Tôi không cho vợ biết, dặn vợ là đừng gọi điện gì cho mấy ông kia cả. Để thứ Hai lại gọi.

21/8: Vợ đi tiếp khách ông Tiểu. Vợ bảo thấy ông vẫn vui vẻ, bình thường.

22/8: Tôi gửi TÂM THU cho BCHTW qua các địa chỉ email của Báo Nhân Dân, website báo điện tử Đảng Cộng sản, website Chính phủ, báo QĐND, 2 địa chỉ tố giác tội phạm của Bộ CA.

26/8: Vợ liên lạc được với ông Quận và ông Triết. Nghe nói người ta đang tiến hành xử lý vụ việc mạnh mẽ lắm. Ông Quận giờ đã ra mặt công khai rồi. Ông Triết nói là chuẩn bị khi nào ông báo thì sẽ tung lên tiếp. Tôi cảm nhận thông điệp này như một sự báo hiệu về khả năng ông Triết sẽ bị out.

27/8: Sinh nhật; chiều tung THƯ TỐ CÁO lên mạng tiếp (đã bổ sung) - lần thứ 4.

28/8: Nghe vợ nói là Tiểu cho biết ông Triết đã nhận lại chức vụ; người ta yêu cầu nhiều

quá.

Ông Tiều còn nói, ông Dũng đã khai ra việc Trọng chết là do ông Hải thuê tay bác sỹ tiêm thuốc cho chết.

29/8: Tôi, vợ gọi điện gặp ông Triết. Ông cho biết là mọi chuyện vẫn thuận lợi. Ông nói nghe ông thì ông không chỉ cho 3 tỷ mà 5 tỷ cũng có. Khi nào ông bảo thì tung thêm lần nữa, cho cả ba ông kia chết luôn. Ông nói ngoài này nhiều chuyện phức tạp lắm, Hùng không hiểu hết được. "Chú khôn hơn vợ chồng cháu."

Vợ bất ngờ chạm trán ông Nguyễn Sinh Hùng ở bàn tiệc. Sau đó ông Sinh Hùng vào Huế rồi ra Hà Nội.

30/8: Gần trưa, mở nhạc cho con nghe, mới nghe được một lúc (độ 10 phút), mẹ vợ tự nhiên tắt (vợ đang đi tiếp khách). Tôi tức tối quá, sang lấy đầu đĩa mang ra đập. Mẹ vợ chỉ thanh minh vài câu. Bà ngoại vợ có vẻ không vừa ý. Đến trưa bà còn nói bóng gió này nọ. Trước khi đi mạng đầu buổi chiều, tôi gọi vợ ra ngoài, nói thẳng là tình hình này anh không chịu nổi đâu. Vợ tôi có ý động viên tôi, bảo tôi cố gắng. Tôi còn bảo vợ chuyện bà ngoại tôi hôm trước đây đã nói "nghề gì mà đến giờ vẫn chưa về." Do vợ tôi mãi đến 11h đêm mới về đến nhà.

Khi tôi đi mạng thì ở nhà vợ tôi làm um lên. Tôi đến tôi ăn miễn lợn riêng một mình. Đã nghe tiếng bà ngoại nói bóng nói gió.

Ông Quận cho biết là đã lấy hết tiền từ Hương, vì sợ Hương không thể tin tưởng được, sợ Hương bị người ta mua chuộc rồi khai ra (?) Ông đã lấy từ mấy hôm trước, đến khi chỉ còn 13 tỷ nữa, ông mới thông báo với vợ tôi (từ mấy hôm trước). Ông nói là mấy hôm vừa rồi ông vào Đà Nẵng thường xuyên là để làm việc đó.

31/8: Sáng sớm dậy đã nghe tiếng bà ngoại vợ nói này nói nọ chuyện hôm qua. Tôi không chịu được nữa liền đánh răng xong là lấy đồ đạc cho vào valy để đi. Tôi định ra HN nhưng vợ cầu xin là đừng đi. Cuối cùng hai vợ chồng đi tìm một khách sạn ở tạm. Khoảng 8h30 về đến KS Buru điện trên đường Lê Duẩn. Nhận phòng 103.

Sau đó, tôi không ăn sáng mà đi tìm tiệm Internet rồi tung THƯ TỐ CÁO lên mạng lần nữa (lần thứ 5). Lần này thì tôi còn gửi thêm cả hình ảnh chụp scan CMND và bằng đại học của tôi nữa.

Trưa hôm đó, vợ tiếp khách. Vợ gặp ông Tiều, rồi gọi điện gặp ông Triết. Ông Tiều nói là biết chuyện tôi bỏ nhà ra đi, họ rất buồn. Ông bảo tôi "phải cố gắng, kiên trì. Đã vào cuộc chơi rồi thì không được bỏ cuộc." Ông nói là "hãy tin các chú, bây giờ chú đã ra công khai rồi thì cháu đừng lo gì."

Vợ tôi gọi điện gặp ông Triết. Ông bảo là ông biết tính tôi, nhưng bảo tôi phải cố gắng. Mọi chuyện phức tạp, phải kiên nhẫn một thời gian nữa.

Tôi mới được biết là nhiều người bên Bộ CA, đặc biệt là Ban Chuyên án, muốn công khai vụ này, nhưng họ đang chờ thời cơ, lúc này chưa tiện. Đồng thời, tiền đang huy động cho vợ chồng tôi chưa đủ. Ông Triết cũng nói là nếu Nhà nước không cho thì ông sẽ cho vợ chồng tôi.

Ông Tiều nói với vợ tôi, "bảo Hùng cứ ở tạm KS ấy, nếu không thích thì chuyển sang nơi khác." Ngày mai ông sẽ tìm cách để khách hàng đưa cho vợ khoảng 20 triệu.

Ông Nguyễn Phú Trọng cũng dính vào vụ cùng ông Mạnh luộc ngân quỹ của Đảng.

Ông Triết cũng nói là bây giờ mà vợ chồng tôi dọa ra HN rồi chạy vào một ĐSQ nào đó là họ đã sợ rồi (trước đây tôi đã nói với vợ chuyện đó). Vợ tôi bảo không hiểu sao hai người trùng ý nhau thế. Ông nói bây giờ họ sợ chúng tôi lắm.

Vợ cho biết rằng họ kể là bề ngoài nhìn các vị uỷ viên BCT thì thế chứ lúc họp hành thì chửi nhau ồm củ tỏi, thậm chí còn đòi đánh nhau nữa.

2/9: Ông Triết nói là “sắp có tin vui.” Vợ báo đã trả hết tiền cho Hương rồi, coi như không còn nợ gì nữa và liên quan gì đến Hương nữa. Hương và Nhân cho vợ tôi mượn một chiếc xe Tàu.

3/9: Ông Triết, ông Quận nói là mọi chuyện bình thường, chưa có gì. Vợ tiếp khách của ông Tiểu, ông cho biết là “yên tâm đi, nó phải sợ mình chứ.”

4/9: Sáng Vợ gọi điện gặp ông Triết. Ông cho biết là sắp có Công an vào, chưa biết họ cho tiền không nữa; ngoài kia nhiều phe nhóm khác nhau; bây giờ toàn bộ chúng cứ đang nằm trong tay bốn viên sỹ quan cao cấp của Bộ Công an, những người này cũng muốn công khai vụ án; họ không cho ông Triết tham gia nữa. Ông Triết và ông Quận dặn là đừng lo lắng gì; bảo Hùng cố gắng lên.

Tối, vợ cùng ông Tiểu tiếp hai viên sỹ quan cao cấp trong Ban CA, vừa vào Đông Hà, ở Cam Lộ. Hai người này nằm trong số 4 người phụ trách Ban Chuyên án, đang cầm chứng cứ phạm tội của ba ông kia trong tay. Hai ông này nói là thực ra họ “đã biết chuyện ai đứng sau lưng vợ chồng cháu từ lâu.” Họ nói là họ đã đổ bao công sức, tiền của để điều tra vụ án, nên họ cũng muốn công khai vụ án. Họ rất ghét ba ông kia và muốn chế độ này sụp đổ. Họ nói ông Mạnh, ông Hải là những kẻ tham lam, xảo quyệt và độc ác. Họ nói họ đang chờ người ta thu xếp tiền cho vợ chồng tôi và cho họ, sau đó họ sẽ tung chứng cứ phạm tội của ba ông kia lên mạng. Thời gian này, Chính phủ đang có nhiều vụ làm ăn với nước ngoài nên nếu tung ngay bây giờ sẽ ảnh hưởng đến đất nước. Họ bảo hai vợ chồng cố gắng lên, bảo vợ tôi động viên tôi. Hai người này ít nói đến ông Dũng mà chủ yếu nhắc đến ông Mạnh và ông Hải.

Ông Tiểu bảo với vợ tôi là thứ Hai tới sẽ đặt phòng VIP cho tôi ở khách sạn Đông Trường Sơn.

Vợ liên lạc với ông Quận và ông Triết. Ông Quận cho biết là ngoài kia người ta biết tôi không có tiền mà vẫn vào khách sạn ở là sẽ sẵn sàng làm liều. Ông Quận cũng nói là ông Triết không muốn vợ chồng tôi manh động gì nữa.

Ông Tiểu và hai viên sỹ quan CA cho biết là ngày 5/9 sẽ có người từ HN vào gặp vợ tôi.

5/9: Buổi sáng, vợ gọi điện nói cho ông Triết biết chuyện vợ chồng tôi sẵn sàng chạy vào Đại Sứ Quán để tố cáo, ông Triết nói là trong tuần tới mà họ vẫn không đưa tiền cho vợ chồng tôi thì ông sẽ bố trí để vợ chồng tôi cùng hai đứa con chạy vào ĐSQ nào đó để tố cáo. Thực ra tôi đã sẵn sàng làm chuyện này từ lâu, nhưng không biết ý tứ ông Triết thế nào. Còn ông Triết thì hôm 31/8 có nói là bây giờ “họ sợ vợ chồng cháu lắm, vợ chồng cháu mà chỉ cần chạy vào một ĐSQ nào đó rồi tố cáo là họ khiếp rồi.” Tôi đoán chừng ông Triết muốn vợ chồng tôi làm chuyện đó nhưng ông sợ chúng tôi phản ứng nên không dám nói ra.

Buổi trưa, vợ bí mật vào Cam Lộ, tiếng là đi tiếp khách nhưng kỳ thực vào đó để gặp ông

Quận. Ông bày vẽ cho vợ tôi cách thức ứng xử với nhóm Công an từ HN mới vào, lúc đó đang ở Huế, dự kiến là sẽ ra Đông Hà và gặp gỡ vợ tôi vào buổi tối. Ông dặn là ngoài kia có nhiều phe phái khác nhau.

Buổi tối, nhóm sỹ quan CA kia vẫn chưa ra Đông Hà. Lãnh đạo tỉnh TT-H tiếp đón họ. Tối, vợ đi tiếp 2 ông sỹ quan kia rồi về. Những người này không đưa tiền cho vợ tôi.

6/9: Trưa, vợ đi tiếp nhóm sỹ quan Công an kia, cùng ông Tiểu. Nhóm gồm 4 người. Đầu tiên vào họ lên giọng dọa nạt vợ tôi, nhưng cô ấy xẵng lại: “Biết gì thì nói, không biết thì im đi.” Sau đó, họ đi vào gạt gẫm, đề nghị vợ chồng tôi hợp tác với họ. Họ nói, họ muốn chúng tôi hợp tác với họ để chế độ này không sụp đổ, họ sẵn sàng “cho” chúng tôi số tiền gấp đôi (tức 6 tỷ USD). Vợ tôi nói (theo như những gì ông Quận đã chỉ dẫn). “Các ông cứ chuẩn bị tiền đi. Chúng tôi đang túng quẫn và đang khùng đây. Nếu không giao tiền cho chúng tôi là vợ chồng tôi sẵn sàng ra ĐSQ tố cáo.” Họ hỏi, “Có dám không?” “Dám chứ sao không. Chúng tôi đã tung 3 (thực chất là 5) rồi, sợ gì mà không dám.” Họ hỏi, “Có ai đứng sau lưng vợ chồng cháu à?” “Nhiều lắm, bây giờ mà kể thì không nhớ hết.” Vợ tôi hỏi, “Thế các chú thuộc phe nào, phe thằng Mạnh, hay thằng Hải?”

Cuối buổi, họ đưa cho vợ tôi một túi tiền to như một gói bưu kiện. Nhưng vợ tôi không lấy (ông Quận đã dặn). Ông bảo vợ tôi đừng lấy. Ông Tiểu còn cố tình mượn chiếc điện thoại vợ tôi mới mua 490.000 để vợ tôi phải dùng chiếc điện thoại cũ kỹ, chập chờn của Tàu (lại thường mau hết pin nữa). (Nếu vợ tôi nhận tiền thì cũng có thể họ sẽ quay phim được, chẳng hay ho gì. Đây là ông Tiểu nói thế, tôi cũng không rõ thực hư. Có thể là ông chỉ dọa thôi. Ai mà dám kiện vợ chồng tôi chuyện nhận hối lộ này cơ chứ?)

Ông Tiểu và ông Quận dự kiến, chiều nay, 6/9, một nhóm sỹ quan khác sẽ vào Đông Hà, và lại gặp vợ tôi. Họ nói là nếu những người này đưa tiền thì sẽ nhận.

Hai ông này cho biết là ngoài Bộ Công an có nhiều phe phái khác nhau. Nhiều phe dành điều tra vụ này. Họ đang gom tiền cho đủ để đưa cho vợ chồng tôi. Ông Triết cho biết là những kẻ được giao trách nhiệm trước đây đã lợi dụng cơ hội vợ vét hết. Lần này ông sẽ đích thân chỉ đạo người của ông huy động tiền và ông sẽ trực tiếp giao tiền cho vợ chồng tôi.

Vợ liên lạc với ông Triết, thấy ông cười rất sảng khoái và vui vẻ. Trước đây tôi dặn vợ nói với ông là nếu cần thì cứ bố trí để vợ chồng tôi chạy vào một ĐSQ nào đó để tố cáo. Ông cho biết là ngoài này họ đang lo chạy tiền. Vì họ đã xoi hết công quỹ nên số tiền đó giờ trở nên lớn đối với họ. Đích thân ông sẽ trao số tiền đó cho vợ chồng tôi ở Hà Nội (người ta sẽ bố trí xe vào Đông Hà đón vợ chồng và con cái của chúng tôi ra). Quyền lực bây giờ đang được giao cho ông Triết, chỉ chưa công khai mà thôi. Ông Mạnh bị giám sát rất chặt chẽ.

7/9: Ông Tiểu gọi điện (vào số máy công khai) cho vợ tôi, bảo là “Hùng ở khách sạn đó thiếu thốn thì để chiều nay tiếp khách rồi con lấy tiền về trả khách sạn rồi đưa Hùng đến ở phòng VIP của khách sạn Đông Trường Sơn. Tiền trả KS thì nhớ lấy hoá đơn rồi về chú thanh toán cho mà tiêu, chắc khoảng một triệu mấy đó thôi.” (Ông gọi như thế là công khai vì điện thoại của vợ tôi luôn bị ghi âm.)

Buổi trưa, vợ đi tiếp một đoàn khách Bộ CA gồm 5 người (chưa kể ông Tiểu). Những người này trông khá dân dã và chân thành. Họ nói vợ với tôi là đừng nghe những nhóm khác mua chuộc. Họ cũng muốn chế độ này sụp đổ. Cuối buổi, họ có đưa cho vợ tôi một

ít tiền nhưng ông Tiểu bám vợ bảo đừng lấy. Ông nói to là “hôm nay chú không đưa tiền thôi để mai chú đưa cho 5 triệu về thanh toán khách sạn cho Hùng, rồi đưa nó đến khách sạn khác tiện nghi hơn.” Hình như ông biết là nhóm Công an này không có nhiều tiền. Họ cũng không ép vợ tôi uống rượu.

Buổi tối, vợ lại đi tiếp một nhóm khác, gồm 7 người của Bộ CA. Lúc bàn chuyện họ không cho ông Tiểu tham gia. Một tay nom khá trẻ đặt vấn đề là muốn vợ chồng tôi hợp tác với họ, họ sẽ bảo vệ cho chúng tôi, còn khi nào nhà nước giao tiền cho chúng tôi thì sẽ đưa đôi số tiền đó. Vợ tôi bực tức nói, “Sao các anh ham thế. Vợ chồng tôi chịu bao khổ cực mới được người ta đền bù cho...” Họ nói là kiểu gì Nhà nước cũng phải chi tiền cho vợ chồng tôi nên muốn hợp tác với chúng tôi để “hai bên cùng có lợi.” Lúc chia tay, họ bảo vợ tôi về “bàn với chồng đi. Hy vọng vài hôm nữa chúng tôi lại vào sẽ có câu trả lời khác.” Vợ tôi nói thẳng “Bàn gì mà bàn. Chẳng có câu trả lời nào khác hết cả.” Những lời trên là do vợ tôi tự đối đáp, không do ai bày vẽ cả. Đường như ông Tiểu thấy toán này cũng không quan trọng nên không cần “mớm” cho vợ tôi. Cuối buổi, ông Tiểu nói với họ là “nó đi tiếp khách như thế này là để lấy tiền nuôi chồng con; nó không tiếp đây thì tiếp nơi khác, nên hãy đưa cho nó một ít tiền.” Một ông trong toán rút ra tờ 500.000VNĐ, vợ tôi định không nhận. Ông Tiểu nói, bình thường người ta phải cho nó 2, 3, thậm chí 5 triệu. Ông kia rút thêm một tờ nữa, vợ tôi định không nhận nhưng ông Tiểu nói là “thôi con cứ nhận đi. Ngày mai chú đưa cho 5 triệu để về thanh toán khách sạn cho Hùng, rồi đưa nó sang khách sạn khác đầy đủ tiện nghi hơn.”

Quảng Trị đột nhiên trở thành điểm đến của nhiều đoàn khách VIP. Ngày 5/9: Mr Hoàng Trung Hải (vào thăm và làm việc; chắc là để đóng kịch); 6/9: ông Lê Khả Phiêu; 7/9: ông Trương Tấn Sang (vào thăm và làm việc), ông Tô Huy Rứa (quá cảnh sang Lào dự Hội nghị); chưa kể 4 nhóm sỹ quan Công an của Bộ Công an mà vợ tôi đã tiếp.

8/9: Ông Tiểu nói là hôm nay nhiều khả năng vợ tôi phải tiếp hai đoàn Công an của nước ngoài. Một trong số đó là đoàn Trung Quốc. Ông đang lo là vợ tôi không đủ “bản lĩnh” để làm việc với họ. Bởi vợ tôi quá thẳng thắn và ngang tàng. Dự kiến đoàn TQ sẽ có một phiên dịch cho họ tự thuê. Ngoài ra, theo ông Tiểu, trong bọn họ chắc không thiếu kẻ biết ngoại ngữ, thậm chí là nhiều ngoại ngữ. Việc thuê phiên dịch chẳng qua là trò để che mắt phía Việt Nam thôi. Tôi càng nghĩ càng bực tức cho mấy người trong Bộ Chính trị. Trung Quốc đã nghi vấn từ lâu rồi, lần này gặp nhân vật chính trong câu chuyện nữa chắc chắn họ sẽ không còn nghi ngờ gì. Và họ sẽ nhân cơ hội này mà “kiếm chác” thậm chí đánh Việt Nam để cướp lãnh thổ chứ chẳng đùa với bọn này được đâu.

Buổi trưa, vợ tiếp một đoàn khác của Bộ Công an. Nhóm này tỏ ra khá nhã nhặn. Họ bảo vợ tôi về nói với chồng rằng tung thư lên mạng như thế là đủ rồi. Đừng làm gì thêm nữa. Ngoài kia, người ta đang lo thu xếp tiền thôi.

Buổi chiều và tối, vợ tôi tiếp một đoàn của Mỹ (từ lúc hơn 3h đến khoảng 6h) và sau đó là một đoàn sỹ quan Công an của Trung Quốc (từ 6h30 đến gần 9h). Đoàn Mỹ gồm 4 người Mỹ, một Việt Kiều (nói giọng lơ lớ) và một phiên dịch. Đoàn Trung Quốc gồm 5 người Trung Quốc và một phiên dịch người Việt. (Trong đó có một người biết tiếng Việt, vì khi vợ tôi đi ra ngoài thì thoáng nghe người này trao đổi bằng tiếng Việt với người phiên dịch.) Cả hai đoàn đều rất lạnh lùng, nghiêm nghị. Thậm chí vợ tôi còn có cảm giác ánh mắt của đoàn người TQ như muốn xuyên thủng người cô ấy. Nội dung cả hai đoàn đều hỏi là câu chuyện có thật hay không, tại sao lại như thế. Vợ tôi trả lời (theo như

những gì mà ông Tiểu “mớm” cho) là có chuyện làm ăn với ba ông kia, nhưng họ đã lừa dối, không thực hiện đúng lời hứa, nhân chuyện một kẻ đã chết nên họ muốn im luôn. Họ hứa sau vụ làm ăn sẽ cho vợ chồng tôi 3 tỷ USD nhưng rồi họ lại lật lọng. Vì thế chồng tôi mới bịa chuyện để tung lên mạng. Đoàn TQ có nói là bịa gì mà bịa khiêu thế, khiến ai cũng phải tin là thật. Với đoàn TQ thì họ không cho người nào của phía Việt Nam cùng dự cả. Một mình vợ tôi phải ngồi “đấu trí” với họ. Đoàn Mỹ thì vẫn có (ông Tiểu và người lái xe chở vợ tôi).

Dự kiến, ngày mai, 9/9, đoàn TQ sẽ tiếp tục “làm việc” với vợ tôi.

Thật mỉa mai, bây giờ vợ tôi lại phải căng sức “đấu trí” với các sỹ quan an ninh sừng sỏ của Mỹ và TQ để “cứu” Việt Nam.

9/9: Buổi sáng, vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết để nghe dặn dò cách ứng xử với các đoàn nước ngoài. Ông Triết nói là ngoài này họ đang lo thu xếp tiền. Tình hình vẫn bình thường. Ông bảo là các đoàn nước ngoài gửi thư đến nhiều lắm. Bọn TQ dọa Việt Nam, và đất nước đang lâm vào thế nguy hiểm. Càng nghe thế tôi lại càng thấy tức mấy người trong Bộ Chính trị. Họ đã bị quyền lực và tiền tài làm cho mờ mắt.

Khoảng 4h chiều đoàn khách mới từ trong Huế ra gặp vợ tôi (họ về Huế nghỉ ngơi chứ không ở lại Đông Hà). Lần này thì ngoài đoàn TQ còn thêm một đoàn khác của Mỹ nữa, cả hai đoàn cùng gặp, cả thảy mười mấy người (trong đó có hai phiên dịch người Việt do các đoàn tự bố trí). Công an Việt Nam không ai được phép dự. Một mình vợ tôi ngồi “đấu trí” với những tay sỹ quan an ninh sừng sỏ và cáo già nhất của Mỹ và TQ. Lại vẫn những câu hỏi cũ, và vợ tôi vẫn trả lời những câu như ông Tiểu và ông Quận đã “mớm” cho. Mấy tay người Mỹ thì tỏ vẻ nhã nhặn, chủ yếu chỉ nghe và quan sát, còn mấy tay người TQ thì tỏ ra rất ghê. Thình thoảng họ lại đập bàn dọa vợ tôi. Vợ tôi nói, “Đừng đập bàn đừng quát nạt, đây yếu tim xiu liền đó.” Họ khen vợ tôi là “thông minh, biết chuyển đề tài, lái câu chuyện một cách khéo léo” (tất nhiên lời khen của bọn họ thì cũng có thể chỉ là “vỡ” của họ thôi). Bọn TQ nói là họ sẽ ở lại đây để chờ câu trả lời khác từ phía vợ tôi, vì họ nói “câu chuyện rất logic, khó có thể bịa được.” Họ đề nghị vợ tôi hợp tác với họ. Vợ tôi nói, “Câu chuyện có thật đâu mà hợp tác. Phải có gì thì mới hợp tác được chứ.” Họ nói “chồng em chỉ là nhân viên kế toán một công ty xây dựng, mà viết một câu chuyện khủng khiếp như thế, nếu không có thật thì không thể viết được.”

Ngày mai, 10/9, lại gặp hội TQ tiếp; họ nói là sẽ có “quà” trước lúc chia tay.

Ông Tiểu chửi: đúng là một lũ tham quyền tham chức, ngu dốt, không khéo lại để chiến tranh xảy ra. Ông còn nói, “Bây giờ có chiến tranh hay không là nhờ vào vợ chồng cháu.”

Vợ tôi gọi điện cho ông Triết. Ông cũng chửi lũ người tham lam, tranh giành chức vụ trong Bộ Chính trị. Vợ tôi nói, “Mấy câu này nghe quen quen, hình như ai đã nói. À, chính là chồng cháu.”

Đến khoảng 7h, cuộc gặp với hai đoàn TQ và Mỹ mới kết thúc. Địa điểm gặp ở Cam Lộ. Người ta đề nghị vợ tôi gặp một đoàn khác nữa, nhưng vợ tôi bảo mệt quá, mai gặp.

10/9: Sáng vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Hai ông dặn dò vợ tôi cách ứng phó với bọn TQ. Ông Triết cho biết là những kẻ trước nay vẫn nhắm nhe giành chức vụ giờ sợ cả rồi. Ủy ban Thường vụ QH hôm qua đã họp kín về vụ này và hôm nay lại tiếp tục họp kín tiếp. (Vợ tôi nói là “chồng cháu cũng nói như thế.” Ông nói, “Thông minh như chồng cháu thì nó dễ dàng suy đoán ra ngay.” Ông Triết nói là tình hình ngoài kia vẫn

gay cần.

Ông Quận bảo vợ chồng tôi cứ chịu khó sống thiếu thốn về mặt tiền bạc.

Dự kiến trưa nay lại gặp bọn TQ tiếp, nhưng là những tay trùm an ninh còn cao cấp hơn nữa.

Buổi trưa, đoàn TQ chưa ra (ông Tiểu cho biết là ông vờ báo với họ là vợ tôi đang đi khám). Thay vào đó, ông bảo vợ tôi đi Cam Lộ tiếp một đoàn của Ủy ban Thường vụ Quốc Hội. Đoàn gồm 6 người. Vợ tôi không biết tên một ai nhưng nói họ toàn là những người trên TV. Họ nói rằng lần thứ nhất tôi tung thư lên mạng, họ không tin, họ đã định bắt nhưng sau lại sợ tôi làm um lên. Vì thế họ nghĩ chỉ cần yêu cầu Công an Quảng Trị gọi lên làm việc là được. Lần thứ hai (12/3/2009), họ cũng không tin. Mãi đến ba lần cuối cùng (20/8; 27/8; 31/8) họ mới tin và mới nắm được sự việc. Họ cho biết là ông Mạnh và ông Hải đã xoi hết công quỹ, bây giờ hai người này đang đổ tội cho nhau (ông Dũng thì không có gì). Họ bảo vợ chồng tôi cố gắng. Vợ tôi thấy không có cảm tình lắm với mấy người này nên ngồi một lúc cô ấy hỏi là “hỏi hết chưa, có hỏi han gì nữa không để tui về. Tui về tui đi làm nuôi chồng con.” Họ bảo tui nữa họ đưa tiền cho cũng được. Cô ấy bảo là nếu đưa thì đưa luôn đi. Họ bảo cứ ngồi nói chuyện một lát nữa rồi họ đưa cho. Vợ tôi bực quá đi toilet rồi về luôn, không thèm chào họ nữa.

Buổi chiều, khoảng 4h30 vợ tôi tiếp một đoàn khách nước ngoài ở Cam Lộ. Đoàn khách khá đông, có một sỹ quan Công an phía Việt Nam cùng dự (nhưng không nói gì). Vợ tôi nói, “Họ nói thứ tiếng gì lạ lắm chứ không phải thứ tiếng Anh như anh vẫn hay nghe.” Mọi chuyện vẫn lặp lại như trước.

Người ta vẫn không chịu đưa tiền cho vợ chồng tôi, dù chỉ là một ít. Chưa kể, ông Quận còn bảo vợ chồng tôi cố gắng chịu đựng thêm. Buổi tối hôm đó tôi đã ném vỡ tan chiếc điện thoại Tàu cũ rích mà ông Tiểu bảo vợ tôi dùng để cho họ thấy là đang “hoàn cảnh” (sau đó vợ tôi đổi máy cho tôi vào đầu buổi sáng trước khi đi Cam Lộ vì máy mau hết pin).

11/9: Gần trưa và đầu buổi chiều, vợ tôi tắt máy. Sau mở ra thấy rất nhiều cuộc gọi lỡ. Đoàn TQ ở Huế ra, gọi điện không được lại quay vào Huế.

Cuối cùng, người ta phải cho người đến tận nhà bà ngoại vợ tôi để đưa vợ tôi đi.

Khoảng 4h30, vợ gặp một lúc 3 đoàn khách của Pháp, Malaysia và Hàn Quốc, cả thảy 10 người, kể cả phiên dịch. Mãi đến khoảng 7h30 mới xong. Họ hỏi là tại sao tung lên mạng nhiều lần thế. Lần đầu thì họ không tin nhưng những lần sau này thì họ tin. Vợ tôi lại trả lời y như trước. Họ bảo là bịa như thế không sợ đất nước rơi vào tay giặc à?

Ông Triết cho biết là Ủy ban TV Quốc hội đang họp về vụ này. Những kẻ trước đây vẫn cố tranh giành quyền lực với ông bây giờ ngãng ra, không dám nữa. Ông Quận cho biết những kẻ vẫn cố tình “giam” vợ chồng tôi đều là tay chân của ba ông kia.

12/9: Buổi trưa, vợ tiếp đoàn Anh và Đức.

Buổi tối, vợ tiếp đoàn hỗn hợp gồm một số nước châu Âu và châu Á. Trong đó có hai người đã gặp trong buổi tiếp cùng lúc ba đoàn Pháp, Malaysia và Hàn Quốc hôm trước. Hai người này chỉ ngồi lắng nghe chứ không hỏi gì.

Vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Quận cho biết là cháu đừng lo gì. Ngoài này

một số ông trong BCT (Nguyễn Phú Trọng, Trương Tấn Sang...) đã đề nghị chi tiền cho vợ chồng cháu. Họ biết vợ chồng cháu đang cãi nhau vì không có tiền, nên họ nói là mau mà đưa tiền cho chúng, chưa đưa hết thì đưa một phần nào đưa chừng ấy trước đã. Đừng để nó mà bức xúc rồi tung lên mạng lần nữa thì không hay. Nhiều khả năng là chưa đến 1 tuần nữa, vợ chồng tôi sẽ có tiền.

Đoàn Trung Quốc đã trở ra HN và họp ngoài kia. Họ cũng điều tra ngoài kia. Dự kiến ngày mai, 13/9, sẽ vào và gặp vợ tôi tiếp ở Đông Hà.

Buổi trưa, tôi đã gọi điện ra cho anh Quý, sau đó gọi về cho ba tôi biết để mọi người ngoài nhà khỏi lo lắng. Hoá ra, tôi được biết là vừa rồi có tốp sỹ quan An ninh Văn hoá (A25) đến điều tra ở nhà anh Kỳ (nơi trước đây tôi từng nhập hộ khẩu vào) và nhà ba tôi. (Công an có nhiều phe phái khác nhau).

13/9: Vợ cho biết là ông Triết gửi lời cảm ơn vợ chồng tôi. Việc tôi bỏ ra khách sạn ở có lợi cho ông.

Ông Tiểu cho biết việc họ đã ghi âm chuyện vợ chồng tôi cãi nhau hôm tối 10/9 (tôi ném vỡ chiếc điện thoại cũ mà vợ mới đổi đầu buổi sáng – tôi bức xúc vì vợ không cho tôi biết đang ở đâu, làm gì; vì vợ chủ quan, hơn nữa do trực trực của máy). Và cuộc ghi âm đó tỏ ra rất có tác dụng. Thực ra tôi cũng nghi là họ sẽ ghi âm phòng tôi ở; cho nên hôm đó, cho dù rất bức xúc, mất hết bình tĩnh nhưng tôi vẫn không để lộ những chi tiết nhạy cảm.

Buổi chiều, ông Quận có gọi điện cho vợ nhờ đi tiếp khách ở nhà hàng Việt Anh, nhưng vợ buồn ngủ quá không đi. (Có thể ông muốn vợ tôi đi để có thu nhập chính đáng.)

Chiều tối (6h-7h30): Vợ tôi tiếp một đoàn khách nước ngoài, gồm 7 người, một phiên dịch nữa là 8. Tại Cam Lộ (người ta thường tổ chức tiếp khách ở những nơi hẻo lánh, thường là tại một nhà hàng khuất khuất nào đó ở Cam Lộ). Họ cũng cứ hỏi như thế và vợ tôi vẫn trả lời như trước.

14/9: Chiều tối, vợ tiếp một đoàn khách ở Cam Lộ. Đoàn gồm 5 người (hầu hết đã gặp từ mấy hôm trước) và một phiên dịch. Lần này thì họ không hỏi gì cả. Chủ yếu chỉ ăn uống thôi. Họ tỏ vẻ không tin vào những gì vợ tôi nói. Họ nói là lần này họ về nước và họ sẽ quay lại, hy vọng là lần sau sẽ nhận được câu trả lời khác từ vợ tôi. Vợ tôi cho biết là ông Tiểu cũng nói là hầu hết các đoàn đều tỏ vẻ nghi ngờ (tức là họ tin vào câu chuyện do tôi viết và nghi ngờ những lý do mà vợ tôi biện bạch theo sự sắp xếp của Công an).

Vợ liên lạc với ông Quận và ông Triết. Ông Triết cho biết là rất mệt, gay gắt. Ông nói là chắc trong tuần này người ta sẽ chuyển tiền cho vợ chồng tôi, không nhiều thì ít. Vì họ sợ tôi sẽ báo vợ khai thật với đoàn Trung Quốc. Tôi nghĩ đây chắc là cách nói tránh của ông Triết thôi. Ông thừa biết là không bao giờ tôi lại báo vợ khai thật với bọn TQ; mà thực ra là họ sợ tôi tung lên lần nữa, và điều này thì chính ông Triết cũng rất không muốn. Dường như không còn có nhân vật nào muốn tranh ghề với ông Triết nữa.

15/9: Chiều tối, vợ tiếp đoàn khách người Mỹ ở Cam Lộ. 7 người, 1 phiên dịch, không có người nào của phía VN cả. Họ bảo câu chuyện này phải có thật, nếu không thì chúng tôi đã không được để yên. Vợ tôi bảo các ông muốn nghĩ gì thì nghĩ.

Tối 14/9, ông Triết và ông Nguyễn Phú Trọng cùng lên TV. Ông Triết đến thăm Binh chủng Pháo binh; ông Trọng đến dự lễ khai giảng Học viện Quốc phòng. Cả hai đều có

về cho thấy thái độ cứng rắn của Việt Nam trước sự “doạ nạt” của Trung Quốc.

16/9: Trưa, Vợ tiếp đoàn khách nước ngoài khác ở Cam Lộ. 4 người, thêm một phiên dịch. Chiều tối, họ lại mời vợ tôi đi tiếp. Ở Cam Lộ. Bình thường vợ gửi xe máy ở đâu đó tại Đông Hà rồi lên ô tô của Công an chở đi. Nhưng lần này vợ đi xe máy đến thẳng Đông Hà, “để cho tiện. Muốn về lúc nào thì về.” Khoảng 7h vợ đã về và hơn 7h đã tới Khách sạn tôi đang ở (Buru điện).

17/9: Sáng vợ bí mật gặp ông Quận ở một tiệm café. Ông bí mật đưa cho vợ 2.000.000VNĐ rồi lấy máy điện thoại của vợ tôi. Ông bảo là để nói với họ là vợ chồng tôi đã hết tiền, phải cầm máy. Mấy hôm rồi toàn tiếp các đoàn nước ngoài, không có tiền. Ông bảo trong tuần này chúng tôi sẽ có tiền. Ngoài kia tình hình rất ghê gớm, ai cũng bảo là câu chuyện “không thể tưởng tượng nổi.” Ông dặn dò cách ăn nói với đoàn TQ, dự kiến sẽ gặp lại vợ tôi trong chiều nay. Mấy hôm vừa rồi bọn họ ra làm việc ở Hà Nội.

Dự kiến, vợ tôi không dùng điện thoại để đoàn TQ không liên lạc được mà phải đến nhà đón. Rồi ông Tiểu sẽ nói với bọn họ là vợ tôi phải đi làm kiếm tiền, bây giờ hết tiền đang phải cầm điện thoại. Các ông muốn nó tiếp thì phải “chi” tiền cho nó; hôm giờ mấy lần rồi phải cộng lại rồi trả tiền cho nó.

Buổi chiều, không thấy đoàn TQ tới. Vợ tiếp một đoàn gồm các ông ở UBND tỉnh Quảng Trị. Họ bảo vợ tôi bây giờ “nổi tiếng ra cả ngoài nước rồi còn gì.” Có ông bảo là “ngoài kia tình hình bây giờ ghê gớm lắm.” Họ còn bảo câu chuyện này sau in thành sách thì tha hồ tiền.

KS đòi tiền ở 16 ngày đầu tiên của phòng 103 (ngày 16/9, tôi chuyển sang phòng 105). Tôi hẹn họ tối mai, 18/9 sẽ trả.

18/9: Buổi trưa, vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Hai ông cho biết là người của Quốc hội đã báo cho họ biết là người ta đã chuẩn bị được ½ số tiền (1,5 tỷ USD). Họ dự tính sẽ bay vào Huế tối ngày mai (thứ Bảy, 19/9) và sang 20/9 sẽ gặp vợ chồng tôi ở Đông Hà để trao trước cho chúng tôi số tiền đó. Họ mới biết là KS đòi tiền vợ chồng tôi nên đang sợ tôi sẽ nổi khùng lên và tung thư tiếp lên mạng. Ông Quận cũng dặn vợ tôi là bảo Hùng chưa ghi số tiền đó vào Nhật ký vì ông chưa biết người ta lấy tiền ở đâu; bởi ngân quỹ trung ương đang cạn; để ông điều tra cho rõ nguồn gốc của nó đã.

Theo chương trình, chiều hôm nay, 18/9, có đoàn Australia, nhưng tôi bảo vợ là kệ họ, chưa tiếp, mà hãy tiếp đoàn của Ủy ban tỉnh để có tiền trả KS đã.

Buổi tối, vợ đi tiếp đoàn Ủy ban tỉnh QT. Nhưng cuối cùng họ lại “khất” tiền boia nên không có thêm tiền để trả. Vợ chỉ đưa được cho tôi 1 triệu VNĐ mà hôm trước đó họ (đoàn Ủy ban tỉnh) đã boia cho.

Đầu buổi tối, một nhân viên KS đã đập phòng “nhắc nhở.” Mãi đến khoảng 8h vợ mới đến ngoài KS, gọi tôi ra và đưa cho tôi 1.000.000VNĐ. Nhân viên KS tỏ vẻ không vui khi tôi đưa tiền và hẹn sang đầu tuần trả tiếp, do “cuối tuần chuyên tiền không kịp.”

Vợ gọi cho ông Quận và ông Triết. Ông Quận nói là lần này chắc họ không dám thất hẹn nữa đâu. Số tiền họ đưa cho tôi là do các vị lãnh đạo tự giác góp lại, coi như cho NN vay. Ông cho biết là các nước gửi thư chất vấn nhiều lắm. Họ đòi phải đưa vụ việc ra xét xử công khai. Thậm chí đại diện của Liên Hợp Quốc cũng lên tiếng.

Đoàn Trung Quốc đang ở Huế.

19/9: Đoàn ngoại giao của Thụy Sĩ và Na Uy muốn gặp vợ tôi nhưng cô ấy không gặp. Người ta thậm chí còn cố tình “giam” vợ chồng tôi, thật khó có thể chấp nhận nổi.

20/9: Sáng gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Ông Quận nói là ngoài này đang cực kỳ rối ren, không ai còn có chút tâm trạng nào để làm việc cả; ai cũng phờ phạc, chán ngán. Ông Triết nói là nếu hôm nay mà không có tiền thì bảo Hùng cứ tung lên mạng lần nữa. Cho chế độ này sụp đổ luôn; chú cũng sẵn sàng nghỉ; chú tình hình thế này thì không ai còn muốn làm việc cả. Ông Triết cho biết là nước ngoài đã viết thư dọa (tôi chắc là TQ).

Tôi rất vui; cuối cùng thì tôi được thoải mái làm cái việc mà tôi thích nhất.

Ông Tiểu cũng bảo là cứ tung lên mạng đi.

Buổi chiều, ông Triết dặn vợ về bảo với tôi là để sáng mai đưa tôi ra mạng thì có gì ông sẽ dặn dò.

21/9: Sáng, tôi ra mạng ngồi từ sớm, để sửa một ít trong thư tố cáo và chờ vợ đến thông báo tình hình.

Vợ gọi điện “xin” được ông nào đẩy 2 triệu để trả tiền phòng KS, nhưng đến nơi lái xe chỉ đưa cho 1 triệu.

8h sáng, vợ mới đến cho biết ông Triết dặn vợ là về bảo tôi sáng mai hãy tung. Bọn TQ đã về nước. Chúng bảo với người phiên dịch là vợ tôi “khai không thật. Cái mặt ấy không biết nói dối.”

Vợ đưa cho tôi 1 triệu để trả thêm cho khách sạn (số nợ chắc khoảng 2 triệu).

Buổi tối, tôi đã đi đến quyết định tung thư lên mạng nên đi bộ ra tiệm Internet cách khách sạn khá xa. Vợ báo tin cho biết là đang đi Cam Lộ tiếp khách. Tôi đã định tung thư lên mạng sau khi đã chỉnh sửa những câu từ cần thiết thì vợ gọi điện bảo là sẽ đến gặp tôi. Tôi nghĩ là chắc có gì quan trọng nên hơn 9h30 rồi mà vợ vẫn còn đến gặp. Vì thế tôi quyết định chờ vợ tới xem sao. Hoá ra, cô ấy nói là chỉ vì nhớ tôi nên đến gặp tôi thôi. Tôi vờ nói với vợ là mình đã tung thư lên mạng. Cô ấy dường như có thờ hất ra, nhưng cũng chỉ nói “cái đó là tùy anh, em thì sao cũng được.” Nhưng sau đó tôi nói thật với vợ là chưa tung, lúc này vợ mới nói là ông Triết dặn rằng sáng mai trước khi đưa tôi đi ăn sáng hãy gọi điện cho ông ấy.

Tối hôm ấy về phòng khách sạn, đã mấy lần tôi nhấp nhòm định đi tung thư lên mạng. Nhưng rồi lại nghĩ trời đã khuya, không việc gì phải tự “hành” mình như vậy và cũng chẳng cần phải vội cho lắm. Cứ chờ sáng mai xem sao. Dù vậy, nếu trong phòng có mạng Internet chắc chắn tôi đã làm việc đó.

22/9: Sáng, vợ đến đón tôi và kể chuyện, tối hôm qua, chừng 1h đêm, ông Quận, vận toàn đồ đen đến gõ cửa hỏi “mua bia”, trước đó ông đã nháy máy nhiều lần vào điện thoại của vợ tôi. Vợ tôi dậy rồi định kêu cả nhà dậy nhưng lại quyết định để xem ai cái đã thì thấy một người lùn, vận toàn đồ đen, bảo là “mở cửa bán cho chai bia.” Sau đó, người đó nói nhỏ, “chú đây, mở cửa ra đây chú nói cái này.” Thì ra là ông Quận. Vợ tôi ra thì được ông Quận cho biết là ông Triết dặn vợ bảo với tôi hãy đợi thêm một hai hôm nữa, bọn TQ đã về rồi. Để chờ xem bọn đó về nước rồi xem tình hình bên TQ thế nào đã. Một số quan chức Công an của Việt Nam cũng đang sang làm việc ở TQ. Chế độ này coi như sụp đổ rồi. Bây giờ ai cũng muốn tôi tung thư lên mạng cả, kể cả ông Triết, ông Quận. Nhưng nếu bây giờ mà tung lên thì e rằng không tốt cho đất nước, nước ngoài, đặc biệt là TQ

đang nhằm nhe đánh Việt Nam, không đánh vào trong nước mà sẽ đánh chiếm các đảo. Vì thế, ông đề nghị vợ chồng tôi hãy đợi một hai hôm nữa xem sao. Ngoài kia, người ta không còn đảo đâu ra tiền để đưa cho vợ chồng tôi, ngân quỹ trung ương rỗng tuếch. Ông Triết nói là ông sẽ cho chúng tôi thêm 3 tỷ nữa là 5 tỷ (vì ông nói với ông Quận là ông thấy vợ chồng tôi không tham tiền, lại nghe theo lời ông nữa...). Họ đã đi xem quẻ và cho biết tháng này không tốt cho đất nước nhưng lại tốt cho ông Triết. Có thể ông sẽ đi những bước quyết đoán.

Tôi bảo vợ là tôi sẽ nghe theo lời họ thôi. Chỉ sợ họ không quyết đoán, không quyết định thì tôi sẽ tự quyết. Cho dù có phải chịu trách nhiệm trước lịch sử tôi cũng không ngần.

Chiều, vợ tiếp khách trong đó có ông Quận. Ông Triết cho biết là ông sắp đi Mỹ, mục đích chủ yếu là vì câu chuyện này. Ông mong biết ý kiến của tôi. Vợ tôi nói là “chú cứ đi đi, anh Hùng nghe theo lời chú mà.” Ông cho biết là ngoài này đang bế tắc, không lối thoát.

23/9: Sáng, gửi thư tố cáo cho BCHTW, qua hai đ/c email của Bộ Công an và website Chính phủ. Chiều tối, vợ vào Quảng Trị tiếp khách, trong đó có ông Tiểu và ông Quận. Vợ thông báo công khai qua điện thoại (vì điện thoại của vợ tôi luôn bị ghi âm; mỗi khi liên lạc bí mật thì vợ mượn máy của người khác hoặc dùng sim khác). Vợ tôi có điện thoại cho ông Triết. Ông nói là có nghe ông Tiểu nhắn (vợ tôi bảo ông Tiểu nhắn với ông Triết [vì không liên lạc được với ông Quận] là tôi nghe theo kế hoạch của ông), ông yên tâm. Ông nói là tình hình cũng không có gì phải sợ, chú lo cho đất nước, nhất là bọn TQ đang dòm ngó, chứ chú chẳng sợ gì. Cuối buổi, ông Quận mượn máy điện thoại của vợ tôi, bảo chiều mai trả. (Chắc lại "vở" của máy ông này thôi.) Ông Triết đi sang dự hội nghị thượng đỉnh của LHQ, nhưng quan trọng hơn thế nhiều là cuộc gặp với TT Mỹ, vì vậy tôi cần phải kiên nhẫn.

24/9: Vợ gọi cho ông Triết. Ông nói là sau này ông sẽ công khai chuyện ông đứng sau lưng vợ chồng mình. Chứ không để cho vợ chồng cháu sống cực khổ mãi thế được. Cho chế độ này sụp đổ thì dễ thôi, nhưng quan trọng là làm thế nào để không ảnh hưởng tới VN thôi, nhất là khi bọn TQ đang dòm ngó. Sau này ông Quận cũng sẽ công khai luôn. Ông nói là nghe Hùng nói thế thì ông vui.

Buổi chiều vợ buồn ngủ nên đoàn Na Uy gọi điện đến vợ tắt máy, không gặp. Sau mới biết là đoàn Na Uy gọi (trước đây ông Quận có nói là đoàn Na Uy sẽ gọi gặp, ông đã nói với họ là phải cho tiền nó mới gặp; họ đồng ý và bảo là sẵn sàng cho nhiều tiền). Đoàn này sau đó quay vào Huế và có thể hôm sau sẽ quay ra Đông Hà để gặp vợ tôi.

25/9: Trưa, khách sạn hỏi số tiền 560.000 còn thiếu của phòng 103; tôi bảo mai sẽ trả.

Chiều tối, vợ tiếp đoàn Thụy Sĩ. Khoảng mười mấy người, nhưng vợ chỉ ngồi độ mười phút vì thấy họ mặt mày ai cũng lạnh lùng, vợ tôi không thích. Họ nói là cả thế giới không tin vào những gì vợ tôi nói (tức là họ hoàn toàn tin vào câu chuyện).

Vợ có gọi điện cho ông Triết. Ông cho biết ông “yên tâm khi nghe Hùng nói thế; câu chuyện coi như đã kết thúc, tiền mình mình tiêu, tiền nó nó tiêu.”

Tối, hơn 11h, ông Quận bí mật đến tìm vợ tôi trao đổi. Ông cho biết là ngoài kia người ta đang sợ tôi tung thư tiếp lên mạng (có lẽ ông không biết tôi đã gửi thư cho BCHTW Đảng để dọa họ). Ai cũng sợ cả, ông Mạnh rất run. Họ biết tôi đang thiếu tiền KS, tôi ăn gì uống gì họ đều biết. Ngày mai, có thể có đoàn của Quốc Hội đem quà vào cho vợ

chồng tôi. Dự kiến, ngày mai cũng gặp lại đoàn TQ và đoàn Pháp. Ông cũng dặn vợ là bảo tôi tối hãy trả tiền cho KS.

26/9: Tôi, vợ đến KS cho biết là không đoàn nào ra gặp, trong khi tôi đã phải hẹn KS sáng mai, 27/9, trả tiền (vì ông Quận bảo thế).

27/9: Sáng, gặp vợ bảo vợ lấy tiền trả khách sạn. Đã hẹn họ lần thứ hai rồi. Buổi chiều tôi cũng không có đoàn nào ra gặp. Nghe người ta nói đoàn TQ đã ra Hà Nội để làm việc với Quốc Hội và ba ông kia rồi sau đó sẽ quay vào. Vợ bảo tôi, ông Quận cho biết là ngoài kia tình hình ghê gớm lắm, chiến tranh thì không sợ mà bây giờ lại sợ; tình hình diễn biến có lợi cho vợ chồng tôi; người ta đang sợ tôi tung thư lên mạng lần nữa. Vợ có gặp ông Triết qua điện thoại, ông nói là nếu tung thư lên mạng bây giờ thì không tốt cho đất nước.

28-29/9: Ông Quận cho biết là có hai đoàn, trong đó có đoàn Na Uy gặp và chất vấn ông Dũng, lúc đầu định không lên truyền hình nhưng sau vẫn lên TV (sau tôi thấy là trong chương trình thời sự có phát Thủ tướng tiếp đại sứ Na Uy; chiều 29/9, tiếp Đại sứ Argentina Alberto Jaime Kaminker và Đại sứ Nauy Stale Torstein).

Ông cho Hương lấy điện thoại của vợ. Nói là để cho người ta không liên lạc được với vợ tôi, coi như vợ chồng tôi đang thiếu tiền, phải cầm điện thoại và không có việc làm để có tiền; khiến họ phải sợ mất ăn mất ngủ. (Điện thoại của tôi thì vợ lấy dùng vì điện thoại của cô ấy đã bị ông Quận lấy từ 5, 6 hôm trước - chắc là bài của mấy ông này thôi.)

30/9, 1/10: Bão vào Quảng Trị. Không đoàn nào vào.

2/10: Vợ liên lạc với ông Quận, ông cho biết là rất nóng lòng đợi ông Triết về.

Vợ trúng số đề 1.200.000, lấy điện thoại về (vợ gọi điện cho ông Quận và ông bảo đến chỗ lấy điện thoại; còn một chiếc thì lấy từ Hương).

3/10: Vợ gọi điện gặp ông Triết. Ông nói là ông mới đi về, được nhiều chuyện có lợi cho đất nước; cho ông một vài hôm nữa.

4/10: Ông Triết nói với vợ là cho ông một vài hôm nữa, đang họp hành bàn bạc; ông Quận nói là “đành phải chờ thôi.”

Buổi chiều tối, vợ tiếp đoàn ngoại giao Mexico; nhưng chỉ nói chuyện khoảng 30 phút là cô ấy xin về.

5/10: Tôi, vợ tôi gọi điện cho ông Quận, ông Triết và ông Tiểu. Ông Triết cho biết là các nước đều ủng hộ Việt Nam, đặc biệt là Mỹ. Nhưng Mỹ cũng nói là phải sớm thu xếp cho vợ chồng tôi để tôi không tung thư lên mạng lần nữa, xảy ra đánh nhau thì không hay. Ông Triết cũng nói là không phải ông sợ hay nhất, mà là ông lo cho đất nước. Ông nói bây giờ “lòng dạ” Chính phủ đang ngón ngang, hoang mang lắm, như thể một kẻ võ nợ đang bị các con nợ quây vạy. Ông Triết nói là bức thư quá ghê gớm, không còn gì để mà nói nữa. Phía Mỹ cũng ra điều kiện là trong ngày mai (6/10), Bộ Chính trị phải đưa ra quyết định. Ông Tiểu cho biết là có nhiều điện thư (trong và ngoài nước) gửi tới Quảng Trị để hỏi về vụ việc. Cả ông Tiểu và ông Quận cũng ủng hộ việc tung thư lên mạng. Nếu trong ngày 6/10 mà không giải quyết xong tôi sẽ tung thư lên mạng.

6/10: Buổi sáng, mới chừng 7h20, nhân viên KS đánh thức tôi dậy để hỏi tiền phòng. (Họ nói là tối nay, hoặc sáng mai thanh toán cho họ số tiền tháng 9). Tôi rất bức. Khoảng 8h, vợ đến KS chở tôi đi ăn sáng và đi mạng. Vừa đi, vợ vừa cho tôi biết những tin trên. Lúc

đầu tôi đã định tung thư lên mạng ngay trong buổi sang nhưng sau khi nghe những tin tức trên tôi đành hoãn lại. Quyết định đợi thêm một hôm nữa.

7/10: Sáng, nhân viên KS gõ cửa đánh thức nhắc chuyện tiền. Sau đó, tôi gặp vợ để biết tình hình. Ông Triết cho biết là nếu Hùng nóng ruột thì cứ tung. Ngoài này họp 2 hôm rồi mà chưa quyết được gì. Tung xong rồi thì chịu khó đợi 3, 4 hôm thì ông sẽ đưa tiền cho (có thể vào Sài Gòn để lấy). Ông Quận cho biết là chiều hôm nay đoàn Mỹ sẽ vào gặp vợ tôi (và chắc chắn là có tiền trả KS). Lần này gặp họ thì phải nói thật cho họ biết, không còn phải giấu nữa.

Tôi biết là họ có họp đến Tết thì vẫn cãi cọ, đấu đá nhau thôi. Coi như đây là quyết định của tôi, tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm trước lịch sử nếu cần thiết, như tôi đã bảo vợ nói với ông Triết. Ông Tiểu và ông Quận dặn là đừng nêu tên họ vào trong thư.

Buổi tối, trả trước cho KS 1.500.000 trong tổng số 2.160.000VNĐ, hẹn họ ngày mai trả tiếp.

8/10: Sáng, vợ gọi cho ông Quận và ông Triết. Hai ông tỏ vẻ vui. Ông Triết còn nói chuẩn bị tung thêm một lần nữa nhé. Ông Triết nói là ngoài này “trong ruột vừa thối vừa rồi.” Trước đó tôi dặn vợ nói với ông là cứ thư thư cũng được, không cần phải giải quyết ngay cho vợ chồng tôi đâu. Ông tỏ ra rất vui và nói lời cảm ơn tôi.

Ông Quận và ông Triết lại thuyết phục vợ tôi về khất tiền khách sạn tiếp (để người ta thấy là chúng tôi đang thực sự khó khăn...). Buổi chiều tối, trước khi đi ăn tôi nói với nhân viên khách sạn là hai ngày nữa sẽ thanh toán số tiền còn thiếu của tháng 9 (660.000 theo giá đã giảm và 900.000 theo giá chính thức).

Tối vợ gọi điện cho hai ông. Cả hai ông đều vui. Ông Triết nói ông sẽ sớm thu xếp cho vợ chồng tôi thôi, không lâu nữa đâu. Tôi nghĩ, Hội nghị XI họp đến ngày 10/10, nếu đến đây mà Bộ Chính trị còn chưa giải quyết xong chuyện nội bộ thì chẳng còn hy vọng gì vào một giải pháp chuyển tiếp hoà bình nữa, và chắc chắn lúc đó ông Triết chẳng còn lý do gì mà không công khai hành động.

9/10: Tối, vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Triết nói là ngày mai, 10/10, BCHTW sẽ họp xong nhưng ông muốn cho ông thêm mấy hôm nữa, nhiều nhất là hết tuần tới để ông thu xếp. Ông nói ông cũng mệt mỏi lắm, và cũng không tha thiết gì với chức vụ (của ông Mạnh) cả. Ông bảo là đảng nào cũng phải giải quyết vụ này thôi, không thể để lâu thế này được. Sau khi thu xếp xong ông sẽ cho công khai vụ việc. (Tôi đoán chừng là chắc ông không đạt được chức vụ; hoặc ít ra Bộ Chính trị vẫn không đạt được sự nhất trí nào cả, chỉ đấu đá và cầu xé nhau thôi.)

Khoảng 23h đêm, ông Quận cho người đến chỗ vợ tôi lấy máy điện thoại của tôi (máy Motorola mà trước đây ông Tiểu từng cho vợ tôi, khi tôi ra ở KS Bưu điện thì vợ đưa cho tôi dùng, còn vợ dùng một cái máy cũ rích của Tàu mà hôm nọ tôi đã bực mình ném vỡ tan khi cô ấy đòi máy cho tôi lúc đi tiếp khách ngoại giao ở Cam Lộ). Cách đây khoảng 1 tuần, một hôm tôi xem đá bóng muộn nên sáng mai dậy muộn, vợ gọi điện đến nhưng tôi ngủ không nghe trong khi máy của vợ vẫn cho thấy là cuộc gọi vẫn được kết nối, máy có trừ tiền 3 cuộc hẳn hoi. Lát sau, vợ tôi tìm đến khách sạn, mở máy của tôi ra thì không thấy nhận cuộc gọi nhớ nào của vợ cả. Ngày hôm đó, vợ gọi điện nói cho ông Quận biết thì ông cho biết là mấy hôm trước đó có tay Công an mượn máy đó gọi (mà sau này ông cho biết là chính họ đã nhờ ông tìm cách “mượn” máy đó của tôi). Từ đó tôi đã cảnh giác,

khi đi với vợ tôi thường tắt máy, khi nói chuyện với vợ thường để máy ở xa, vùi dưới gối... Hôm 7/10, vợ cho biết là ông Quận nói rằng bọn họ đã cài thiết bị vào máy của tôi, nhưng chúng không ghi âm được cuộc trao đổi nào giữa vợ chồng tôi có nhắc đến ông Quận hay ông Triết cả; chỉ có một lần chúng ghi âm được vợ chồng tôi trao đổi về việc tung bức thư tố cáo, và chỉ có vậy. Vợ tôi cho ông ấy biết là chồng cháu đã cảnh giác từ mấy hôm trước. Ông Quận nói, may mà Hùng thông minh chứ như người khác thì lộ là cái chắc rồi. Vì thế, sáng hôm 9/10, vợ tôi lấy điện thoại của tôi về nhà cất, dự định là đưa đi sửa để phá phần mềm cài trong máy đó. Sau này, ông Quận cho biết là chính ông cũng không ngờ bọn họ đã nhanh tay cài thiết bị vào máy. May mà tôi đã đọc báo và biết được những tiến bộ về kỹ thuật nghe lén nên đã cảnh giác. Hơn nữa, tính tôi cũng rất đa nghi, cảnh giác.

10/10: Vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Triết cho biết là Hội nghị đã kết thúc, nhưng ông không giành được chức vụ cao nhất. Ông nói là ông cũng chẳng ham hố gì (ông Quận cũng nói thế). Ông chỉ muốn điều tốt đẹp cho đất nước thôi. Vì thế, ông sẽ công khai vụ này. Ông bảo cho ông thêm ít hôm nữa, rồi ông cũng sẽ cho tôi biết người mà ông muốn gửi gắm hy vọng (hình như ông định công khai xong rồi từ chức, tôi đoán thế). Mọi chuyện còn tùy thuộc vào một cuộc họp quan trọng ngày Chủ nhật 11/10. Ông nói là ông có những 20 tỷ USD, vợ chồng tôi thích bao nhiêu ông cho bấy nhiêu.

Tôi rất buồn và thất vọng. Thứ nhất là ông Triết không được chức vụ cao nhất, để mở đường cho một cuộc cải tổ trong hoà bình; thứ hai là người ta lại lợi dụng mối đe dọa TQ để duy trì chế độ thối nát này. Khả năng thay đổi chế độ vì thế bị lung lay hơn bao giờ hết. Tuy nhiên, với việc ông Triết dự định công khai vụ này thì tiến trình có khi lại diễn ra nhanh hơn.

Xem trên TV tôi thấy khuôn mặt ông Mạnh thư thái hơn mọi hôm; ông Dũng còn ra vẻ khá “tươi”; cuối bài phát biểu bế mạc, ông Mạnh còn khá lên giọng. Ông THR cười khá tươi; không hiểu là nụ cười bật ra trước giọng điệu của ông Mạnh hay “phản khởi” vì chế độ chưa đến hồi sụp đổ.

7h30 tối, vợ tôi đưa 700 ngàn trả KS (tiền từ tiếp khách, chứ không phải mượn của Hương; Hương đang lấy tiền ở Quảng Trị chưa ra – tôi đoán không khéo lại là kế hoạch của ông Quận và ông Triết). Nhưng khi tôi đưa tiền cho KS (vợ đã về) thì mới biết là KS yêu cầu phải trả đúng giá phòng 160.000/ngày (thay vì được giảm luôn 10%) sau đó kế toán mới làm thủ tục chi ngược lại tiền hoa hồng. Vì thế là còn thiếu 200 ngàn nữa (2.400.000 thay vì 2.160.000VNĐ; 15 ngày). Tôi đành phải bảo là chưa chuẩn bị; chiều tôi mai sẽ trả tiếp 200.000 nữa.

11/10: Tối vợ đến nhưng không có tiền. Đi tiếp khách nhưng bị “xù” (một tay giám đốc doanh nghiệp mời ông Nền (nguyên Bí thư Tỉnh uỷ) và ông Phúc (Chủ tịch tỉnh) đến; ông Nền gọi điện cho vợ tôi đến “để kiểm tiền nuôi con” và trước khi ra về ông còn dúi cho vợ tôi 1 triệu nhưng tay giám đốc kia gạt đi, bảo để anh ta lo. Nhưng cuối cùng khi họ về thì anh ta trở mặt; không cho vợ tôi cũng như 2 cô gái phục vụ khác một xu.) Vợ gọi cho ông Triết, ông nói là mọi chuyện vẫn tốt, cho ông thêm thời gian để ông bàn giao chức vụ cho người khác.

12/10: Sáng, vợ đến nhưng cũng không có tiền (để trả 200.000 cho KS). Tối qua vợ tìm đến nhà tay giám đốc kia nhưng chỉ gặp vợ anh ta. Vợ đã “doạ” vợ anh ta. Buổi sáng, vợ gọi điện cho ông Nền và ông Phúc tố cáo anh chàng kia. Họ nói sẽ không giao công trình

cho kẻ thất đức đó nữa. Anh ta vội gọi điện cho vợ tôi hỏi là đang ở đâu. Vợ tôi bảo đang ở Ủy ban và không thềm số tiền kia nữa.

Trưa, vợ tiếp khách ở nhà hàng Lộc Phát (Nguyễn Chí Thanh). Khách là ông Quận và một đoàn sỹ quan CA ở Hà Nội và Sài Gòn. Ông Quận có nói là chế độ này không còn gì nữa. (Vợ mới vào nhà hàng độ 15 phút thì không hiểu sao thằng cha quyết nợ kia mò đến gây sự. Nhưng bị vợ tôi phản ứng dữ dội, anh ta xấu hổ chuồn mất.)

Tối, vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Triết bận, chỉ nói chuyện chút xíu. Ông Quận ông Triết đã quyết rồi, cho ông ấy thêm vài hôm nữa thôi. Đừng lo gì cả.

13/10: Ông Triết bận tiếp khách, không gặp.

14/10: Tối, vợ tôi gọi điện nói chuyện khá lâu với ông Triết. Ông nói là ông đang tiến hành bàn giao, có một số việc xong rồi. Ông rất mệt mỏi và có dấu hiệu bị stress (“tự nhiên dính vào vụ này, mệt”). Ông nói sau khi ông nghỉ, ông không quan tâm đến việc ai thay ông, hay chế độ này có sụp đổ hay không. Giờ ông chỉ muốn nghỉ ngơi thôi. Ông cũng nhắn nhủ tôi đừng tố cáo làm gì nữa cho lôi thôi, phức tạp. Ông bảo vợ tôi, “Chắc Hùng sợ chú lừa nữa chứ gì?” Ông nói, ông không như mấy ông kia đâu. Ông nói là ông cố gắng hoàn tất trong tuần này.

Ông Quận có nói là nếu ông Triết mà lừa thì ông lừa từ lâu rồi.

Tôi nói với vợ là tôi cũng không cố nữa đâu. (Mình chẳng có chứng cứ gì, mà một mình tôi thì làm gì nổi; tôi còn phải lo cho vợ con tôi nữa; vợ tôi đã quá mệt mỏi, bệnh tật trong người; trong khi tôi cũng mệt lắm rồi.) Tôi nói đại ý, “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên,” khi ông Trời không chiều lòng người thì có cố mấy cũng không được.

Sau đó vợ có gọi điện cho ông Quận nói quan điểm của tôi. Ông Quận có nói là “chú cũng hiểu.”

Đêm đó nằm một mình trong KS, tôi rất buồn, cứ như thể mình vừa mất mát một cái gì đó lớn lao, lòng dạ nhiều lúc cảm thấy trống rỗng. Dù sao, tôi cũng đã cố gắng rất nhiều, cả vợ tôi cũng thế. Và điều đó hoàn toàn không phải là để có được số tiền từ ông Triết.

16/10: Vợ gọi cho ông Triết. Ông nói là cho ông một vài hôm nữa. “Tiền mình thì mình tiêu thôi.” Tôi đoán ông đang cố nấn ná; và không khéo ông muốn tôi tung lên một lần nữa, tuy lại vẫn không muốn chịu trách nhiệm về chuyện đó mà để mặc tôi tự quyết định. Khi vợ tôi hỏi, “chế độ này có sụp đổ không chú?” Ông nói là sẽ có một vài thay đổi thôi.

17/10: Ông Triết lại cho biết là kỳ họp QH sắp tới sẽ quyết định thay đổi chế độ. Ông Quận cũng cho biết như thế. Tôi vô cùng mừng rỡ. Càng quyết tâm hoàn thành bức thư gửi Quốc Hội. Ông Triết nói là “chú biết Hùng đang vô cùng chán nản, nhưng con bảo Hùng hãy cố lên...” Ông Quận hỏi là có thấy Hùng nói gì đến chuyện gửi thư cho QH không? Vợ nói là cháu không biết nhưng thấy mấy hôm nay anh ấy ra mạng chăm lắm. Ông Quận nói, “thế thì biết rồi đấy.”

18/10: Bắt đầu từ khoảng 3h30 chiều là tung Thịnh Nguyễn Thư gửi QH lên mạng; 7h20 tối lại ra mạng gửi tiếp; mãi đến khoảng 9h30 mới xong. Khi đó mới chạy về KS tắm. Đã 3 ngày rồi hôm nay mới tắm.

Vợ gọi điện cho Ông Triết và ông Quận. Hai ông đều rất vui vẻ. Ông Triết động viên. (Buổi chiều, ông Quận có nhắn vợ tôi là nếu thấy số lạ gọi tới thì cầm máy nhé, bình

thường cô ấy ít cảm máy khi có số lạ. Buổi tối, vợ đi tiếp đoàn khách của TQ.)

19-21/10: Vợ không gọi điện được cho ông Triết (có gặp ông Quận một lần). Vì mấy hôm đầu tôi bảo vợ khoan gọi, để xem hiệu ứng của bức thỉnh nguyện thư đã; mấy hôm sau thì vợ ít đi tiếp khách nên không gọi được cho họ. Nếu không đi tiếp khách, mỗi khi ra ngoài đều có người theo dõi nên rất khó gọi điện thoại (ở nhà thì xung quanh đều bị gắn máy ghi âm nên không gọi được, hơn nữa vợ tôi không muốn người trong nhà biết chuyện).

Hôm 20/10, tôi search trên mạng thì phát hiện trang rfvn@com đăng THỈNH NGUYỆN THƯ của tôi. Mừng đến chảy nước mắt. Cuối cùng thì nỗ lực hết mình của tôi đã được người ta tin.

22/10: Buổi chiều tối, vợ tôi gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Cả hai đều bận. Ông Quận nói là chế độ này coi như sụp đổ rồi. Người ta đã quyết định như thế. Cả hai nói là đành phải đợi đến khi QH họp xong thì mới nhận được tiền. Vì hai người đều bận (ông Triết tiếp khách) nên chỉ nói chuyện chút xíu. Ông Triết động viên.

23/10: Vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Ông Quận nhấn nhủ là “đâm lao thì phải theo lao thôi.” Đành phải đợi đến sau khi QH họp xong. Ông Triết động viên; nói là đợt này ông rất bận; chế độ này coi như sụp đổ rồi, không thể cứu vãn được nữa.

24/10: Vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Triết nói là ai cũng đọc bức thư mới của tôi cả. Ông nói bây giờ các cơ quan đại diện nước ngoài đã biết hết cả rồi.

25/10: Buổi sáng vợ gọi điện cho ông Quận. Ông Quận cho biết là ông Triết rất mừng sau khi tôi tung bức thư gửi Quốc Hội lên mạng.

Ông nói là một tuần nữa hãy trả tiền cho KS.

Khoảng 2h20 chiều, tôi bắt đầu gửi thư mới lên mạng; trong đó có bài “Từ chuyện ý thức của người tham gia giao thông đến thực trạng nhà nước pháp quyền XHCN ở VN hiện nay.”

26/10: Ông Quận báo là sắp tới sẽ có đoàn ở HN vào đưa tiền cho vợ chồng tôi.

Buổi sáng, nhận được email của chị Phạm Thị Hoài, báo tin trang talawas.org sẽ đăng bài “Từ chuyện ý thức của người tham gia giao thông đến thực trạng của NN...”. Mừng vô kể, khi đứa con tinh thần của mình được đón nhận.

27/10: Vợ tiếp khách đoàn CA tỉnh QT, do ông Nguyễn Thanh Thắng Phó Giám đốc dẫn đầu. Ông bí mật cho biết là thứ 5, 29/10, sẽ có người ở HN vào. Vợ tôi sẽ cùng 4 cô phục vụ nữa tiếp họ và họ sẽ đưa tiền cho vợ tôi. Ông bảo, về nói với Hùng thế cho nó mừng.

Cả danluan.org, rfvn.org rồi danchimviet.info đều lần lượt đăng bài viết của tôi.

Ông Triết nhắn qua ông Quận là bảo tôi đừng tung thư lên mạng nữa. Chừng đó là đủ rồi, nếu không sẽ ảnh hưởng đến đất nước.

28/10: Vợ gọi điện cho ông Quận; ông cho biết là ngày mai, sẽ có đoàn ngoài HN vào. Ông sẽ bố trí để họ gặp vợ tôi (cùng 4 cô gái phục vụ khác), và sẽ có tiền cho vợ chồng tôi. Đây chắc là kế hoạch của ông Triết và ông Quận nhằm đưa tiền cho vợ tôi để trả tiền khách sạn thôi.

Hương gọi điện mắng vợ tôi (mi làm ăn thế nào mà để Công an gọi điện điều tra tao...).

Hoá ra là có tay Công an nào đây gọi điện đến KS Bảo Minh hỏi xem vợ tôi có còn làm đây không? Bởi trong thư tố cáo tôi có kể thời gian vợ tôi làm việc ở đó. Vợ báo cho ông Quận, ông nói là “mặc kệ nó.” Ông Giải Cảnh sát khu vực đến nhà bà ngoại vợ như có ý thăm dò. Vợ tôi gọi điện hỏi có việc gì không thì ông ấy nói là không, chỉ tiện đường ghé qua thôi.

Ông Triết nhắn ông Quận bảo tôi (qua vợ tôi) là đừng nên viết gì hay tiếp tục tung lên mạng nữa. Sợ nguy hiểm cho đất nước. Ngoài này người ta quyết rồi, hợp xong QH là người ta sẽ giải quyết thôi, không phải để đến sang năm đâu. Ông Quận động viên vợ chồng “đảm lao phải theo lao.”

29/10: Buổi chiều, ông Nguyễn Thanh Thắng (PGĐ CA tỉnh) gọi vợ tôi đến và giới thiệu ông Đặng Văn Hiếu, thứ trưởng Bộ Công an.

30/10: Buổi trưa vợ bắt đầu sốt do bị viêm amidan. Chiều tối vợ bị sốt (do bị viêm amidan) nên không đi tiếp khách được. Buổi tối vợ tắt máy. Sau mở ra thấy có nhiều cuộc gọi lạ. Ông Đặng Văn Hiếu có gọi điện nhưng vợ chỉ kịp nói là bị đau rồi tắt máy luôn, do mệt quá. Tối, chừng 1h khuya, ông Quận đến gõ cửa gặp vợ. Ông thông báo là chế độ này coi như đã sụp đổ. Người ta đã quyết định như thế. Chỉ chờ sau kỳ họp QH này, người ta sẽ tổ chức 3 ngày họp bí mật. Ông Triết sẽ chính thức thay ông Mạnh. Ông Triết cho biết là ông đã thu thập được đầy đủ chứng cứ phạm tội của 3 ông kia. Ông đã chi tới 5 tỷ USD cho vụ này. (Ông đã mua chứng cứ từ Ban Chuyên án và mua chuộc nhiều người. Như vậy, với việc này, Ban Chuyên án không còn ‘lý do’ gì để đòi đưa vụ việc ra Ban Chấp hành TW Đảng nữa.) Ông nói là ông rất mừng khi chế độ này sụp đổ. Ông bảo chú được như bây giờ là nhờ sự chịu đựng của Hùng. Ông bảo bức thư của tôi rất có tác dụng. Ông bảo ông biết thế nào Hùng cũng gửi thư cho QH. Hùng quá thông minh đi. Ông Quận dặn vợ tôi đừng gọi điện cho ông nhiều.

31/10: Chiều tối vợ lại bị sốt và mê sảng. Có nhiều cuộc điện thoại số lạ gọi đến, nhưng vợ mệt nên tắt máy. Có nghe mang máng tiếng gõ cửa, nhưng không biết thật hay do mê sảng.

Buổi tối, tôi báo KS là sang tuần, muộn nhất là cuối tuần sẽ thanh toán tiền.

1/11: Vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Ông Triết cho biết là mọi chuyện vẫn tốt. Đợi sau khi QH họp xong, người ta sẽ tổ chức một cuộc họp bí mật 3 ngày để công khai (trong bí mật) chuyện chấm dứt chế độ. Ông động viên vợ chồng tôi, còn một ít thời gian nữa, hãy cố lên. Ông vẫn chưa chính thức được thay ông Mạnh.

Tôi đã báo khách sạn là trong tuần tới, muộn nhất là cuối tuần sẽ thanh toán tiền cho KS. Ông Quận và ông Triết biết chuyện. Họ bảo vợ tôi cố gắng đi làm trong mấy ngày để thanh toán tiền.

Hương và vợ tôi đã từ mặt nhau, sau khi cô ấy gọi điện mượn xe nhưng Hương không cho. Vợ chửi Hương là đã sửa xe cộ này nọ sao không cho mượn đi tiếp (trước đó Hương mượn xe lại, nói là cho người khác mượn mấy ngày). Chuyện này tôi nghĩ là chắc chắn có sự “giật dây” của ông Quận. Để họ không nghi ngờ mối quan hệ giữa vợ tôi và Hương.

2/11: Buổi sáng, sau khi vợ đưa bánh mì ra cho tôi ở tiệm Internet Bưu điện Hàm Nghi về thì khoảng hơn 1h sau đã thấy vợ quay lại. Nói nhỏ là về rồi vừa đi vừa nói chuyện. Thì ra, cách đây khoảng 1h, vợ nhận được 1 cuộc điện thoại nói là “đi nhậu em nhé”, nhưng

lại không nói gì địa điểm hay thời gian này nọ gì cả. Vợ đoán ngay là chắc ông Quận gọi và muốn liên lạc với vợ. Cô ấy liền đi chợ và tìm cách liên lạc với ông Quận. Ông Quận cho biết là "tỷ nữa cháu về nhà sẽ gặp một tốp Công an. Đây là người của một phe nhóm khác (nhiều phe nhóm phức tạp, biết chuyện sắp đi vào hội kết nên muốn "dây" vào câu chuyện để được nổi tiếng vì đã góp công góp sức)." Ông dặn dò vợ là họ nói gì kệ họ; họ hỏi tôi thì bảo là tôi đi Đà Nẵng, không biết ở đâu. Ông Triết nói là ông "như đang ngồi trên đồng lửa" và động viên vợ chồng tôi. (Tôi đoán đây có thể là đại diện của một nhóm sỹ quan cấp trung và cấp cao, muốn làm to chuyện vụ này. Ông Triết lo vì nếu vụ việc vỡ lở ra hết thì vừa ảnh hưởng đến đất nước, vừa ảnh hưởng đến ông, vì ông ít nhiều cũng dính vào vụ này. Như thế coi như xôi hỏng bỏng không.) Ông Quận dặn vợ bảo tôi đừng gọi vào số máy của vợ nữa.

Lát sau, vợ về đến nhà thì gặp 5 người Công an, 3 ở QT và 2 từ HN vào. Họ hỏi vợ tôi về bức thư. Nói là tại sao tháng 8/2008, họ đã mời tôi lên làm việc và dặn dò là đừng viết bậy bạ, tố cáo những chuyện không có thật mà tại sao lại không dừng lại. Vợ tôi bảo các chú cứ tìm hiểu, điều tra đi đã rồi muốn nói gì thì nói. Vợ chồng tôi mệt mỏi, tôi đang phải đi làm nuôi con, các chú đừng đến quấy rầy nữa. Họ hỏi về tôi thì vợ nói là đang đi chơi ở Đà Nẵng. Họ hỏi tôi có bị gì không? Vợ tôi nói là chú nên tự hỏi chú câu ấy, xem chú có bị gì không. Họ còn hỏi cả mẹ vợ tôi là tôi có bị bệnh tật gì không. Bà nói là nói khoẻ mạnh bình thường; người như nó thì ai bảo bệnh tật gì.

Buổi chiều họ lại gọi cho vợ tôi là tôi ở Đà Nẵng thì ở đâu để họ báo CA Đà Nẵng gặp tôi để làm việc? Làm vợ thì phải biết chứ. Vợ tôi nói là "các chú cứ đi tìm đi, tui không biết."

Xế trưa, về KS nơi tôi nghỉ. Vợ mới đi tiếp khách, xin về trước. Vợ ôm lấy tôi khóc lóc, cô ấy nói là quá mệt mỏi. Tôi chỉ còn biết bảo vợ cứ khóc lóc cho hết, đừng để trong lòng thêm mệt.

3/11: Không thấy mấy tay CA kia gọi lại cho vợ tôi. Ông Quận và ông Triết cho vợ tôi biết là mọi chuyện vẫn tốt. Ông Triết nói là ông đã chuẩn bị hết rồi, đừng lo gì. Chẳng qua chế độ sắp sụp đổ nên nhiều người muốn dây vào để được tiếng thôi.

5/11: Vợ liên lạc với ông Quận và ông Triết. Cả hai đều rất vui. Ông Triết nói nhờ sự chịu đựng của vợ chồng tôi mà ông được như thế này. Không lâu nữa đâu.

6/11: Khuya, khoảng 1h30 sáng. Ông Quận đến gõ cửa nhà gọi vợ dậy và cho gặp ông Triết qua điện thoại. Ông Triết thông báo là họ mới họp xong lúc 11h đêm. Người ta đã quyết định trao quyền lực cho ông Triết. Tuy nhiên, phải đến sau khi QH kết thúc kỳ họp thì mới chính thức. Ông cho biết là khoảng thứ 2, thứ 3 gì đấy ông sẽ vào Đông Hà (cùng một đoàn) nữa để gặp gỡ công khai vợ chồng tôi. Vợ tôi vui lắm vì đã quá mệt mỏi, một mình phải lo cho 2 đứa con dại, một ông chồng và gia đình bên ngoại nữa.

Ông Triết có nói là bây giờ cháu không hiểu được đâu, đến lúc đó cháu mới thấy mọi chuyện thế nào.

7/11: Buổi trưa vợ tiếp đoàn khách CA tỉnh; người ta gọi điện mời ông Quận đến. Vợ tả, ông mặt mày vui tươi hơn hờ. Ông Quận cho biết là người ta đã bố trí (kể cả đặt tiệc...) để thứ Hai hoặc thứ Ba tuần tới là đoàn của ông Triết vào, gồm khoảng 20 người. Ông dặn vui "lúc đó thì cố gắng vênh mặt lên mà làm cao." Mọi chuyện chơi như đã thắng lợi. Ông đề nghị lui trả tiền khách sạn, sang thứ Hai hãy trả cho họ 3 triệu, trong tổng số

4.340.000VNĐ. Rồi hẹn vài hôm nữa thanh toán tiếp. Tôi biết họ muốn như thế nhưng sợ tôi bực mình, hơn nữa biết tôi đã lần lữa với KS rồi nên không muốn đẩy tôi vào thế khó. Chính vì thế, ông Quận mới bảo vợ về ti tê với tôi, thuyết phục tôi. Vợ gọi điện gặp ông Triết, ông gửi lời cảm ơn tôi. Ông cho biết là đã chi ra hơn 6 tỷ USD để lo vụ này (tất nhiên chưa tính số tiền mà ông tính chi cho vợ chồng tôi).

Hai tôi liền, 6&7/11, người ta bố trí để ông Mạnh và ông Hải đi cùng nhau vào các tỉnh lũ lụt miền Trung (Phú Yên và Khánh Hoà). Tuy nhiên, nếu tinh ý thì mặc dù hai người này có vẻ như đi cùng nhau nhưng bao giờ cũng phải giữ khoảng cách nhất định; khi ngồi làm việc với các quan chức địa phương họ không được ngồi cạnh nhau). Khi quay cảnh làm việc với tỉnh Khánh Hoà, nét mặt ông Hải lộ rõ sự lo lắng.

8/11: Hẹn KS tối mai, 9/11 sẽ thanh toán tiền. Vì trước đó đã hẹn trả cho họ vào cuối tuần, tức ngày Chủ nhật. Kế hoạch là trả trước cho họ 3 triệu, đã thống nhất với ông Quận và ông Triết.

9/11: Đầu buổi tối, nhân viên KS đã đập cửa hỏi tiền. Nói với họ là đang đợi. Mãi tới 9h tối vợ mới tới KS. Vợ đưa đi ăn rồi cho biết là ông Triết “năn nỉ” là khoan hãy trả tiền cho KS, trưa ngày mai ông sẽ dẫn đầu một đoàn vào gặp vợ chồng tôi và họ sẽ đưa tiền cho, trước hết là để trả khách sạn. Tôi lại phải về nói khó với KS, hẹn họ là tối mai sẽ trả. Vợ cho biết là vừa cùng ông Quận đi kiểm tra việc chuẩn bị ở nhà hàng Hùng Vương, để ngày mai đón đoàn của ông Triết vào.

Vợ tôi đã dọa ông Triết là nếu ông không vào thì chúng tôi sẽ đưa hai con ra HN luôn.

10/11: Buổi sáng không thấy có tin tức gì. Trưa, khoảng 11h20, vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Họ nói là đang trên đường ra sân bay. Nhưng vợ lại nghe tiếng vọng ra như thể là đang có cuộc họp. Vợ hỏi có phải đang họp không thì họ thú thật là đang họp.

Đầu buổi chiều, tôi ra tiệm Internet trên đường Hàm Nghi ngồi. Bắt tay vào viết một bài viết mới, trong khi chờ đợi tin tức từ vợ.

Mãi đến khoảng 6h50, vợ mới đến. Cho biết là mới từ Cam Lộ về. Thì ra, một đoàn gồm ông Triết, ông Phú Trọng và ông Tấn Sang vào, Ông Triết gầy xòm, hốc hác. Ông Trọng và ông Sang cũng thế. Họ giới thiệu (vợ làm như không biết gì) là ông Trọng và ông Sang sẽ thay vị trí của ông Triết và ông Dũng (nghĩa là ông Triết sẽ thay ông Mạnh). Họ cho biết là ngày mai, một đoàn khoảng 20 người sẽ vào gặp vợ chồng tôi. Lúc chia tay, ông Triết bóp bóp tay vợ tôi khi bắt tay và nói khẽ, “cố gắng lên cháu, mọi việc sắp thành công rồi.”

Sau đó ông Quận và ông Triết cho biết là họ không vào nhà hàng Hùng Vương như dự kiến mà lên Cam Lộ rồi đột ngột gọi vợ tôi, như thể vợ tôi đi tiếp khách bình thường và vợ chồng tôi không biết gì về kế hoạch vào Đông Hà của ông Triết. Đường như người ta vẫn chưa quyết xong (do có nhiều phe nhóm khác nhau đang tranh đấu quyết liệt) nhưng ông Triết sợ vợ chồng tôi làm thật nên ông buộc phải vào gặp vợ tôi trước. Ông và ông Quận dặn là bây giờ khoan hãy về KS Bru điện, mà thuê một KS nào đó cho tôi nghỉ tạm. Rồi vợ sẽ báo với KS Bru điện là tôi có việc đột xuất ra HN, sẽ vào thanh toán tiền sau.

Sau đó, tôi về KS Tony trên đường Lý Thường Kiệt nghỉ, lấy CMND của vợ để đưa cho khách sạn.

Vợ gọi điện cho KS Bưu điện. nói là tôi có việc gia đình, ra HN gấp, trong vòng 3 ngày nữa sẽ vào. Vợ đảm bảo nếu sẽ đứng ra thanh toán nếu có gì trục trặc (họ vẫn nghĩ vợ tôi là bồ của tôi). Nhân viên KS yêu cầu vợ phải đến ký vào giấy tờ.

11/11: Sinh nhật vợ. Sáng vợ đến chở tôi đi cắt tóc, vào mạng; trưa ra chợ về ăn phở trên đường Lý Thường Kiệt. Buổi chiều, tôi nằm chờ ở KS. Mãi tới khoảng gần 7h, nhân viên KS lên cho biết là bấm nút số 0 rồi gọi điện cho bạn gái. Tôi gọi cho vợ thì được biết vợ đang ở Cam Lộ, dặn tôi đợi.

7h15 tối, tôi ra mạng Internet ở 176 Lê Lợi. Mượn điện thoại di động của cô bé trông coi cửa hàng rồi liên lạc với vợ. Vợ vẫn đang ở Cam Lộ. Đến khoảng 9h30, bạn của vợ là Hoa đến đưa cho tôi 100 ngàn. Tôi đi ăn rồi về KS Tony nghỉ.

12/11: Sáng, vợ đến và kể cho biết chuyện hôm qua. Chiều tối qua, vợ đi tiếp khách ở Cam Lộ. Đoàn của ông Triết chưa vào được. Thay vào đó là ông Nguyễn Phú Trọng, ông Nguyễn Khánh Toàn và ông Đặng Văn Hiếu. Có cả ông Quận nữa. Họ vui vẻ hỏi han. Họ cho biết là một đoàn lãnh đạo NN sẽ vào gặp vợ chồng tôi, thu xếp cho chúng tôi một ít tiền rồi đề nghị chúng tôi không ra nước ngoài. Họ nói sẽ không công khai vụ này. Họ có hỏi là tại sao, ngày xưa lúc vợ tôi chưa ra nước ngoài chữa bệnh tôi không chạy vào một đại sứ quán nào đó mà tố cáo, đỡ rồi rắc phức tạp, và đỡ ảnh hưởng đến uy tín của đất nước. Vợ nói là "tại chồng cháu thương người." Họ nói đọc bức thư của nó viết thì đúng nó là người nhân hậu, thương người thật. Họ cũng cho biết là nước ngoài đã biết nhiều, có cả thư từ nước ngoài gửi đến nữa. Ông Toàn nói là "chú cháu mình ngu. Chú già rồi mà cũng ngu." Vợ có nghe lỏm họ nói là bây giờ thì chỉ có ông Triết mới quyết định việc đưa tiền cho vợ chồng tôi.

Họ có đề nghị vợ tôi tiếp một đoàn TQ sắp vào.

Cuối buổi, họ chẳng đưa cho vợ tôi đồng nào.

Vợ liên lạc với ông Triết (qua ông Quận), ông cho biết là chậm nhất thứ 6 ông sẽ vào.

13/11: Chiều, Tôi đọc báo dangcongsan.vn thấy tin ông Triết đã đi Singapore; mãi tới khoảng 8h tối, vợ mới đến KS.

Vợ cho biết là ông Triết gọi điện bảo bận không vào được, ông nói là bận họp (nhưng theo tôi ông sợ bị vợ tôi chửi nên bịa ra thế, thực ra ông đã đi Singapore). Thay vào đó, khoảng 5h chiều, người ta đón vợ tôi đi Cam Lộ. Tới nơi thì có ông Phú Trọng, ông Tấn Sang cùng mấy người khác nữa. Họ nói là ông Triết bận họp chưa vào được. Dự kiến ngày mai họ sẽ gặp tôi, khoảng 20 người để trao đổi. Trong đoàn có cả ông Trương Vĩnh Trọng nữa.

14/11: Buổi sáng, ông Phú Trọng gọi điện cho vợ tôi báo là ông bận họp ở HN; có gì ông sẽ gọi điện sau.

15/11: Sáng vợ đến cho biết là đã tìm ra người mượn 600 triệu trước đây. Anh ta buôn gỗ và đang nhờ Kiểm lâm để xin gỗ ra (bị bắt). Vợ liên lạc được với một ông thuộc Kiểm lâm tỉnh và cả người mua gỗ, ở BHXH tỉnh. Người ta hứa giúp.

Trưa, vợ liên lạc với ông Triết, qua ông Quận. Ông nói là ông muốn giữ uy tín của mình, nên không muốn gặp vợ chồng tôi ngay, hãy thông cảm cho ông. Tôi đoán là ông định giao cho ông Phú Trọng, ông Tấn Sang vào Đông Hà gặp tôi rồi ông chuẩn đi Singapore sớm, cho có vẻ ta đây "vô can". Không ngờ hai ông kia chẳng hiểu sao lại chưa muốn

gặp tôi.

Buổi tối vợ đi tiếp khách ở Cam Lộ, đoàn của ông Đặng Văn Hiếu (thứ trưởng CA, mấy hôm trước cũng có mặt trong đoàn của ông Phú Trọng, ông Tấn Sang) và một ông tên là Thành, hình như là tổng cục trưởng gì đấy của Bộ CA.

Ông Hiếu nói là ông đã đọc toàn bộ bức thư của tôi. Ông bảo "đọc mà chảy nước mắt". Cuối buổi ông có đưa cho vợ tôi 1 triệu, nói là "về cho cháu".

16/11: Ông Trương Vĩnh Trọng có gọi điện cho vợ tôi. Ông cho biết là họ đang bận họp. "Phải chờ ông Triết về, vì ông ấy là người quyết định." Ông nói, có nhiều người đưa bức thư tố cáo của vợ chồng tôi đến hỏi ông.

Vợ gọi cho ông Quận. Ông bảo ngày mai tiếp khách rồi trả tiền trước cho KS tôi ở 1 triệu (KS TONY). Vợ tôi không liên lạc được với ông Triết. Tôi đoán chắc ông sợ vợ tôi mắng.

17/11: Chiều vợ tiếp khách ở Quảng Trị, đến hơn 8h tối mới về. (Ông Quận và một số người khách ở Hà Nội), nhưng chẳng được đồng nào (Ủy ban tỉnh nợ). Khoảng hơn 7h tối, tôi đi ăn tối về, nhân viên KS hỏi tiền phòng. Vợ về, tôi rất tức giận ông Triết và trút hết cả lên đầu vợ, khiến vợ tôi cũng rất bức xúc. Vợ tôi về gọi điện cho ông Triết và nói là tôi bảo ông là "đồ ngu, đồ chó, chỉ biết nghĩ đến mình chứ không biết nghĩ đến ai cả." Ông Triết nói là khi nào về nước ông sẽ vào ngay. Ông xin lỗi, ông bảo tôi giận là có lý.

18/11: Vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Triết bảo "Hùng nghĩ chú thế nào thì nghĩ, chú ở ngoài này biết mình phải làm gì. Nói Hùng cho chú xin lỗi." Ông bảo để ông tranh thủ thu xếp rồi vào.

Vợ hẹn với KS Tony là tối đến trả tiền.

Tối, vợ tiếp ông Tấn Sang, ông Đặng Văn Hiếu ở Cam Lộ. Tôi có gọi điện hỏi thì vợ nói là "đoàn Hà Nội." Tôi hỏi đoàn Hà Nội là ai? Vợ nói ông Sang. Tôi hỏi "ông Trương Tấn Sang à, cho anh gửi lời chào tới ông Sang và mọi người nhé." Nghe vợ kể lại, ông Sang có vẻ gật gù. (Vì điện thoại mở loa ngoài).

Ông Hiếu đưa cho vợ tôi 1,5 triệu.

19/11: Trưa, vợ mới đến và trả trước cho KS 1 triệu. (trong tổng số gần 1,7 triệu). Vợ nói mới gọi cho ông Triết. Ông cho biết là chiều mai, sau khi họp QH xong ông sẽ vào, có thể hơi muộn, do họp kéo dài. Buổi sáng vợ bám theo tay buôn gỗ để lấy tiền (600 triệu), đang phải vận động vài người nữa mới có thể lấy được gỗ ra.

20/11: Chiều tối, vợ đi tiếp khách tại Cam Lộ (ông Đặng Văn Hiếu, ông Thành, ông Quận, ông Tiểu, ông Thắng...). Ông Triết, ông Sang và 2 người nữa có gọi điện cho vợ tôi. Họ đều gọi vào số máy công khai của vợ tôi. Họ nói là chịu khó đợi vài hôm nữa. Họ cần phải gặp tôi để làm việc với tôi. Họ sợ tôi có tiền tôi sẽ ra nước ngoài.

Tối, vợ có gọi điện cho ông Triết. Ông nói là hãy thông cảm cho ông, Hùng nói đúng nhưng có nhiều việc chú phải theo tình hình.

Ông Thành nói câu chuyện như thế chỉ có lũ ngu mới không tin. Ông Quận cho biết là ông Triết đã thuê người dịch thư tố cáo của tôi sang tiếng Anh và đưa cho các đoàn nước ngoài đọc (bí mật). Ông Triết dặn ông Quận đừng nói cho vợ tôi biết.

21/11: Sáng và trưa, tôi gửi bài “Sự xuống cấp của đạo đức xã hội trong nền KTTT và thủ phạm của nó” cho hàng loạt địa chỉ email đã có. Bài viết do chị Phạm Thị Hoài biên tập, chị cũng có vài góp ý.

Chiều tối, xe của CA tỉnh đón vợ tôi vào Huế gặp các ông Triết, NP Trọng và nhiều quan chức cao cấp khác nữa. Họ nói là chiều thứ 3 tới sẽ gặp tôi. Những người khác đều nói thế, không riêng gì ông Triết. Cả ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải cũng sẽ gặp tôi. Buổi tối vợ ngủ lại Huế, sáng mai mới về.

22/11: Gần trưa vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Quận bảo vợ động viên tôi cố gắng. Ông Triết cũng vậy.

23/11: Sáng, ông Triết và ông Sang gọi điện thông báo là ngày mai họ sẽ vào gặp vợ chồng tôi (họ gọi vào số máy công khai của vợ tôi).

24/11: Sáng, ông NP Trọng gọi điện cho vợ thông báo là họ sẽ vào gặp vợ chồng tôi vào chiều tối.

Chiều tối, vẫn không có tăm hơi gì. Tôi gọi điện cho vợ, vợ nói từ trưa đến giờ vẫn không có ai gọi điện cả. Chỉ có một người không rõ là ai gọi điện động viên, bảo là “mọi việc sắp xong rồi, chú luôn ủng hộ vợ chồng cháu, hãy cố gắng lên.”

Khoảng 6h22 tối, tôi tung THƯ TỔ CÁO, thư gửi QH, hai bài báo (“Từ chuyện ý thức...” và “Sự xuống cấp của đạo đức xã hội...”) cùng thư ngỏ gửi đại sứ Mỹ.

25/11: Buổi chiều, tôi gửi tiếp một số thông tin bổ sung, kèm theo thư của đài Tiếng nói Việt Nam Tự do (RFVN) đề nghị trả lời phỏng vấn và thư trả lời của tôi (hẹn trong một hai hôm nữa).

Tối, tôi đi ăn thịt chó (Lê Lợi). Khoảng hơn 6h tối, về ngang qua quán cháo gà vẫn thường ăn thì gặp vợ đang đợi. Vợ cho biết là, chưa gặp được ông Triết. Lát nữa về sẽ gọi điện gặp. Tôi nói với vợ “Người tính không bằng trời tính”. Vợ nói câu này ông Thành Công an cũng đã nói. Vợ nói là ông Quận cũng nói là các phe phái đấu đá nhau thôi. Tôi bảo vợ nói với ông Triết là hãy cho chế độ này sụp đổ đi, còn tiền nong thì ông cho bao nhiêu thì cho, chúng tôi không đòi hỏi gì đâu.

26/11: Sáng, gặp vợ. Ông Triết nói với vợ tôi là ông “tính sai mất một nước cờ” (ông bỏ đi Singapore dự Hội nghị APEC thay vì vào gặp vợ chồng tôi, mà giao cho ông NP Trọng và ông Sang nhưng cuối cùng hai người này không hiểu vì lý do gì đã không gặp tôi). Ông gửi lời xin lỗi tôi. Ông bảo đang bận họp. Chiều 6h nói chuyện tiếp với vợ. (Về đề nghị của tôi, ông chưa nói gì.)

27/11: Vợ gặp ông Tiểu. Ông cho biết là ông Triết đã chính thức nhận chức. Sang đầu tháng sẽ công khai.

Vợ liền gọi điện gặp ông Triết. Ông nói là ông đã nhận chức vụ cao nhất. Mọi chuyện bây giờ đã um ra. Sắp tới, ông Mạnh, ông Hải, ông Dũng sẽ bị sa thải. Sang thứ Hai, muộn nhất là thứ Ba, ông sẽ giao tiền cho vợ chồng tôi. Trước mắt là 5 tỷ. Sau này ông sẽ thu xếp giao thêm 3 tỷ nữa.

Ông cho biết là trong các cuộc họp, ông Hải, ông Mạnh vẫn phản ứng dữ dội lắm. Nhất là ông Hải. Nhiều người vẫn còn ủng hộ ông Mạnh. Không đồng ý sa thải ông Mạnh. Ông Hải, ông Mạnh còn dọa là sẽ cho tôi đi tù, thậm chí tử hình vì tội phản quốc. Ông Triết

doạ, “bây giờ chúng cứ đang trong tay tôi. Các anh mà cưỡng lại là tôi giao chúng cứ cho vợ chồng nó, cho tung lên mạng.” Ông cũng thừa nhận với cả ba ông này là ông đứng sau lưng vợ chồng tôi.

Vợ tôi bảo ông cho bao nhiêu tiền thì cho. Ông nói, “không phải là cho mà vợ chồng cháu xứng đáng với số tiền đó.”

Ông Quận khuyên tôi (qua vợ tôi) là khoan hãy trả lời phỏng vấn đài phát thanh nước ngoài (RFVN). Cứ nhận xong tiền rồi muốn làm gì thì làm.

Ông Triết nói với vợ tôi là hẹn họ thứ Hai trả hoặc lấy tiếp tiếp khách trả. Để cho ngoài này bọn họ biết vợ chồng cháu đang tung thiếu nên sẵn sàng làm liều. Cho chúng nó run sợ.

Ông Thành gọi điện cho vợ nói là hoãn nên chưa vào được. Trưa 28/11 sẽ vào. Mọi người nói ông Triết cao tay.

Ông Nguyễn Thanh Thắng (PGĐ CA Quảng Trị) mới ở HN vào cho vợ tôi biết là đã có quyết định về những người sẽ vào gặp tôi. Ông Mạnh và ông Hải xin đi theo nhưng người ta không cho.

Ông Tiểu nói với vợ tôi rằng người ta ngại gặp tôi vì vừa nể phục, vừa sợ.

28/11: Ông Quận nói không có gì thay đổi cả. Kế hoạch vẫn như thế. Ông Triết bận, vợ không gặp qua điện thoại được.

29/11: Vợ liên lạc điện thoại với ông Quận và ông Triết. Ông Triết cho biết là bây giờ chú đã có quyết định trong tay rồi. Không sợ gì nữa. Ông Quận bị ốm. Ông Triết nói là trước mắt ông Quận sẽ nhận tiền và đưa cho vợ chồng tôi một ít. Nằm trong tài khoản của người nhà ông Quận. Còn lại sẽ đưa sau. Ngày mai, thứ Hai 30/11 ông Quận mới ra HN. Ông nói lần này ra ông sẽ kết thúc công việc. Không đi theo ông Triết nữa.

Vợ tiếp ông Thành (Bộ CA). Ông có nói là cùng lắm thì chạy vào Đại sứ quán chứ sợ gì. Không có pháp luật thì có ông Trời.

30/11: Tôi, vợ đi tiếp khách ông Đặng Văn Hiếu (thứ trưởng) và ông Thành (BCA). Vợ cho biết qua điện thoại là người ta đã quyết định chuyển tiền cho vợ chồng tôi vào ngày mai, đồng thời người ta sẽ thu xếp vào gặp tôi.

1/12: Trưa tôi gặp vợ thì mới biết là hôm qua ông Thành và ông Hiếu “xúi” vợ tôi là cứ nói chuyện người ta sắp chuyển tiền qua điện thoại cho tôi. Thực ra, tiền mà vợ tôi muốn nói là tiền của ông Triết, chứ không phải là tiền của Nhà nước. Họ bảo với vợ tôi là “cứ cho người ta biết chứ sợ gì.” Họ nói ông Triết tính cao nhưng hoá ra thấp, cuối cùng làm khổ bao người khác. Tôi qua, khi gọi điện cho ông Quận và ông Triết, ông Triết có ý trách vợ tôi. Nhưng cô ấy cũng thẳng thắn nói lại cho ông biết những nỗi khổ của mình.

Tối 1/12, vợ tôi lại tiếp ông Thành và ông Hiếu ở Cam Lộ. Khi tôi gọi điện cho vợ (vào số máy công khai), hỏi về tin tức, vợ nói là “không có gì cả. Chưa thấy ông Quận gọi điện.” (Lại do hai ông kia xui.) Tôi bảo vợ gửi lời chào và cảm ơn hai ông Thành và Hiếu. Sau khi về, vợ gọi điện cho ông Quận thì ông ấy mắng. Nhưng ông cũng nói là ông không sợ. Ông “chửi” ông Triết dữ lắm. Ông rất tức ông Triết, nhưng cũng dặn vợ tôi đừng nói với ông Triết.

Buổi tối xem thời sự, lại được chứng kiến bộ mặt của ông Mạnh và ông Hải khiến tôi rất

bức xúc. Kết hợp với tình hình ông Quận lại lỡ kế hoạch và không thấy phía Bộ Chính trị có kế hoạch gì, tôi quyết định đi tung thư lên mạng tiếp (lần thứ 10). (Mãi sáng hôm sau gặp vợ mới biết là ông Thành và ông Hiếu cho biết ngày hôm sau người ta sẽ vào gặp vợ chồng tôi.) Vợ có điện gặp ông Triết trong chốc lát, ông cứ nói lui nói tới lời xin lỗi.

2/12: Anh Lý Trinh Châu của đài Tiếng nói Việt Nam Tự do (RFVN) gọi điện thoại tới KS 3 lần nhưng không gặp tôi. Anh ta báo qua email. Sau đó tôi đã gặp anh qua điện thoại (nhờ điện thoại của chủ tiệm Internet). Anh Châu đã lên chương trình để tôi lên sóng trong chương trình Tiếng nói Đồng bào Quốc nội của đài RFVN, khoảng 11h sáng, giờ VN (8h tối giờ Cali). Tuy nhiên, sau đó chừng hơn 12h anh gọi lại thì chỉ nói được vài câu là máy hết pin. đành phải báo qua email cho anh biết và hẹn vài hôm tới sau khi tôi mua điện thoại.

Tôi, vợ lại đi tiếp ông Hiếu và ông Thành ở Cam Lộ. Hai ông này đã rời Đông Hà nhưng lại được “lệnh” quay lại Đông Hà để “trấn an” vợ chồng tôi. Khi tôi liên lạc với vợ, hai ông gửi lời chào và động viên tôi. Họ nói là luôn ủng hộ vợ chồng tôi. Họ dặn vợ về nói với tôi là đừng manh động gì nữa, nhất là đừng gọi điện ra nước ngoài. Ngoài kia mọi chuyện đang rối tinh rối mù lên, báo chí nước ngoài đã vào cuộc. Nhiều thư từ, công văn... tới tập gửi tới Chính phủ VN. Hai ông này nói là kiêu gì chế độ này cũng sụp đổ. Các vị trong Bộ Chính trị đang đấu đá nhau dữ dội. Tôi gửi lời cảm ơn ông Hiếu và ông Thành. (Hai ông, đặc biệt là ông Hiếu, còn dặn vợ tôi đừng đưa điện thoại cho tôi, sợ tôi liên lạc ra nước ngoài. Họ bảo “hãy nghĩ đến đất nước VN này.” Ông Hiếu nói là “chú nghi có người đứng sau lưng vợ chồng cháu, nhưng cháu không chịu khai. Dù sao thì có người đứng sau lưng cũng tốt.”

Vợ gọi cho ông Quận và ông Triết. Ông Triết nói là "chú biết Hùng đang nghĩ gì về chú, nhưng hãy thông cảm cho chú, chú chơi ván bài và biết mình phải chơi thế nào." Ông dặn vợ tôi đừng nói gì làm lộ chuyện ông đứng sau lưng vợ chồng tôi nữa. Vợ tôi nói là “do mấy ông Công an kia xui.” Ông Quận cho biết là số tiền ông Triết hứa cho ông đã nắm trong tay rồi.

3/12: Buổi sáng vợ đến, tôi định lấy điện thoại nhưng vợ có ý khuyên là không nên, vì ông Hiếu dặn đi dặn lại rất kỹ. Sau vợ đành phải nói là trưa quay lại đưa cho tôi.

Buổi chiều, tôi lại tung thư lên mạng tiếp (lần thứ 11). Vợ bị sốt nên buổi trưa và chiều tôi ở nhà, không tiếp khách cũng như gọi điện cho ông Quận và ông Triết.

10h tối, bà cố ngoại của vợ mất. Thật đau xót, tôi những mong có tiền để thuê người giúp việc chăm sóc cô cũng như giúp đỡ cô. Thế mà rồi không kịp.

4/12: Sáng, 7h15, ông Hiếu gọi điện cho vợ báo là trưa nay ông Sang, ông Hiếu và một số người nữa sẽ vào Đông Hà.

Chiều tối, ông Tiểu báo tin là đã vào Huế nhưng đang phải chờ một người quan trọng nữa, ngày mai họ mới ra Đông Hà.

Vợ gọi cho ông Quận và ông Triết. Cả hai ông đều tỏ ra vui vẻ, cho biết là tình hình vẫn tốt. (Ông Hiếu cũng nói là tình hình thuận lợi cho 2 vợ chồng cháu; vợ gọi với ông Hiếu qua sim khác.) Ông Quận nói là nếu không có vợ chồng cháu thì mơ một đời ông Triết cũng không được như ngày hôm nay. Nhờ thế ông mới có chức vụ cao nhất, và ông có vẻ như muốn lợi dụng vợ chồng cháu. Tôi thì lại muốn nhờ bàn tay của ông để lật đổ chế độ này. Không hiểu sao ông Quận lại bảo vợ tôi, “Chú biết thằng Hùng đang nghĩ gì. Chú

chưa gặp nó nhưng chú đọc được suy nghĩ của nó.” Phải chăng ông đọc được ý nghĩ của tôi qua bài viết “Sự xuống cấp của đạo đức xã hội...”?

Buổi tối, xem TV lại thấy ông Mạnh về tiếp xúc cử tri ở Thái Nguyên. Càng thêm bực mình, tôi lại đi tung thư tố cáo lên mạng tiếp. (Lần thứ 12).

5/12: Gần trưa gặp vợ. Không thấy ai gọi điện cả. Tối, vợ không đến mà chỉ đến gửi tiền ăn ở quán cháo gà. Ông Hiếu nói có gì ông sẽ thông báo, ông luôn trực điện thoại 24/24h cho vợ tôi. Ông luôn ủng hộ vợ chồng tôi.

Tối, đột nhiên thấy diễn ra Hội nghị Quân chính Toàn quân; hơi bất ngờ, vì năm 2009 đã diễn ra một lần vào tháng 6. Ông Mạnh phát biểu “giao nhiệm vụ” nhưng khuôn mặt đã không dấu nổi vẻ mệt mỏi. Cuối bài phát biểu chỉ thấy hội trường vỗ tay lẹt đẹt, người vỗ người không.

6/12: Sáng, sau khi tắm tấp xong. Tôi tính nhanh chân đi tung lên mạng thêm lần nữa, kéo họ bố trí gặp sớm thì mình khó có cơ tung lên tiếp. Tuy nhiên ra mạng một lúc, chưa kịp tung thư lên tiếp thì vợ chở con trai Lê Quảng Hà đến. Vợ cho biết là hôm qua ông Trương Tấn Sang có gọi điện. Ông nói là 8h sáng thứ Hai khoảng 6 người do ông Triết dẫn đầu sẽ gặp tôi tại Công an Quảng Trị. Ông cũng nói là chế độ này kiểu gì cũng sụp đổ. Người ta điện thoại, fax... hỏi về vụ việc nhiều lắm. Ông dặn đừng nói chuyện điện thoại với đài nước ngoài.

Thế là tốt, không cần phải tung lên ngay mà đi ăn sáng đã. Đảng nào thì mình vẫn có cơ vì ngày mai mới gặp cơ mà.

Ông Quận và ông Triết cho biết tình hình vẫn tốt.

7/12: Chẳng có cuộc gặp nào cả. Tối hơn 8h vợ mới đến quán cháo gà cho biết tình hình. Ông Tấn Sang có gọi lúc chiều và tối ông lại gọi đến nhà hàng Phúc Khang. Ông nói là trước sau gì người ta cũng phải gặp vợ chồng tôi. Bây giờ 10 người thì đến 11 người tin vào câu chuyện của chúng tôi, không nghĩ là chúng tôi “phản quốc” nữa. Ông gắng hỏi là “cháu có tiền phải không?” Vợ tôi nói là “không, làm gì có. Nếu có thì đi làm thế này làm gì?” Ông cứ bảo là “Chú biết, đừng có giấu” nhưng vợ tôi vẫn một mực phủ nhận (ông Quận đã dặn vợ tôi từ trước). Ông Sang nói là phải đợi ông Triết vào để gặp vợ chồng tôi. Vợ tôi hỏi tại sao ông Triết chưa vào, ông trả lời là ông Triết đang bận (?) Đi theo ông Sang có nhiều người, trong đó có một ông xưng tên là Sinh, nói giọng lớ lớ như Việt Kiều. Ông hỏi han vợ tôi cận kề và ghi âm. Ông Sang bảo vợ tôi có gì cứ khai hết (trước đó ông Quận đã dặn vợ tôi là ai hỏi cứ khai hết, không dấu giếm như hỏi trả lời các đoàn ngoại giao nước ngoài nữa). Trước khi vợ tôi đến gặp tôi, ông Sang dặn là có gì lát nữa ông sẽ gọi và sáng mai ông sẽ liên lạc với vợ tôi.

Buổi trưa, khách sạn hỏi tiền. Tôi hẹn ngày kia sẽ trả. Vợ nói là tại vì ông Quận cứ một hai năn nỉ “thương chú”. Vợ bảo “cháu thương chú thì ai thương cháu?” Ông bảo vợ tôi thuyết phục tôi về nhà ở (chắc chắn là để ông Triết nói với những người khác là vợ chồng tôi hết tiền, phải trốn khách sạn về nhà ở). Nhưng vợ tôi không nói, mãi tối 7/12 mới nói với tôi. Bởi cô ấy biết là tôi không bao giờ muốn về ngôi nhà ngọt ngào đó nữa. Vợ tôi liên lạc với ông Triết. Nói chuyện được một lát. Ông lại gửi lời xin lỗi. Vợ tôi nói, “Chú nói mãi thế mà không thấy chán à?” Hai ông nói là “tình hình vẫn tốt.”

Theo kế hoạch thì 9/12, ông Triết sẽ lên đường đi công du nước ngoài và đến 18/12 mới về. Không hiểu mọi chuyện thế nào. Chắc là địa vị của ông Triết lại lung lay. Hoặc ít nhất

là người ta đang cố tìm cách “câu giờ” để gạt ông này.

5h chiều tôi lại gửi THƯ TỐ CÁO đến hàng loạt địa chỉ email trong và ngoài nước (lần thứ 13).

Buổi tối xem thời sự thấy ông Dũng và ông Hải được người ta bố trí ngồi cạnh nhau trong cuộc hội nghị bàn về “biến đổi khí hậu”.

8/12: Vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Trưa vợ tôi đến nói là ông Quận năn nỉ cho ông đến tối (hoãn trả tiền KS). Vì tôi đã hẹn KS vào ngày 9/12 nên cũng không vấn đề gì. Ông Sang gọi điện cho vợ báo là chiều ông sẽ cùng ông Nguyễn Sinh Hùng vào nhưng chiều cũng chẳng thấy (vợ cho biết họ bảo đang ở Huế, mai ra). Ông Triết trong ngày hôm nay hoặc muộn nhất ngày mai sẽ lên đường đi công cán nước ngoài 10 ngày. Chẳng biết tình hình thế nào, trong khi ông Quận và ông Triết đều nói là “tình hình vẫn tốt.”

Tối, tôi lại gửi thư tố cáo tiếp (lần thứ 14). Xem thời sự thấy ông Dũng “đổi thoại” với giới luật sư.

9/12: Một ngày thảm họa.

Sáng, gửi thư tố cáo (lần thứ 15) tới hàng ngàn địa chỉ email trong và ngoài nước.

Gần trưa, vợ đi tiếp khách ở Cam Lộ với ông Trương Tấn Sang. Có nhiều thành viên trong đoàn (cả ông Nguyễn Sinh Hùng). Ông Quận cũng có mặt.

Tôi chưa có tiền gửi khách sạn nên không hề muốn về lại KS. 7h30, vợ nhờ Hoa (bạn tiếp viên) đưa đến cho tôi 100.000VNĐ. Sau khi ăn cháo gà xong, tôi lại ra tiệm Internet ngồi chờ vợ về để lấy tiền trả cho KS. Buổi tối có thêm đoàn người TQ, họ phỏng vấn và ghi âm vợ tôi, cô ấy kể lại toàn bộ sự thật chứ không như lần tiếp các đoàn ngoại giao lần trước. Tôi vẫn phải chờ vợ, vì không muốn về KS, họ đã hỏi tiền từ mấy hôm nay, tôi hẹn hôm nay trả rồi, không thể hẹn thêm được nữa. Trong khi đó, ông Sang và mấy người trong đoàn, kể cả ông Quận, cứ một hai giờ vợ tôi lại. Vợ gọi điện về cho chủ KS, họ bảo là không sao, sẽ không đòi tiền tôi. Vợ gọi điện bảo tôi về KS nghỉ. Nhưng tôi còn mặt mũi nào nữa. Chẳng thà thuê nhà nghỉ nào đấy trú tạm. Tôi bảo vợ kể cả đợi đến 12h đêm cũng đợi. Bị sức ép của nhiều bên, bức xúc quá, vợ uống nhiều rượu vào và khai ra hết chuyện ông Triết ở sau lưng vợ chồng tôi, kể cả chuyện ông hứa cho 5 tỷ USD. Ông Quận cố can ngăn nhưng không được. Ông Sang bảo, ông ủng hộ. Họ hẹn là chiều mai, 4h đoàn TQ sẽ gặp cả tôi. Ông Quận ngồi bàn thân, chết lặng. Vợ tôi dọa họ là nếu mai không thu xếp thì chúng tôi sẽ ra HN.

Vợ tôi đi taxi về tiệm Internet đón tôi lúc khoảng hơn 10h đêm. Cô ấy không có tiền đưa cho tôi trả khách sạn vì mấy hôm vừa rồi toàn tiếp những người liên quan đến vụ việc của chúng tôi, mà họ thì lại không đưa cho vợ tôi xu nào (ông Triết, ông Quận, ông Sang muốn tôi bỏ khách sạn về lại nhà bà ngoại để cho người ta thấy là chúng tôi đang gặp khó khăn thực sự). Sau đó, chúng tôi đi taxi về nhà bà ngoại ngủ.

10/12: Sáng tôi rời khỏi nhà bà ngoại vợ từ sáng sớm, không đánh răng, rửa mặt gì cả. Tôi ra tiệm Internet Bưu điện Hàm Nghi, nhưng phải đợi tới khoảng 7h30 người ta mới tới mở cửa. Khoảng 10h30, vợ ra cho biết tình hình. Thì ra, ông Quận đã phỏng vấn khả năng vợ tôi say rồi khai ra hết nên trước đó ông đã mua chuộc tay phiên dịch. Đền đoạn vợ tôi khai về ông Triết, tay phiên dịch không dịch cho bọn TQ nghe. Buổi sáng ông Sang có gọi điện cho vợ tôi, báo là chiều người ta sẽ vào gặp tôi.

Trưa tôi ăn cơm ở góc đường, rồi trở lại tiệm Internet ngồi; tiếp tục gửi thư tố cáo qua mạng (lần thứ 16, đã gửi từ 10h sáng). Đến khoảng 4h chiều vợ ra. Vợ cho biết là ông Quận bảo cứ về nhà bà ngoại nghỉ đi, tối mai ông sẽ từ HN vào rồi ông cho người đem vali chứng cứ đến cho tôi. Đây là số chứng cứ mà ông đã photo, chụp hình được từ ông Triết (lúc ấy ông Triết mới nhận chứng cứ do ông mua của Ban Chuyên án, trước một cuộc họp, ông giao cho ông Quận cất giữ, ông Quận đã nhanh tay thừa cho mình một bộ). Ông nói, trong trường hợp vợ chồng tôi ra Đại sứ quán nào đó thì phải có chứng cứ. Ông nói là ông bị bệnh tim, sợ chẳng sống được bao lâu nữa; ông muốn cho chế độ này sụp đổ. Mấy hôm trước ông bị đột quỵ, phải vào viện nằm 2 hôm nhưng ông giấu không cho vợ tôi biết vì sợ cô ấy lo. Số tiền 5 tỷ ông Triết đã giao hết cho ông rồi. Ngoài ra, còn 1 tỷ của một người bí mật nào đó tặng vợ chồng tôi nữa. Ông Quận có nối máy cho vợ tôi gặp ông Triết. Ông nói là hãy thông cảm cho ông. Bây giờ chứng cứ ông nắm trong tay nhưng nếu tung lên bây giờ thì sẽ ảnh hưởng đến đất nước Việt Nam. Cả ngày mệt mỏi, nhưng được tin từ ông Quận như thế (về số chứng cứ) tôi cũng vội bớt phần nào, và xem ra hy vọng lại mở ra. Tôi quyết định về nhà bà ngoại vợ. Chúng tôi thậm chí cũng đã lên kế hoạch ra HN. (Mấy hôm trước, ông ĐV Hiếu có nói với vợ tôi là nếu chúng tôi ra HN thì báo trước cho ông để ông cho người đón.) Vợ cho biết là ông Sang cũng muốn chế độ này sụp đổ. Vợ nghe lỏm được ông Sang và ông Sinh Hùng nói chuyện, ông Hùng cũng muốn chế độ này sụp đổ (?!). Ông Quận dặn vợ tôi bảo tôi liên lạc với nước ngoài. Tôi liền gửi email cho anh Lý Trinh Châu, cho số điện thoại của vợ, đề nghị anh liên lạc lại và bố trí chương trình lên sóng.

Tối, vợ đi tiếp khách về. Vợ có gọi được cho ông Sang. Ông Sang nói, "Hãy thương lấy đất nước VN này" (!?). Ông Quận cho biết tối mai, khuya, ông sẽ cho lính đem vali chứng cứ đến cho vợ tôi. Ông nói, bây giờ ông "phải làm theo lương tâm thôi. Vợ chồng cháu chịu đựng một năm qua như thế là đủ rồi. Giao cho thằng Hùng nó muốn làm gì thì làm." Ông bảo, như thế là phải biết ơn ông lắm đó. Ông nói là bọn họ bây giờ mỗi người một ý, không phải đấu đá nhau, nhưng sợ khi làm việc với tôi rồi, vợ chồng tôi có tiền sẽ ra nước ngoài, rồi tố cáo tiếp.¹ Ông nói, khi ông giao chứng cứ, ông chỉ mong tôi đừng làm gì để ảnh hưởng đến VN. Kẻ địch đang dòm ngó Việt Nam. Ông bảo ông thấy tôi khôn khổ như thế nên ông thương.

11/12: Sáng ra mạng. Nhận được hồi âm của anh Lý Trinh Châu. OK, anh sẽ bố trí.

Tối, khoảng 8h tối, vợ gọi điện cho ông Quận (lấy sim của tôi chưa dùng). Ông cho biết là đang ở HN (nghe tiếng rất ồn trong điện thoại). Sáng mai, 9h gọi lại cho ông để ông cho biết tình hình. Lẽ ra ông đã vào Đông Hà nhưng ông Triết dặn ông ở lại để nắm tình hình giúp ông. Vợ tôi nói "Chồng cháu gửi lời cảm ơn chú, bảo sau này sẽ dựng tượng cho chú." Ông mắng là ông không thích nịnh bợ như thế. Ông bảo đừng lo, chứng cứ đang ở nhà ông chứ không phải ở Hà Nội. Hôm ông Triết đưa cho ông, ông có những 2 ngày để làm chuyện đó, mặc dù ông Triết đã khoá mã cặp. Ông gọi điện cho đệ tử tên là Năm (lửa) ở Đông Hà, bảo ra Hà Nội ngay, mang theo các phương tiện nghề nghiệp của ông. Hai người thuê khách sạn sao chụp lại toàn bộ tài liệu chứng cứ. Kể cả chứng cứ phạm tội của ông Triết. Ông bảo, "lần này đừng ngăn cản thằng Hùng nữa, để nó làm

¹ Thực ra trong thâm tâm, tôi không hề có ý định như thế. Thứ nhất, tôi ở trong cuộc chơi với ông Triết và tôi phải tôn trọng điều đó. Thứ hai, nếu tôi cứ tố cáo cho đến lúc chế độ sụp đổ thì Trung Quốc sẽ nhân cơ hội đánh chiếm Trường Sa ngay. Thứ ba, ông Triết cũng là người có khả năng nhất để đem lại một sự chuyển tiếp hoà bình cho đất nước.

theo ý nó. Chú biết nó là người sáng suốt, chú không phải bày cho nó.” Ông cho biết thêm là mặc dù Bộ Chính trị vẫn chưa đưa ra quyết định về tôi nhưng ông Triết vẫn không hề lên tiếng nữa lời nhằm ủng hộ chúng tôi. Ông nói, ông Triết quá nhát gan, quá sợ chết. (...) Ông Triết cũng đã từng một lần nói với vợ tôi: "Ai cũng có tội cả, chú cũng có tội nhưng chú không thể nói cho cháu biết được." Ông Quận có nói là việc đưa chứng cứ cho tôi cũng khiến ông suy nghĩ vì như thế là phụ lòng tin của ông Triết, nhưng ông nói, ông làm theo lương tâm của mình. Ông cũng muốn nghỉ ngơi để chữa bệnh, không thể cứ uống thuốc mãi được. Theo kế hoạch thì ngày 11/12, Bộ Chính trị sẽ họp và ra quyết định về tôi, đó là thời hạn cuối cùng. Chắc họ cũng đã biết chúng tôi đã liên hệ với đài Tiếng nói Việt Nam Tự Do (RFVN), đang chờ "on air". Cả ngày, vợ tôi không nhận được bất kỳ cuộc gọi đi tiếp khách nào, chuyện lạ. Ông Quận nói để ông cho người kiểm tra xem máy của vợ tôi có bị chặn không.

12/12: Vợ tôi liên lạc gặp ông Quận. Ông cho biết là tôi qua Bộ Chính trị họp đến 3h sáng; sau đó nghỉ và 5h sáng lại dậy họp tiếp, bàn về chuyện của chúng tôi. Nhiều ý kiến đưa ra nhưng người ta chưa thống nhất giải pháp nào. Ai cũng sợ là có tiền tôi sẽ ra nước ngoài và tiếp tục tố cáo. Có ý kiến được khá nhiều người ủng hộ là đợi vài hôm nữa xem tôi có manh động, âm mưu gì mới không, nếu không thì họ sẽ cho người vào trao cho vợ chồng tôi một ít tiền. Họ bảo bây giờ có ra Hà Nội thì không có chứng cứ nên khó xin vào các đại sứ quán; hơn nữa, họ đã ngăn chặn việc này.

Ông Quận nói là ông sẽ vào Đông Hà cùng đoàn với ông Tiểu, chương trình là thứ Hai tới HỒND tỉnh họp thông qua việc nghỉ hưu của ông Quận và ông Tiểu. Người ta đề nghị hoãn cho ông một vài năm nhưng ông không muốn ở lại nữa.

Ông Triết có nói với ông Quận là “mình đã làm khổ nó hơn 1 năm nay rồi, bây giờ chúng nó không chịu đựng thêm được nữa. Trong lúc tôi thì đã được thế này, còn chúng nó vẫn thế. Nếu người ta không đưa ra được giải pháp nào, tôi sẽ đưa chứng cứ cho thằng Hùng.”

Trong Bộ Chính trị không ai còn bảo tôi là phản động, hay phản bội Tổ quốc nữa. Hiện đã có động thái dọa dẫm của nước ngoài, là sẽ đánh VN. Tôi cho là TQ dọa đánh Trường Sa nếu VN thay đổi chế độ và đi theo quỹ đạo của Mỹ.

Vợ tôi có nói với ông Quận là chồng cháu lấy chứng cứ, không cần lấy tiền cũng được. Ông bảo, ông biết. Ông dặn là có thể trước mắt thì tung lên một chứng cứ nhẹ về tội trạng của 3 ông kia, rồi dọa là họ không xử lý thì sẽ tung tiếp. Tôi hiểu ý ông có vẻ sợ ảnh hưởng tới đất nước. Ông cũng nói là nếu tung chứng cứ bây giờ thì ảnh hưởng đến đất nước. Phải chờ thời cơ.

Thái độ của ông Triết là nếu Bộ Chính trị quyết giải pháp nào thì ông ủng hộ giải pháp đó.

Ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải đã mất chức và không còn kháng cự nữa.

Không hiểu sao lại có tin đồn (ông Quận cho biết) là nước ngoài sẽ cho tôi 1 tỷ USD, để tôi ra nước ngoài rồi tố cáo. Chẳng hiểu nguồn tin này từ đâu ra.

13/12: Trưa, vợ đi tiếp đoàn do ông Tấn Sang dẫn đầu, cả thầy 8 vị (1 phó đoàn nữa). Chỉ có một người vợ tôi đã gặp một lần, nhưng không nhớ rõ tên tuổi, còn lại toàn là lạ mặt. Họ hỏi han vợ tôi đủ thứ liên quan đến câu chuyện. Ông Sang hôm nay làm ra vẻ lãnh đạm. Họ dặn là đừng tố cáo nữa, người ta đã quyết định cho vợ chồng tôi một số tiền, tuy

không lớn lắm. Buổi tối, ở Hà Nội người ta sẽ có một cuộc họp nữa trước khi đưa ra quyết định. Cuối buổi, ông Sang có gửi cho tôi một chai rượu thuốc.

Vợ tôi gọi điện cho ông Quận. Ông nói là dù thế nào thì ông cũng bảo vệ vợ chồng tôi chứ không phải bảo vệ ông Triết. Ông nói mình phải chờ thời cơ (để tung chứng cứ) để không ảnh hưởng đến đất nước. Ông nói, người ta chỉ cho vợ chồng tôi một ít tiền vì họ đã “xơi” hết rồi còn đâu. Ông bảo ông sợ tôi nghi ngờ, lo lắng rồi nghĩ lung tung. Ông bảo vợ về nói với tôi là đừng nghi ngờ gì ông cả, “dù chỉ một chút thôi. Chú chưa vào được là do việc phải ở ngoài này chứ không phải là thất hẹn đâu.”

Chiều tối, vợ lại đi tiếp đoàn của ông Sang. Buổi trưa, tôi tức giận rửa ông Triết, bảo ông là “đều”. Vợ tôi thật thà, chẳng cần giấu giếm, nói với ông Sang điều đó. Ông Sang bảo, “nói ông Triết đều thì không đúng.” Vợ tôi liên lạc với ông Triết (qua ông Quận). Vợ tôi nói nhận xét của tôi, ông nói, ông “thấy buồn. Nói chú nhất sợ chết thì chú chấp nhận, chứ nói chú đều thì chú buồn.” Vợ tôi nói, “không phải Hùng nói mà cháu cũng thấy chú đều.” Ông Triết nói là đợi người ta thu xếp xong cho chúng tôi, ông sẽ bảo ông Quận giao tiền cho chúng tôi. Nếu họ không thu xếp ông cũng giao tiền.

Ông Sang cho vợ tôi biết là ở ngoài kia mọi chuyện đang bung bét lên. Ai cũng “ngao ngán” cả.

Buổi tối, ông Trương Tấn Sang và đoàn ra Hà Nội luôn, hẹn là trưa hôm sau sẽ có mặt ở Đông Hà.

14/12: Sáng, vợ liên lạc được với ông Triết (qua ông Quận). Cô ấy nói những lời tôi dặn lại là “anh Hùng bực có lẽ rồi, chú đừng để bụng.” Ông nói là “chú biết; trong tuần này nếu họ không thu xếp cho vợ chồng cháu thì chú cũng bảo ông Quận giao tiền cho vợ chồng cháu.” Ông Sang gọi điện thoại cho biết là người ta đã đồng ý giao tiền cho vợ chồng tôi rồi, trong vài hôm tới sẽ chính thức chuyển tiền.

Trưa, vợ đi tiếp đoàn của ông Tấn Sang (10h), tuy nhiên đến 11h30 lại về và cho biết là người ta vào chưa đủ, đang phải tiếp các đoàn nước ngoài. Vợ cho biết ông Triết nói là “họ cứ lần lữa khiến chú cũng phải quy lụy theo, bây giờ thì mọi việc đang um ra.” (!) Tôi phán đoán, ngoài kia tình hình đang rối beng cả lên, các đoàn ngoại giao nước ngoài đã lên tiếng và ông Triết ở nước ngoài (đang ở tham Italia, Tây Ban Nha và Slovakia từ 9/12-18/12/2009) cũng đứng ngồi không yên. Trong khi đó lại không thể khuyên tôi đừng tay được, bởi họ biết là tôi đang rất bức xúc. Tôi cũng không thấy đoàn nào nữa.

15/12: Ba tối, 13, 14, 15 tôi gửi THƯ TỐ CÁO qua mạng liên tục (lần thứ 17, 18 và 19). Ông Quận nói vào hôm thứ Ba (15/12) với vợ tôi, “giờ mới biết thế nào là lễ độ.” Ông Sang cho biết là “mới giải quyết xong chuyện kia thì lại tòi ra chuyện này” (ý nói vừa mới ổn định vị trí nhân sự xong). Ông Quận cho biết là tình hình đang “rối như mớ bòng bong, không thể tả nổi.”

Tối 15/12, vợ đi tiếp một đoàn khách vào làm việc tại Quảng Trị, ở Cam Lộ. Họ kể chuyện ngoài kia là mấy hôm trước đã có nhiều người đệ đơn xin từ chức, ai cũng chán nản, có nhiều người không thèm đến nhiệm sở nữa. Một ông trong đoàn nói, “từ chức rồi ra nước ngoài định cư, ở VN xấu hổ quá.” Ông Quận và ông Sang có ý can tôi đừng tung lên mạng nữa.

16/12: Trưa, tôi trả lời phỏng vấn đài Tiếng nói Việt Nam Tự do (RFVN, anh Lý Trinh Châu thực hiện), dài 1h52 phút. Ông Quận và ông Sang cũng có ý can tôi, nhưng tôi

không thể tự bắn vào chân mình. Nếu tôi thất hẹn lần nữa thì tự mình đánh mất đi một đồng minh rất quan trọng. Hơn nữa, việc liên lạc với đài là ý ông Quận khuyên tôi hôm thứ Năm tuần trước 10/12 (cả ngày hôm ấy tôi lang thang vạ vật ngoài tiệm Internet trước khi về lại nhà bà ngoại vợ).

Tối, vợ đi tiếp đoàn khách ở Hà Nội. Đoàn làm phim tài liệu (thuộc hãng phim tài liệu hoặc của Ban Truyền hình CAND gì đó), có ông Lê Mai Vi (?) dẫn đầu. Họ cho biết là tình hình ngoài kia đang rối như mớ bòng bong.

17/12: Sáng, tôi gửi email hàng loạt để thông báo về cuộc trả lời phỏng vấn trên đài RFVN. Anh Lý Trinh Châu cho tôi biết “đáng chú ý là từ mười tiếng đồng hồ vừa qua, trang tin rfvn.com bị đặc công điện toán từ Hà Nội và từ Bắc Kinh (căn cứ vào số IP công phá là các IP xuất phát từ Hà Nội và Bắc Kinh) tấn công dữ dội hơn thường lệ khiến khối thính giả ngoài Thủ đô Little Saigon không thể vào <http://rfvn.com> dễ dàng, Ban Điện Toán của bốn Đài đang cố gắng giải quyết vấn nạn này.”

Trưa, vợ đi tiếp khách (đoàn của ông Viện trưởng VKSND tỉnh QT). Vợ liên lạc với ông Quận. Ông nói là giờ tình hình đang rối lắm. Ông cho biết ông Triết có gọi điện bảo ông trong tuần này sẽ đưa tiền cho vợ chồng tôi. Ông nói, việc trước vừa xong thì đã lòi ra chuyện này. Vợ liên lạc với ông Sang. Ông nói, "đất không chịu trời thì trời chịu đất."

19/12: Buổi tối vừa giận vợ, vừa tức ông Triết, tôi quyết định nhịn đói, nói là nếu ông Triết không chịu giao tiền thì sẽ nhịn tiếp, cho đến khi nào ông giao tiền mới thôi.

20/12: Sáng, vẫn quyết định nhịn đói buổi sáng, rồi ra tiệm Internet ngồi. Một lát sau, vợ mua bánh mì ra. Vợ nói là mới gọi điện cho ông Quận xong. Ông nói, việc gì phải hành xác mình thế. Chiều tối nay ông vào, ngày mai, Thứ Hai, ông sẽ giao tiền cho. Phải giao mấy ngày mới hết. Vợ nói dữ quá, tôi phải ăn sáng.

Trưa về giận vợ, lại không ăn cơm mà ra tiệm Internet ngồi. Suu tầm thêm các địa chỉ email (chủ yếu là của các bộ). Cả của buổi sáng nữa là hơn 1000 địa chỉ mới (nâng tổng số lên khoảng 3.400 địa chỉ). Tôi ông Quận cho vợ biết là khuya ông sẽ vào. Ông mặc kệ ông Triết, ông về Đông Hà để nghỉ ngơi nữa, quá mệt rồi. (Có lúc ông quát vợ tôi; nói là việc gì cũng đổ lên đầu ông, người ở giữa.) Tình hình ngoài kia đang rất bung bét. Ông nói là "Hùng nên ăn mừng."

21/12: Buổi sáng không thấy TV truyền hình trực tiếp lễ kỷ niệm 65 năm ngày thành lập Quân đội NDVN. VTV1 chỉ phát lại buổi lễ, ông Triết phát biểu, chứ không phải ông Mạnh. (Một bằng chứng thuyết phục về việc ông Mạnh đã bị lộ mặt quá rõ.) Ông Quận cho biết là ông đã vào Đông Hà. Ông mệt mỏi lắm, mọi chuyện vẫn rối tùm lum. Ông bảo trong tuần ông sẽ bàn giao tiền cho, phải cả nửa tháng mới bàn giao xong tiền. Hạn chế liên lạc với ông, vì có người đang theo dõi ông (ông Năm Lửa, đệ tử của ông cho ông biết). Ông bảo ông không biết bọn nào theo dõi ông, ông đang tìm hiểu. Ông nói, "chú sẽ đi nhậu rồi tìm cách giao chứng cứ cho Hùng trước, còn tiền thì giao sau, vì đang nằm trong các ngân hàng ở Hà Nội, Huế, Đà Nẵng, Sài Gòn." Ông bảo vợ tôi gọi điện cho ông Triết. (Mấy hôm liên vợ tôi không gọi điện, vì bực mình với ông này). Lại vẫn điệp khúc cũ ("cố gắng, chú ở trong cuộc chú biết"...; "Chú biết Hùng đang nghĩ gì về chú. Nhưng mà chú đã trả chức vụ lại rồi; bây giờ đang lo làm sao để đất nước khỏi rơi vào khủng hoảng.")

Vợ tiếp khách đoàn CA tỉnh Quảng Trị của ông Nguyễn Thanh Thắng. Có người trong

bàn tiệc nói là "trong tuần này sẽ có biến."

22/12: Sáng đi gửi tin báo về cuộc trả lời phỏng vấn trên đài RFVN cho số địa chỉ mới. Thư phản hồi của mạng báo cho biết là các địa chỉ email của Bộ TT-TT (của Bộ trưởng Lê Doãn Hợp) đã chặn địa chỉ email của tôi.

23/12: Sáng, tiếp tục gửi thư tố cáo qua mạng đến khoảng 3.400 địa chỉ email trong và ngoài nước (lần thứ 20).

Chiều tối, vợ tôi đi tiếp khách của ông Ngô Văn Tiều, ông tổ chức liên hoan để chuẩn bị ra HN. Họ nói ngoài kia đang rối tùm lum. Có người nói là ngoài HN đang rất ngột ngạt, thiếu ô xy để thở. Vợ tôi không liên lạc được với ông Quận. Ông tắt máy để ông Triết khỏi liên lạc. Ông Tiều dặn vợ là "chú ra HN rồi có gì chú báo. Mình chỉ có thể thắng nó chứ không thể thua nó được."

24/12: Buổi sáng, vợ liên lạc được với ông Quận. Ông đã mở máy liên lạc. Ông Triết có gọi điện cho ông, dặn là "động viên vợ chồng nó." Ông Triết cho ông Quận biết ngoài HN đang rất rối, ông muốn ông Quận ra giúp ông. Nhưng ông Quận nói ông không ra HN nữa. Ông chán ông Triết lắm rồi.ⁱ Ông nói ngoài kia tình hình rối ren lắm. Ông bảo vợ đừng giục ông, để trước mắt ông sẽ đưa chứng cứ cho tôi trước. Ông có ý nói ông muốn "doạ" ông Triết về chuyện ông nắm chứng cứ trong tay.

Tối, vợ tôi gọi điện gặp ông Triết. Ông cho biết là nội tình chế độ đang "bi đát".

25/12/2009:

ⁱ Trước đây, ông Quận còn cho biết là ngoài lần ông Triết bỏ lỡ cơ hội vào gặp vợ chồng tôi ngày 13/11/2009 (ông bỏ sang Singapore sớm để dự Hội nghị APEC và giao cho ông Nguyễn Phú Trọng và ông Trương Tấn Sang vào Đông Hà để gặp vợ chồng tôi nhưng hai ông này không hiểu sao lại chưa muốn gặp tôi mà có ý muốn chờ ông Triết về), sau đây còn có ít nhất một cơ hội nữa mà nếu ông Triết nghe theo lời khuyên của ông Quận thì đại sự đã thành. Chính ông Triết cũng thừa nhận với ông Quận điều đó. Nếu họ vào gặp tôi, chắc chắn không nhiều thì ít họ sẽ đưa cho chúng tôi một số tiền để chúng tôi thoát khỏi cảnh khó khăn (bởi tuy đang đóng chung màn kịch với ông Triết nhưng việc vợ chồng tôi rơi vào hoàn cảnh khó khăn là thực tế, do tiền bạc của chúng tôi đang bị ông Quận giữ hết, còn ông Triết muốn thế là để người ta khỏi nghi ngờ ông đứng sau lưng chúng tôi và để ông lấy cớ gây sức ép lên Bộ Chính trị - rằng nếu chúng tôi còn gặp khó khăn thì tôi còn tiếp tục tung thư tố cáo lên mạng, nhưng trước khi quyết định giải pháp cho chúng tôi, ông đòi Bộ Chính trị phải dàn xếp xong nhân sự nội bộ đã, với vị trí số 1 thuộc về ông) và tôi không còn lý do gì để tiếp tục tố cáo, vì việc họ xử lý nội bộ vụ việc và thay đổi chế độ một cách êm thấm cũng là mong muốn của tôi. Hơn nữa, để có tư thế tố cáo "hiên ngang" như vậy tôi còn nhờ sự hậu thuẫn to lớn của ông Triết mà không có chứng cứ gì trong tay cả, nên tôi không thể đòi hỏi nhiều hơn. Việc tôi liên tục gửi thư tố cáo qua mạng một phần là để gây sức ép buộc Bộ Chính trị phải sớm xử lý vụ việc (theo đúng ý đồ của ông Triết), một phần là tôi cũng muốn tranh thủ sự hậu thuẫn của ông Triết để tạo dư luận thuận lợi cho công cuộc cải tổ mà ai cũng nhìn nhận là không thể tránh khỏi. Không ngờ đến khi Bộ Chính trị quyết định dàn xếp xong nhân sự nội bộ, với chức vụ cao nhất của ông Mạnh được trao cho ông Triết, ông Phú Trọng giữ vị trí thứ hai và ông Sang thay thế vị trí của ông Dũng, thì câu chuyện đã lan rộng và vượt ra ngoài tầm kiểm soát của Bộ Chính trị. Lúc này, tuy không còn đấu đá nhau nữa nhưng Bộ Chính trị lại không thống nhất được phương án đối với tôi; họ sợ là nếu tôi có tiền, tôi sẽ ra nước ngoài tố cáo tiếp. Họ không nghĩ là ngoài những lý do như đã nêu trên, tôi cũng ý thức được rằng việc tiếp tục tố cáo để cho chế độ sụp đổ hoàn toàn sẽ tạo cơ hội lớn cho Trung Quốc đánh chiếm Trường Sa. Nói chung, vì những toan tính ích kỷ của từng người nên các thành viên trong Bộ Chính trị rất hiếm khi tìm được tiếng nói chung về phương án đối với tôi. Ông Quận còn cho vợ tôi biết là thời gian tôi tá túc tại khách sạn Bưu điện, nhiều người trong Bộ Chính trị từng vài lần đề xuất tạm trao cho chúng tôi khoảng 1 tỷ VNĐ để chúng tôi đỡ khó khăn trước mắt nhưng chính ông Triết đã gạt đi.

10h sáng: Tôi bị Công an Thành phố Đông Hà bắt ở tiệm Internet. Hai người quàng tay, “Bắt quả tang...”. Rất đông cảnh sát. Họ tiến hành quay phim, chụp ảnh và niêm phong máy tính (case, monitor và cả chiếc USB của tôi đang gắn vào máy). Tôi rất bức xúc và công khai việc tôi đang làm là tố cáo ba ông kia. (Mặc dù sáng hôm đó tôi không tung THƯ TỐ CÁO lên mạng mà chỉ trả lời vài email và ghi nhật ký thôi.)

10h30, vợ tôi được tin ra gặp. Sau khi lập xong biên bản và tiến hành niêm phong máy tính, họ mới cho tôi gặp vợ (nhưng vẫn có người theo sát). Vợ nói là có người điện thoại về nhà cậu Tuấn (cạnh nhà bà ngoại vợ) báo tôi bị bắt. Ông Quận dặn qua vợ tôi là "có gì dao vào cổ cũng đừng khai gì cả", “sẽ nguy hiểm đến tính mạng mẹ con em”. Vợ tôi cho biết thêm là ông Triết tắt máy, không liên lạc được.

11h, họ “mời” tôi về trụ sở Công an Tp Đông Hà “làm việc”. Ăn cơm hộp với trung tá Nguyễn Khắc Thu, điều tra viên.

11h30, vợ đến gặp tôi. Chúng tôi khó nói chuyện vì sự có mặt của ông Thu. Vợ vào ngồi một bên tôi, vờ nhắn tin điện thoại rồi nghiêng máy cho tôi đọc “Ông Quận bảo Hùng cố gắng lên.”

12h30, trung tá Nguyễn Khắc Thu đưa lệnh tạm giữ 3 ngày, với tội danh “Tuyên truyền chống phá nhà nước”. Lệnh do trung tá Đường, Phó Trưởng CA Tp Đông Hà ký. Tôi phản đối, không nhận lệnh. Sau đó, họ dẫn tôi vào phòng tạm giữ.

14h, họ đưa tôi lên ô tô (cùng ông Đường, ông Thu và một tay cảnh sát viên cầm theo một cái còng) đến khách sạn Buu điện (nơi tôi đã trú ngụ từ ngày 31/8 - 9/11/2009). Họ đã niêm phong phòng 105, nhưng thực ra đồ đạc bên trong đã bị xáo trộn và bày đặt lại. (Trước đó, khi tôi rời khỏi khách sạn này và chuyển sang khách sạn TONY theo yêu cầu của ông Triết, tôi không đem theo đồ đạc gì ngoài bộ quần áo mặc trên người. Tôi có để quên bức Thỉnh nguyện Thư gửi Quốc Hội ở đó, và các nhân viên khách sạn lấy truyền tay nhau đọc và gửi cho Công an.) Kể cả bức Thỉnh nguyện Thư của tôi cũng chỉ là bản photocopy lại bản in gốc của tôi. Cảnh sát có mặt rất đông. Họ cũng quay phim, chụp ảnh. Sau đó họ đưa tôi về lại Trại Tạm giam của Công an Đông Hà.

26/12: Chiều vợ đến thăm tôi, nhưng không được vào gặp. Vợ tôi leo lên phòng vệ sinh trên gác hai của trụ sở CA Đông Hà, đối diện với phòng tạm giữ tôi, và ra dấu cho tôi biết là không có vấn đề gì cả, chỉ 3 ngày là thả ra thôi.

28/12: 10h, lính mở cửa phòng tạm giữ, bảo tôi dọn đồ đi. Tôi khắp khởi mừng thầm, nghĩ là mình được thả. Ai dè ra đến sân thì thấy một chiếc xe thùng của Công an đang đợi. Họ đưa tôi lên Trại Tạm giam của Công an Quảng Trị. Đại úy An ninh Võ Nam Cường trao cho tôi quyết định gia hạn lệnh tạm giữ thêm 3 ngày. Tội danh của tôi lúc này chuyển thành “Vu khống các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước.” Tôi nghĩ là ngoài Hà Nội người ta đã dờ dề trò hèn hạ đối với tôi. Tôi được dẫn vào buồng tạm giữ số 11, họ điều một phạm nhân (Nguyễn Thanh Trọng) từ buồng 1 đến chỉ trước đó ít phút.

14h, làm việc với Thượng tá Hoàng (Phó Thủ trưởng Cơ quan An ninh Điều tra tỉnh Quảng Trị) và Đại úy Võ Nam Cường. Ông Hoàng chỉ đạo điều tra và Cường là điều tra viên trực tiếp. Ông Hoàng nói qua nguyên tắc làm việc, sau đó giao cho Cường lấy lời khai của tôi. Qua thái độ, tôi biết là ông Hoàng thừa hiểu câu chuyện của tôi (ông chính là người mà tôi đã nhắc đến một số lần trong Nhật ký), còn tay Cường kia thì hoàn toàn không biết gì.

29/12: Sáng, làm việc với Cường. Chiều, người ta dẫn tôi ra trụ sở Công an tỉnh để mở niêm phong chiếc USB của tôi. Tài liệu in ra rất nhiều: THƯ TỔ CÁO, Thịnh Nguyễn Thư gửi Quốc Hội, bài “Từ chuyện ý thức của người tham gia giao thông đến thực trạng nhà nước pháp quyền XHCN ở Việt Nam hiện nay” và bài “Sự xuống cấp của đạo đức xã hội trong nền kinh tế thị trường và thủ phạm của nó”. Tôi cố tình không cho họ biết file nhật ký của mình, nhưng không ngờ tay kỹ thuật viên máy tính vẫn tình cờ mở ra và yêu cầu in ra, mặc dù tôi giải thích rằng đây chỉ là một “cốt truyện” thôi, không có gì cả.

30/12: Không làm việc. Tôi rất hồi hộp, vì nghĩ rằng nếu họ đọc nhật ký của tôi, họ sẽ phát hiện ra sự liên can không chỉ của 3 vị lãnh đạo Công an Quảng Trị (ông Ngô Văn Tiểu - Giám đốc, ông Ngô Quận - Phó GĐ và ông Nguyễn Thanh Thắng - Phó GĐ; chỉ trừ ông Lê Công Dung Phó GĐ phụ trách khối An ninh là không liên quan, mặc dù ông này cũng hoàn toàn ý thức được vụ việc, và cũng đã được nhắc tới ở phần trước của Nhật ký) mà còn cả ông Nguyễn Minh Triết, người đứng sau lưng chúng tôi.

31/12: Sáng, ra gặp Võ Nam Cường và nhận quyết định tạm giam 3 tháng. Tôi ghi vào biên bản là “Tôi phản đối quyết định này.”

Chiều, ra làm việc với Cường. Tôi quyết định khai ra ông Nguyễn Minh Triết, người đã đứng sau lưng chỉ đạo vợ chồng tôi, tất cả được thể hiện trong nhật ký của tôi (đã in ra và lưu trong hồ sơ vụ án). Tôi cũng nêu rõ là ông Triết chỉ liên lạc trực tiếp với vợ tôi chứ không liên lạc với tôi, tôi chưa từng gặp hay nói chuyện điện thoại với ông ta cả. (Kể cả ông Quận cũng vậy. Mỗi lần vợ tôi điện thoại gặp ông Triết, trước đó cố ấy phải gọi cho ông Quận rồi ông này cho số điện thoại mới của ông Triết vợ tôi mới gọi được, sau mỗi lần như thế ông Triết lại rút sim cũ đi. Họ là những người vô cùng thận trọng.) Tôi đã suy nghĩ rất, rất nhiều trước khi đi đến quyết định này.

6/1/2010: Đi lãn tay, chụp ảnh hồ sơ.

7/1: Chiều, ra làm việc với Cường. Tôi rất hồi hộp. Nhưng anh ta chỉ hỏi vu vơ, không hề đả động gì đến ông Triết hay nhật ký của tôi. Cuối buổi, tôi phản đối, lên án họ. Tôi không ký vào biên bản làm việc.

11/1: Chiều, ra làm việc với Cường. Cũng như hôm trước, tôi lên án họ mạnh mẽ. Tôi nói, “Lẽ ra tôi là người tố cáo, các anh phải bảo vệ tôi, bảo vệ chân lý, bảo vệ pháp luật, bảo vệ sự chính đáng; đằng này các anh lại chà đạp lên pháp luật, chà đạp lên đạo lý, các anh chưa điều tra gì mà đã bắt tôi. Lương tâm nghề nghiệp của các anh ở đâu, đạo lý làm người của các anh ở đâu?...” “Các anh chỉ mới căn cứ vào lời khai của vợ tôi mà đã kết luận là tôi vu khống, trong khi vợ tôi vừa phạm tội, vừa đang bị người ta đe dọa. Nhật ký của tôi đã chỉ rõ sự liên can của rất nhiều người, mà riêng lãnh đạo Công an Quảng Trị là ba người, một giám đốc và hai phó giám đốc. Liệu tầm các anh có đủ sức điều tra lãnh đạo của mình được không? Chưa nói gì tới các vị ở ngoài Hà Nội. Tôi đề nghị các anh dẹp ngay trò hề này đi, tôi thua các anh rồi, các anh muốn xử sao thì xử...” Tuy nhiên, hôm ấy anh ta không hỏi han gì, chỉ tỏ vẻ thiện chí, thông báo tình hình gia đình của tôi.

25/1: 7h sáng, quản giáo mở cửa dẫn tôi ra, bảo mang hết đồ đạc đi.. Ra công trại tạm giam thì tôi gặp vợ. Vợ tôi cùng đi với tôi vào Huế. Thì ra, người ta đưa tôi đi giám định tâm thần.

Gặp vợ, tôi mới biết được tình hình bên ngoài. Cơ sự bắt đầu từ bức Thịnh Nguyễn Thư mà tôi in ra rồi để quên lại tại khách sạn Bưu Điện khi chuyển sang khách sạn Tony

(ngày 9/11/2009, theo đề nghị của ông Triết). Các nhân viên khách sạn chuyển tay nhau đọc rồi đem báo Công an. Chính vì thế, Cơ quan An ninh Điều tra thuộc Công an Quảng Trị đã báo ra Bộ Công an và lập hồ sơ theo dõi tôi. Do trong lực lượng Công an có nhiều phe nhóm khác nhau, nên mặc dù phần lớn sỹ quan cao cấp đều biết đến vụ việc, đều muốn tham gia nhưng không phải ai cũng được tham gia vào (như tôi đã trình bày trong Nhật ký). Ông Triết mới chỉ lôi kéo được 3 (ông Ngô Văn Tiểu, Giám đốc; ông Ngô Quận, Phó GĐ; ông Nguyễn Thanh Thắng, Phó GĐ) trong số 4 lãnh đạo Công an Quảng Trị (còn một người nữa không tham gia vào là ông Lê Công Dung, Đại tá, PGĐ phụ trách khối An ninh; sau khi ông Tiểu được điều ra Hà Nội vào giữa tháng 12/2009, ông Dung đã lên thay). Ngày 5/8/2008, khi Công an Quảng Trị mời tôi lên làm việc, tiếp tôi là một vị trung tá cảnh sát tên Nguyễn, quê ở Hưng Nguyên, Nghệ An, cùng một tay trung úy mà tôi không biết tên (tay này từng cùng một viên cảnh sát của Công an Đông Hà từng mấy lần theo anh cảnh sát khu vực tên là Lê Phước Giải đến nhà tôi để điều tra xem tôi có bị vấn đề ‘thần kinh’ gì hay không; sáng hôm đó tay trung úy này cùng tay cảnh sát Đông Hà kia đã đến tận nhà rồi chở tôi bằng xe máy lên Công an tỉnh làm việc). Cuối buổi làm việc, gần trưa, chính viên trung úy chở tôi về nhà. Gần thời gian tôi bị bắt, người ta không chỉ theo dõi vợ chồng tôi mà cả ông Quận cũng bị theo dõi. Sau khi tôi tung Thư Tố Cáo lên mạng lần thứ 20 và tình hình ở Hà Nội hết sức rối ren, chế độ tương chừng như sụp đổ đến nơi, nhóm sỹ quan an ninh kia của Bộ Công an đã chỉ đạo Ban Chuyên án thuộc Cơ quan An ninh Điều tra của Công an Quảng Trị, và, để đảm bảo bí mật, Ban Chuyên án đã chỉ đạo Công an Đông Hà theo dõi và bắt quả tang tôi tại tiệm Internet (với tội danh ban đầu là ‘tuyên truyền chống phá Nhà nước’), vì đó là cách duy nhất họ có thể bắt được tôi. Bởi nếu ra lệnh bắt khẩn cấp thì không được vì hai lẽ:

(i) Tôi là người tố cáo, muốn bắt tôi thì phải điều tra thực hư rồi mới bắt được; về điều này thì Bộ Chính trị đã cho điều tra bí mật và kết quả đúng như những gì mà chúng tôi tố cáo;

(ii) Nếu ra quyết định bắt khẩn cấp thì phải thông qua nhiều cấp mà cao nhất là Bộ Chính trị; BCT đã biết được thực hư vụ việc và tôi lại có ông Triết đứng sau lưng.

Theo tôi, nhóm sỹ quan an ninh cao cấp của Bộ Công an đứng sau vụ bắt giữ tôi không phải là không biết thực hư vụ việc, mà chính là họ muốn “làm” và quan trọng hơn là muốn “được” một cái gì đấy. Tôi không rõ là rồi họ có “được” cái gì không nhưng đất nước thì đã mất đi một vận hội vô cùng to lớn.

(Ngày 21/4/2008, tôi tung THƯ TỐ CÁO lên mạng lần đầu. Ngày 5/8/2008, Công an Quảng Trị đã mời tôi lên làm việc, tôi đã ký trực tiếp vào từng trang của THƯ TỐ CÁO; sau đó, cho đến ngày 23/12/2009, tôi còn tung thêm 19 lần nữa, một số báo mạng nước ngoài đã đăng THƯ TỐ CÁO của tôi; thậm chí tôi còn trả lời phỏng vấn trên đài phát thanh RFVN vào ngày 16/12/2009. Chưa kể, tôi còn có một số bài viết đăng trên các trang báo mạng tiếng Việt uy tín về học thuật ở nước ngoài.ⁱ Vì vậy, nếu tôi phạm tội thật

---

i

http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:FwH_p7u9OBcJ:danluan.org/node/3041+t%E1%BB%AB+chuy%E1%BB%87n+%C3%BD+th%E1%BB%A9c+c%E1%BB%A7a+ng%C6%B0%E1%BB%9Di+tham+gia+giao+th%C3%B4ng&cd=3&hl=vi&ct=clnk&gl=vn
<http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:ORzimaxluObcJ:danluan.org/node/3285+s%E1%BB%B1+xu%E1%BB%91ng+c%E1%BA%A5p+c%E1%BB%A7a+%C4%91%E1%BA%A1o+%C4%91%>

thật sự thì không có lý do gì khiến Công an không dám ra lệnh bắt khẩn cấp tôi cả, mà phải rình mò để “bắt quả tang” và tiếp theo đó là 2 lệnh tạm giữ.)

Người ta (phía ông Triết và cả ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải) đã đe dọa vợ tôi là nếu đồng ý với lời khai của tôi (vì trong toàn bộ câu chuyện vợ tôi mới là người trực tiếp dính líu), người ta sẽ bắt cả cô ấy, thậm chí họ sẵn sàng thủ tiêu cả hai vợ chồng tôi để bảo vệ chế độ “của họ”. Ngoài ra, vợ tôi cũng từng tham gia vào đường dây ma túy của ông Hoàng Trung Hải và liên quan trực tiếp đến một vụ án mạng (như tôi đã kể chi tiết trong THƯ TỔ CÁO I), mà chứng cứ phạm tội đó hiện đang nằm trong tay của cả ông Triết lẫn ông Hải. Vợ tôi cho tôi biết là nhiều người nói với cô ấy rằng câu chuyện bây giờ ai cũng biết nhưng không ai dám làm gì cả. Ông Triết lúc này đã quay sang liên minh với ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải, chống lại nhóm sỹ quan an ninh cao cấp ở Hà Nội đứng đằng sau vụ bắt giữ tôi và tìm cách mua chuộc nhóm sỹ quan điều tra trực tiếp ở Quảng Trị. Chúng tôi hoàn toàn rơi vào thế yếu. Người ta cũng bày ra lối thoát cho chúng tôi là xem như tôi bị bệnh tâm thần (như khẳng định của mẹ tôi¹), và vợ tôi bị ép buộc phải khai với Công an theo hướng đó (chúng tôi đang còn hai đứa con thơ đại 3 tuổi và 1 tuổi, đang phải ở nhờ vật vạ tại nhà bà ngoại vợ; tiền bạc của chúng tôi thì đang nằm trong tay ông Quận). Dù vậy, vợ tôi vẫn khẳng định với tôi là “có chết thì cùng chết”. Nghĩa là nếu tôi phải ra toà và bị tuyên án nặng, cô ấy sẵn sàng khai nhận hết trước toà (về tội ác của ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải; về việc ông Triết đứng sau lưng chỉ đạo chúng tôi tố cáo; và về cả tội của cô ấy nữa).

Đây chính là lý do mà người ta đưa tôi vào Huế để “giám định” tâm thần.

Vợ tôi cũng nhiều lần liên lạc được với anh Lý Trinh Châu của Đài Tiếng nói Việt Nam Tự Do, anh rất quan tâm, gửi lời hỏi han và động viên tôiⁱⁱ. Anh nói, nếu tôi phải ra toà thì anh sẽ gửi tiền về cho vợ tôi thuê luật sư.

Ông Quận có nói với vợ tôi là khi nào vụ việc này kết thúc ông sẽ trả tiền cho chúng tôi, vì “đó là tiền của các cháu.” Ông cũng cho vợ tôi biết là ông “hoàn toàn bắt ngờ” trước việc tôi bị bắt. Thực ra, trước khi ông Ngô Văn Tiểu (Giám đốc Công an Quảng Trị) chuyển ra Hà Nội công tác, ông có bảo vợ tôi là “nếu chú đi rồi mà lính của chú có làm phiền gì thì bảo Hùng đừng sợ” (điều này vợ tôi có về nói lại với tôi). Sau đây, ông lại dặn vợ tôi một lần nữa là “bảo Hùng đừng có ra tiệm Internet nữa có được không”, nhưng vợ tôi bảo là “chồng cháu mà ngồi ở nhà thì làm sao chịu nổi” và không thấy ông Tiểu nói gì thêm (điều này thì lúc đó vợ tôi quên không nói lại với tôi). Nghĩa là ông Tiểu vẫn biết người ta có thể gây phiền hà cho tôi, chứ không hề nghĩ là tôi sẽ bị bắt. Ông Quận thì lại càng không nghĩ tới điều đó. (Thời gian ấy tôi vẫn biết là Công an đang theo dõi tôi, nhưng tôi không hề e ngại gì cả, vì không nghĩ là mình sẽ bị bắt.)

[E1%BB%A9c+x%C3%A3+h%E1%BB%99i+trong+n%E1%BB%81n+kinh+t%E1%BA%BF+th%E1%B%8B+t%C6%B0%E1%BB%9Dng&cd=1&hl=vi&ct=clnk&gl=vn](#)

ⁱ Trước đây, khi Công an đến nhà mẹ tôi ở Hà Nội để điều tra về tôi (có rất nhiều nhóm, họ đến hàng chục lần chứ không ít), mẹ tôi đều khẳng định là tôi bị bệnh tâm thần hoang tưởng. Đây cũng chính là cái cớ để Bộ Chính trị phớt lờ những yêu cầu đòi điều tra và “xử lý” tôi. Vì thế, khi tôi có các bài viết đăng trên các trang mạng tiếng Việt uy tín ở nước ngoài, những người có trách nhiệm đơm ra “khó ăn khó nói” và họ đều nhấn nhủ tôi là đừng viết những bài như thế nữa để khỏi “ảnh hưởng đến đất nước”. Thực ra, những bài viết như của tôi thì thiếu gì trên mạng.

ⁱⁱ Anh Châu có gửi cho vợ tôi 500USD. Về sau, Công an phát hiện được việc vợ tôi liên lạc với đài RFDV. Chính trung tá Nguyễn Khắc Thu và đại úy Võ Nam Cường đã dọa đưa vợ tôi ra trụ sở Công an Phường 5 (Đông Hà) làm việc, dọa sẽ bắt cô ấy nếu không chấm dứt việc liêc lạc.

Dự kiến, ngày thứ Sáu, 29/1, các bác sỹ sẽ hội chẩn về trường hợp của tôi.

28/1/2010: Buổi sáng, Công an đột ngột đến đưa tôi về lại Trại Tạm giam Công an Quảng Trị.ⁱ

1/2: Sáng vợ vào thăm nuôi. Cô ấy cho tôi biết là người ta đang thu xếp để ra Tết đưa tôi ra Viện Giám định Pháp y Tâm thần Trung ương để giám định và điều trị.

8/2 (thứ Hai): Buổi sáng ra làm việc với Võ Nam Cường. Cường hỏi tôi “sau khi gặp vợ anh có thay đổi lời khai không?” Tôi khẳng định là vẫn giữ nguyên lời khai. Anh ta lại hỏi thêm là “vợ anh có nói gì với anh nữa không? Vợ anh nói là không can thiệp vào chuyện của anh à?” Tôi nói, “vợ tôi khuyên tôi đừng tố cáo nữa, bởi nếu tố cáo thì người ta sẽ bắt cô ấy vì tội vu khống.” Cường động viên tôi, “Chuyện thì đã lỡ rồi...” Cuối buổi làm việc, tôi nói với Cường: “Tôi chấp nhận sự đối xử của các anh, coi như đây là sự hi sinh của tôi. Tôi chỉ mong người ta sớm tìm ra giải pháp cho đất nước. Còn nếu có tiền, sau này tôi sẽ làm từ thiện. Đây không phải là tiền của tôi.” (Tôi chắc trong người anh ta có máy ghi âm.) Lúc này, tôi đã sẵn sàng cho “vị thế” của một “bệnh nhân tâm thần”.

19/2: Vợ vào thăm nuôi. Cô ấy cho biết là tình hình ở Hà Nội vẫn đang “rối ren”.

2/3: Người ta đưa tôi ra Viện Giám định Pháp y Tâm thần Trung ương (Thường Tín, Hà Nội) để “giám định”.

6/3: Buổi chiều, một vị tiến sỹ, viện phó “giám định” tôi lần đầu. Vị này yêu cầu tôi thực hiện các phép toán, dịch các câu tiếng Việt sang tiếng Anh, hỏi han về chính trị, tình cảm... Có mặt cả trung tá Bường (Đội phó, Phòng Hỗ trợ Tư pháp, Công an Quảng Trị), và một cảnh sát viên tên là Nam, những người canh giữ tôi. Cuối buổi, vị viện phó buông một câu: “Thông minh, phản xạ nhanh!”

7/3: Vợ và con trai ra Hà Nội thăm tôi, ở lại hai ngày.

17/3: Vợ và con gái ra thăm tôi. Cô ấy cho biết là cuối năm 2010, Việt Nam sẽ có sự thay đổi (theo các nguồn tin đáng tin cậy).

28/3: Sau nhiều lần khôn khéo “gợi ý” song vẫn thấy tôi vẫn “cố tình” ngu ngơ không hiểu, ông Trưởng khoa Giám định (người thỉnh thoảng vẫn “bắt bệnh” tôi) nói huých toẹt luôn với tôi là “bảo người nhà ra gặp rồi ‘giám định’ cho.”ⁱⁱ Tôi báo cho vợ tôi biết điều đó (nhờ điện thoại của một người đến “giám định” khác). Vợ tôi liền liên lạc với mấy người của ông Triết ở Quảng Trị. Họ bảo cô ấy đến lấy tiền để đưa ra HN cho ông bác sỹ trưởng khoa giám định kia. Vợ tôi gọi điện thoại trực tiếp với ông trưởng khoa, đặt thẳng vấn đề là sẽ chi cho ông ta 5 triệu VND. Ông ta vui vẻ đồng ý.ⁱⁱⁱ

1/4: Vợ tôi ra thăm tôi, ban đầu dự định sẽ gặp ông bác sỹ trưởng khoa giám định để đưa

---

ⁱ Sau này vợ tôi cho biết là vì các bác sỹ ở đây dự định sẽ kết luận là tôi không bị gì cả. Một ông bác sỹ đã ghé vào tai vợ tôi hỏi nhỏ là “sao chồng em bình thường thế mà lại đưa vào đây?”

ⁱⁱ Lúc này, tôi đã xác định là mình chẳng nên “cương” làm gì nữa. Đàng nào thì người ta cũng thay đổi chế độ, và mình phải để đường lùi cho những người trong cuộc, coi như đây là sự hi sinh của mình vì đại cuộc vậy. Chính vì thế, nhiều lúc tôi cũng cố chui vào cái vỏ bọc “tâm thần”, mà đôi khi càng cố chui vào thì càng lòi cái đuôi ra. Thực ra, các bác sỹ họ rất tinh tường, khó có thể qua mắt họ được, ở Huế cũng vậy mà ở Hà Nội cũng thế.

ⁱⁱⁱ Tôi không muốn nêu tên vị bác sỹ trưởng khoa ấy ở đây. Tôi hoàn toàn thông cảm với ông. Xã hội này từ trên xuống dưới đều thế cả, thậm chí càng lên cao càng thối nát. Dù sao, nếu có điều gì phiền lụy, mong ông hãy thứ lỗi cho tôi.

tiền. Tuy nhiên, hôm trước đó vợ tôi đã được người của ông Triết cho biết là dù muốn hay không tôi cũng sẽ được kết luận là bị “tâm thần hoang tưởng”. Người ta không muốn đưa tôi ra toà vì sợ báo chí đưa tin này nọ; vả lại chắc họ cũng biết tính tôi, làm sao tôi lại có thể “cúi đầu nhận tội” trước toà để được khoan hồng được.ⁱ Cuối cùng thì người ta cũng đã “nhất trí cao” về phương án dành cho tôi. Vì thế, người của ông Triết khuyên vợ tôi là đừng nên đưa tiền cho tay bác sỹ kia làm gì nữa (lúc này vợ tôi đã nhận tiền). Tôi bảo vợ là thôi đừng đưa tiền nữa, mà hãy dành số tiền (hiếm hoi) mà họ đưa cho ấy để nuôi con.

15/4: Buổi chiều, tôi được đưa đi “giám định” lần cuối. Hội đồng giám định gồm ba vị, một viện trưởng, một viện phó (khác vị trên kia) và vị trưởng khoa giám định. Ông viện trưởng dẫn dắt cuộc giám định và tôi biết chắc là ông này đã được “chỉ đạo”. Ông trưởng khoa giám định ghi biên bản và không hỏi gì.

17/4: Tôi được đưa về Trại Tạm giam Công an Quảng Trị.

28/4: 8h30 ra làm việc với Võ Nam Cường. Anh ta trao cho tôi bản kết luận điều tra. Người ta kết luận là tôi bị “rối loạn hoang tưởng dai dẳng”. Tôi nói với Cường, “Tôi ở trong tay các anh, các anh bảo tôi bị gì mà chẳng được.” Cường nói là bây giờ nhiều người ngồi máy tính, chơi game nhiều rồi bị hoang tưởng ... “mặc dù anh vẫn thông minh, vẫn có thể dịch sách được ngay” (!?)ⁱⁱ

4/5/2010: Công an đưa tôi vào Bệnh viện Tâm thần Đà Nẵng để “điều trị bắt buộc”.

24/8/2010: Tôi được thả tự do.

Lê Anh Hùng

ⁱ Ông Triết thậm chí còn “thăm dò” thái độ của tôi (qua vợ tôi) về phương án theo đó tôi sẽ ra toà rồi nói linh tinh trước toà để được nhận một bản án nhẹ nhàng. Tuy nhiên, tôi không nói gì với vợ cả.

ⁱⁱ Nói chung, trong quá trình làm việc với tôi, Cường là người điềm đạm. Ban đầu anh ta không hề ý thức được điều gì, song dần dà tôi biết chắc anh ta cũng nhận ra vấn đề. Dĩ nhiên anh ta phải che dấu điều đó và tôi biết chắc là anh ta phải đánh đu giữa hai làn đạn.

T.B.

Trong thời gian tôi bị bắt giam, tôi vẫn nhận được tin ở bên ngoài (qua vợ tôi) là cuối năm 2010, Việt Nam sẽ cải cách thể chế triệt để. Người ta cho tôi biết tin đó như là để “động viên, an ủi” tôi vậy.

Sau khi được trả tự do, tôi không tiếp tục tố cáo là vì nhiều lẽ. Thứ nhất, chúng tôi đã kiệt sức và không có bằng chứng gì trong tay cả. Thứ hai, người ta hứa là hết năm 2010 sẽ trả lại tiền cho chúng tôi (tôi không muốn nói đến số tiền mà ông Triết “hứa” cho chúng tôi, mà là số tiền mồ hôi nước mắt của chúng tôi đang bị ông Triết giữ). Dù đang gặp muôn vàn khó khăn, với bao đắng cay tủi nhụcⁱ, nhưng chúng tôi cũng không còn giải pháp nào nào khả dĩ hơn. Ít nhất, đây là tất cả hy vọng để chúng tôi bám víu vào.ⁱⁱ Trước đây, khi có ông Triết và bao người khác nữa đứng sau lưng ủng hộ, mà chuyện lớn của đất nước cũng chẳng thành, còn chúng tôi thì lại rơi vào tình cảnh thê thảm như thế này. Bây giờ, một mình tôi liệu có thể làm được gì? Trong nước thì có ai dám lên tiếng đâu. Vợ tôi thì

ⁱ Sau khi được thả ra (24/8/2010) rồi dịch xong cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* và đứng trước thái độ lấp lửng của NXB Tri thức (đơn vị ký hợp đồng dịch cuốn sách với tôi), đến đầu tháng 12/2010, tôi buộc phải đi làm cho người anh trai của mẹ tôi (ông bác tôi chỉ là chủ một doanh nghiệp tư nhân nhỏ ở Hà Tĩnh - một người với “lý lịch” như tôi thì còn biết xin việc ở đâu bây giờ?). Những người trong gia đình tôi vẫn nghĩ tôi bị hoang tưởng, và tôi phải nuốt nhục vào trong để tạm có việc làm, có tiền nuôi vợ con trong giai đoạn khốn khó này. Đam lao thì phải theo lao, quay đầu lại chẳng thấy bến bờ đâu, tôi chỉ còn lựa chọn duy nhất là nhẫn nhục chờ cho đến khi họ thực hiện lời hứa của mình. Vợ tôi dù đang bụng mang dạ chửa (sau khi vợ tôi vào thăm tôi trong Bệnh viện Tâm thần Đà Nẵng đầu tháng 8/2010 [mặc dù trước đó cô ấy đã đặt vòng tránh thai]), vẫn phải đi tiếp rượy kiếm tiền nuôi con. Bác sỹ bảo không thể phá vì sợ nguy hiểm đến sức khoẻ của vợ tôi, vốn đã hai lần sinh mổ; bác sỹ cho biết là khoảng 7-8 tháng sẽ phải mổ trước, nếu không sẽ vỡ tử cung.

ⁱⁱ Nếu họ trả lại tiền cho chúng tôi, tôi sẽ không tố cáo nữa. Thứ nhất, chúng tôi không có bằng chứng gì trong tay cả. Thứ hai, những người mà tôi muốn tố cáo ít nhiều đều có quan hệ với chúng tôi, đặc biệt là vợ tôi. Một khi họ đã “chạy lại” rồi thì tôi không nên “cố” làm gì nữa. Thứ ba, việc chúng tôi tố cáo chắc chắn sẽ gây phiền lụy tới nhiều người; họ là những nhân chứng, những mắt xích của câu chuyện, mà nói chung họ đều từng ít nhiều giúp đỡ vợ chồng tôi.

Dù vậy, nếu họ không chịu trả tiền cho chúng tôi, tôi nhất quyết sẽ tung thư lên mạng tố cáo tiếp, bất chấp mọi hậu quả xảy ra. Bởi chắc chắn với tình cảnh của mình, với cả khả năng lẫn tinh thần của tôi hiện nay, tôi không thể nào tiếp tục chịu đựng được nữa, tôi không còn đủ sức để chạy theo những lời hứa hươu hứa vượn của họ. Với một kẻ không một tấc sắt trong tay như tôi, tôi cần phải làm sao để người ta chỉ có thể tự trách mình chứ không thể oán trách tôi được; tôi không hề muốn ăn thua đủ với người khác để đạt được cho bản thân mình một cái gì đấy, điều ấy hoàn toàn xa lạ với bản chất của tôi. Cho dù không tồn tại cái gọi là “pháp quyền xã hội chủ nghĩa” tôi vẫn luôn tin vào pháp luật tối thượng của ông Trời; hơn ai hết, những người trong cuộc hẳn đều ý thức được điều đó. Lần này, khi không còn đường lùi nữa và để “đoái công chuộc tội”, lấy lại danh dự cho tôi, vợ tôi đã hoàn toàn đồng tâm nhất trí với tôi; cô ấy sẽ đứng cầm đôi mặt với sự thật, đối mặt với bạo quyền. (Vợ tôi đã ký sẵn và Thư Tố Cáo I và Thư Tố Cáo II.) Tôi mong ông Triết, ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải cùng những người liên quan khác hãy hiểu rằng chúng tôi đã đi đến tận cùng của sức chịu đựng và sự kiên nhẫn, chúng tôi không còn lựa chọn nào khác.

Thời gian gần đây, các địa chỉ email của tôi bị theo dõi rất chặt (tôi biết được điều này bởi việc liên lạc bằng email của tôi trong công việc thường xuyên bị trục trặc; những người liên lạc qua email với tôi hết sức ngạc nhiên vì không hiểu rõ nguyên nhân), vì thế lần này chắc chắn tôi sẽ gặp nhiều khó khăn khi gửi bức thư tố cáo đến hàng hoạt địa chỉ email trong và ngoài nước. Do vậy, tôi khẩn thiết đề nghị quý vị hãy phổ biến bức thư này để buộc nhà chức trách phải công khai xử lý vụ việc. Với cái cớ là bức thư tố cáo gây ra nhiều hoang mang trong dư luận, quý vị có đầy đủ lý do chính đáng để gửi bức thư này đến những người có trách nhiệm cũng như những người khác để yêu cầu có câu trả lời rõ ràng từ phía nhà chức trách. Thiết nghĩ, đây cũng chính là trách nhiệm của quý vị trước vận mệnh dân tộc.

một nách 2 đũa con lít nhít và một đũa nữa sắp chào đời. Thứ ba, sau tất cả những gì đã xảy ra, tôi vẫn nuôi hy vọng là ít nhiều người ta cũng sẽ phải cải cách thể chế. Đến ngày 25/8/2010, ông Nguyễn Phú Trọng đã phát đi thông điệp chính thức, “Đối với vấn đề sửa đổi hiến pháp, Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Phú Trọng kết luận nên chuẩn bị hai phương án: một là nếu chuẩn bị kịp, các điều kiện chín muồi, có thể tiến hành thông qua ngay tại kỳ họp thứ 8; hai là nếu không chuẩn bị kịp thì Quốc hội sẽ họp thêm một kỳ họp ngắn vào tháng 12 để thảo luận và quyết định việc sửa đổi hiến pháp.” <http://tuoitre.vn/chinh-tri-xa-hoi/397259/de-ngghi-bao-cao-quoc-hoi-tinh-hinh-vinashin.html>. Nhưng rồi mọi chuyện như quý vị đều đã thấy.

Tôi xin trân trọng gửi tặng cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* (mà tôi mới hoàn thiện xong) cho các nhà lãnh đạo, các nhà lập pháp, các nhà hoạch định chính sách và các nhà quản lý của Việt Nam. Hy vọng rằng cuốn sách sẽ sớm được xuất bản với đầy đủ hình hài của nó ngay trên đất nước vẫn tự hào với nền văn hiến bốn ngàn năm của chúng ta.

Nhật ký này cùng với nội dung chi tiết của THƯ TỔ CÁO Iⁱ dài hơn 100 trang kèm theo là toàn bộ SỰ THẬT về câu chuyện của vợ chồng tôi.

Sau tất cả những gì đã xảy ra và đã không xảy ra, tôi xin nhường lại quyền phán xét và hành động cho quý vị./.

Hà Tĩnh, 3/2011

Lê Anh Hùng

ⁱ Có một số tình tiết tôi trình bày trong THƯ TỔ CÁO I nhưng lại không ghi trong Nhật ký.